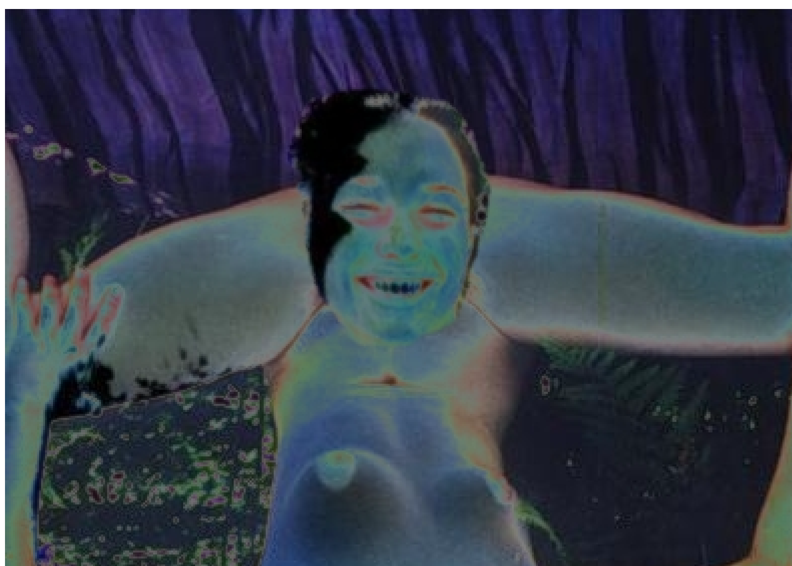
Vahur Afanasjev

PUHKUS

Pilte 1997. aasta suvest

20. sajandi noorsooromaan

Selles teoses on geniaalse selguse ja kujukusega
esitatud uus maailmavaade, järjekindel fakism,
mis hõlmab ka sotsiaalse elu valdkonna,
etnofuturism kui kõige mitmekülgsem ja sügavam
arenemisõpetus, klassivõitluse teooria ja
nooruse - uue, eluterve ühiskonna looja -
sujuva allakäigu teooria.

‘Lenin mixed by DJ Jumal

Romaanivõistlusel äramärkimata teos.

Juuli lõpus algas puhkuste hooaeg. Inimesed tundsid vajadust põgeneda linnatolmust maale - mere, kilukarpide ja kolkadisko juurde. Ka Üllar tiris tüdruku kohvrit pakiruumi.

"Kust sa auto said?" küsis Signe.

"Ostsin."

"Ostsid?"

"Mõhõh," avas Üllar parempoolse esiukse. Tüdruk ei istunud autosse, ainult hõõrus näpuga kapotti.

"Noh, mis on? Värv ei meeldi või?" Asi ajas juba närvi. Kaua sa passid nagu uksehoidja. Tänav oli vaikne ja tühi. Üheksateistkümnenda juuli Tähtvere. Aedades toimetasid vanatädid.

"Kussa selle tegelikult said?" uuris Signe kahtlustaval toonil.

Üllar kõndis ümber auto. Ford Scorpio 3.0. Ta istus juhikohale ja käivitas mootori. Kuradile. Pole sitta vajagi. Noorus. Hea küll.

"Ma laenasin."

"Kust?"

"Kust, kust, kust. Kusi. Vabandust. Ma ei varastanud, kui sa seda silmas pead. Ma ei varastanud. Ma ei ole kunagi varastanud."

"Misse kevadel siis oli?"

"Mamma mia, kevadel võtsin ma korraks bossi "Volvo". See ei olnud vargus."

"Politsei arvas teisiti," ütles tüdruk ikka veel autosse istumata. Tal oli muidugi õigus. Üllar polnud tookord luba küsinud, aga tal oli ju sõiduvahendit vaja. Pidid nad siis bussiga Käärikule sõitma? Põrgut küll, see kõik oli Signe enda tahtmine. Üllar oleks parema meelega terve nädalavahetuse korteris nikkunud.

"Hea küll, hea küll. Marekit tead? Tema mulle auto laenaski." Üllar sebis kindalaekas: "Näe, siin on volitus. Piisab?"

Tüdruk ei vastanud, lihtsalt libises kõrvalistmele. Ilm oli ilus. Ilm oli ligi kuu aega ilus olnud. Agraarühiskonna jäänukid hädaldasid, et põud ja ikaldus ja puha ja kõik.

Üllar pani mängima viimase "Eurohiti". Mareki stereo oli sitaks lahe. Mõnus strobo tõmbas ajudest läbi. Tagarattad kraapisid Taara puiestee tolmu.

Baarinurgas lärmavad Juss, Osilius ja Toga. Kell võib olla kahekümne ringis. Üllar hoiab igavledes Signe kätt. Rohkem külastajaid pole.

Juss seletab kõvasti: "Piima on tore juua otse veisest. Nii ei lähe õige fiiling kaotsi. Nagu imeks tissi või nii."

Baaridaam keerab raadio vaiksemaks. Kunstlilled närtsivad. Neid peaks piimaga kastma. Kui lilli ei kasteta, siis nad närtsivad. Inimesega on sama lugu. Sellepärast me joomegi.

"Kord onupojaga Ameerikas rännates," alustab Osilius kaeblikult. "nägin üht purjus indiaanlast, kes läks korgitseriga vissi kallale."

Seltskond irvitab. See ajab Üllarit veel enam segadusse. Ta ei oska Signele midagi öelda, niisiis rebib ta kohe kaks korda sada haljast viina, mis on esiteks tervislik, teiseks odav ja kolmandaks sihtotstarbeline. Üllarit on alati ärritanud kerged dringid, alkohol peab ikka purju tegema. Seda arvamust ei muuda ta kunagi.

Möödub veel pool tundi. Üllar ei leia ikka sobivat jututeemat, alustab siit-sealt ja jääb jälle toppama. Peab tõdema, et avantüüri algus on üsnagi niru, mis tegelikult ennustab suurepärast lõppu.

Veidi hiljem on baaris juba rohkem rahvast, muusika keeratakse valjemaks, mõned tantsivad, Osilius tuigub ukse poole.

"Kanäe," kommenteerib Juss. " Ošš juba täis!"

"Just," ütleb Toga. "õhtu käes...Hühühüh."

"Jaa, jaa, täpselt: Õhtu käes, pudel laual. Pudel laual, Ošš kohal. Pudel lahti, Ošš joob. Teised joovad, Ošš täis. Pidu käib, Ošš magab. Hommik koidab, Ošš öögib."

Nad mölisevad veel hulk aega, Üllar jälgib nende juttu ja mudib Signe kätt. Siis jõuab ta otsusele, tirib tüdruku baarist välja, õue, läbi peaukse majja, numbrituppa voodile. Ta teeb akna lahti ja möirgab midagi arusaamatus, vististi eelajaloolises keeles.

Signe võtab tal ümbert kinni ja torkab näpu püksirihma vahele. Üllar sosistab midagi. Nad jäävad roosatäpilise teki peale vedelema. Tüdruk tunneb oma segase kallima kätt särgi all, sõrmed liiguvad vasakpoolse tissi peale.

"Ma tunnen, kuidas su süda lööb, kuidas puude süda lööb. Lõputu väli avaneb mu ees. Su keeleotsake ku’ kirsimari minu suun. Kesk õnnist suve. Kas sul on juba märg, kallis?"

"Ära ole nii ropp!" on Signe korraga voodis istuli. "Miks sa pead alati nii olema? Normaalsed inimesed nii ei räägi sellises olukorras ja üldse..." Temakese jutt katkeb niiske sosina ja mõlemapoolse naeruga. Üllar kisub tüdrukul teksad jalast, viskab aluspüksid aknast välja ning hakkab vittu lakkuma. Ta on tükk aega ilma olnud. Millal see viimati oligi? Ah õigus, juuli algul pani ta auto tagaistmel pihku. Igatahes nüüd on hea.

"On visage of the fundaments of language. Aaah, aah, aaaa..."

Kuid seitse meetrit madalamal, akna all põõsas, magab Osilius. Tema pead ehib paar lumivalgeid naiste aluspükse. Hetkeks ta ärkab. Siis on ta väga kurb ja jääb kohe magama.

"A mul on kõik pohhui," teatab Üllar baarist väljudes. "Lähme randa ja tapame kõik maha!" Öö on soe ning Juss irvitab. Toga kuseb metallikmusta BMW peale. Tuul sahiseb puudes. Kusagil hauguvad kutsad. Üllar on eluga rahul. Ta oli keppi saanud, Signe magab praegast. Mingi paarsada krooni realiseerus õhtu jooksul alkoholiks.

"Kallim neid, miks on su mõttelaad nii maine? Ihkab ahelaid su õrnalt õõtsuv rind. Olla alati truu abielunaine - kas see kõledus ei kohuta siis sind. Olla alati..." Üllar, endine segakoori-poiss, imestab, et nad suudavad Jussiga täitsa viisi peal laulda. Ta arvas alguses, et need karvased ei oska üldse midagi.

Baar suletakse. BMW- seltskond ning mõned puhkekodu elanikud vajuvad õue. Nurga tagant tuleb Osilius. Viimane kõigub, vahib mõtlikult enda ette ning käitub üldse lahedalt ja noortepäraselt.

"Kosmoseretked ja kohtumishetked!" ütleb Juss.

ÜLLAR (omaette): Tule, kallis, lähme Emajõele sõudma... Shit! Kuule, kuule, mis su nimi?... Juss?... Mis seal edasi oli? Tule, kallis, lähme Emajõele... Jala peale kuseme... Ah?

JUSS (ootamatult kainel häälel): Saanko tarjotta teille savukkeen?
ÜLLAR: Misasja... Ma...
JUSS: Suitsu tahad, iludus?
ÜLLAR (ei mõista midagi): Emajõele...
TOGA (talutab Osiliust): No kurat, nii täis pole ta ikka olnud. Muidu olen mina... Koolis ja... Mis te siin teete! (tõsiselt) Juss, tead ära sa jama midagi!
JUSS (ennast õigustades): Ma ei teinud midagi. Ta on ka purjus. Sa ju hoiad Ossi ümbert kinni, eks?
TOGA: Unusta ära.
JUSS (järsku pehme keelega): Aulik kohus, te ju näete...
TOGA: Unusta ära!
JUSS: Koju.
OSILIUS: A mul savsemm pohhui!

Hommikul kell seitse valitseb Laulasmaal vaikus. Kaubandusettevõtted - kolm putkat, pood, baar ja trahter - ei tööta veel, kuid Üllaril on ka sellele probleemile lahendus. Ta võtab toast autovõtmed. Signe magab ikka, käed-jalad laiali, suu lahti. Üllar kulgeb Mareki "Fordi" juurde ning avab pakiruumi. Seal ootab pool liitrit punast odavat marjaveini ja suur "Coca-Cola". Üllar istub mändide alla palgile ning hakkab jooma. Kõik magavad.

Päev läheb aegamööda palavaks. Väljakannatamatu ootus, et teised ärkaks üles, on möödas. Igal pool kolab inimesi. Üllar ja Signe lamasklevad voodis. Tüdruk on tõesti pehme ja soe. Tema vasak jalg liigub Üllari peale.

"Missa õhtul edasi tegid?"

"Jõin ennast nende tüüpide seltsis päris purju."

"Sa oled praegast ka täitsa kapsas."

"Ei ole ma midagi." Üllar surub näo Signe juustesse. "Mul läheb kõvaks."

Tüdruk naerab. Üllar paneb käe tema tagumikule. Väikesed hommikused silitused. Aken on lahti ja väljas räägib keegi valju häälega. Signe tunneb, kuidas ta vitt läheb aegamööda libedaks. Mehe käsi kaevub Signe reite vahele. Sõrmeotsad peatuvad tütarlapse riista äärel.

"Kas nii on hea?" küsib Üllar.

"Jaa..."

"Hea, hea, hea..." pomiseb Üllar ning hellitab kallima jalgevahet. Hingamisse ilmub värelev noot. Tüdruk ei võtagi t-särki seljast. Nad kepivad ja magavad, kepivad ja magavad...

(Maris ja Marise Isa istuvad köögis suure täispuidust laua taga, Maris hakib kööginoaga porgandeid.)
Marise Isa: Kuule, see Osilius on ju puha loll; vähemalt mulle aeg-ajalt tundub nii. Eile istus siin, meil, vaatas telekat ja - oligi kõik.
Maris: Parem olla õnnelik siga kui õnnetu inimene, rahulolev loll kui kannatav Sokrates.
Marise Isa: Ohoo, kas teil õpetatakse seda koolis?

Maris: Ei, Juss ütles üleeile.

Marise Isa (mõtlikult): See Juss on ka veidi imelik, aga ta vähemalt püüab hakkama saada, ma mõtlen, et kaotada vanemad kõige õrnemas eas... Jah, see kutt vähemalt püüab. (jälle elavnedes) Aga Osilius on ikka loll küll.

Maris (veidi teravalt): Parem kui need Keila-Joa tümikad igatahes.

Marise Isa: Mis siis "nendel Keila-Joa tümikatel" viga on?

Maris: Nad on nõmedad. Kõik käivad ühtmoodi riides ja sõidavad bemaritega ringi. Tüdrukutest ei hooli nad ka üldse, võtavad ja jätavad... See ei ole õige, isa! Mina nendega tegemist ei tee.

Marise Isa: Teil, noortel, on kõik nii lihtsalt paika pandud.

Maris: Mida keerukamad on maailma vastuolud, seda lihtsamate vahenditega neid lahendatakse.

Marise Isa: Nojah.

Maris (mõne aja pärast): Ikkagi oled sa tore, isa.

Marise Isa: Aitäh, tütar. Sa oled ka tore ja ilus peale selle.

Igavese Puhkuse planeedil on kibekiire tööpäev. Korralikud kodanikud istuvad juba varahommikust saati rõdudel, pikutavad jahedate basseinide ääres ja naudivad külma õhumassi haripunkti. Termomeetrid näitavad sel päeval stabiilselt viiskümmend o’männot, mis tähendab umbes kolmekümmet kraadi Celsiuse järgi.

Ka Mulkhaos ja Krokit puhkavad Kolmanda Puškini-nimelise Tagaaia pehmetel lõhnavatel heinkuhjadel. Krokit otsib oma oranžist karvkattest kirpe ning uputab neid mahukasse piiritusetaldrikusse. Mulkhaos laseb valjuhäälselt nurru. Tema rasvane triibuline saba liigub aeglaselt siia-sinna.

Mööda sidrunkollast kõnniteed (see ongi sidrunitest tehtud) jalutab lähemale huntsiga Staarmänn. Staarmänn on väga tähtis tegelane, ta ei vastuta peaaegu mitte millegi eest.

"Õu, Mulkhaos," ütleb Krokit, "mulle tundub, midagi juhtub."

"Millest seda järeldad?" haigutab tiiger vastuseks.

"Staarmänn jõlgub siia..."

"Ja siis? Kui te, noormees, veel nii oranž ei oleks, ma ütleks, et loll olete... Päris toru kohe."

Huntsiga tatsab kohale. Paistab, et tal on kiire, sest viimase kahekümne meetri jooksul ei ole ta kordagi tukastanud ega isegi mitte minut aega jalgu puhanud.

"Palundra, poisid!" sõnab Staarmänn emotsioonitult. "Mul teile üks jutt. Tõsine. Hoolega kuulate või lasen kõik oravad oksa tõmmata."

"Ei ütle "orav". Ma orav ei ole," pahandab Krokit huvitult. "Suur orav ka mitte. Ma lihtsalt oranž. Nagu kassiraguu porganditega. Teiega asi halvem. Lilla."

"Ei ütle valesti!" ärritub Staarmänn. "Nüüd kuulab, oranž orav!"

"Oi, vennake. Ju on sina vennake mulle? (Mulkhaosi lõpeta-ära-muidu-ta-ei-lähegi-ära pearaputust märgates) Kuulame..."

"Tähtis ülimalt asjaolu, erakordne teid ülesanne kutsub Igavese Puhkuse varjulisest rüpest, juurest õlle ja teleka Galaktikasse minema, et teisel viisil oma igavust peletada. Otsige meie kadunud lõbustusmeeskonda, kuhu kuuluvad kolm rahuldamatut isast ja üks lõbuemane! Otsige neid seast vaenlaste ja sõprade, alt pinna ja pealt pinna. Kui leiate, siis ehk endale annate andeks, et te olete rahmeldajad, kannatamatud, aktivistid, huvilised..." lõpetab huntsiga oma kõne eriliselt põlglikul toonil.

Kell on kümme ja Toga istub puhkekodu katusel. Siit näeb kaugele. Õieti öeldes paistab siit kogu Laulasmaa, Lahepere laht ja Meremõisa majakas. Suvi on täies hoos, kõikjal tabab pilk sügavat tumedat rohelust. Linnud laulavad ning mõned lapsed tormavad kilgates randa, kus liiv pole veel liiga kuumaks muutunud.

Toga vihkab seda kõike. Ta vihkab Laulasmaad, Kloogat ja Keila-Joad, ta vihkab Paldiskit ja merd, kuid ei näita seda välja, ega avalda päriselt iseendalegi. Tallinn, kool, tühjad õhtud üüritoas, kõrtsides oksendamine - Toga ei tea, kas seegi on õige.

"Aah!" karjub keegi. "Aah!"

Mulkhaos võpatab unest.

"Aah!" karjub keegi. "Aah!"

"Müh," imestab Mulkhaos

"Aah!" karjub keegi. "Aah!"

"Mis kurat," vihastab Mulkhaos ja läheb rõdule.

"Aah!" karjub Krokit. "Aah!"

Mulkhaos uriseb, võtab lonksu piiritust ja läheb õue.

"Aah!" karjub Krokit. "Aah!"

"Mis karjud sina?" küsib Mulkhaos.

""Aah!" karjun. "Aah!"" vastab Krokit vagatsevalt.

"Loll," vihastab Mulkhaos. "Täna teisipäeva, mitte kolmapäeva öö. Homme äralend."

"Jaah?" imestab Krokit.

"Just," vänderdab Mulkhaos saba.

Häbisina vajub üle Krokiti naha, mida varjab tihe oranž karvkate.

"Kohe saab joonde," ütleb ta tõtlikult.

"Nooh!" ütleb Mulkhaos, läheb koju, heidab madratsile ja kuulatab.

"Võta "Mynton", litapoeg!" karjub Krokit õuel. "Võta "Mynthon" - ei löö maha!"

Mulkhaos teeb hobuse häält ja uinub.

Maris mängib Osiliuse lõõtsapillil unistavat tangot. Nad istuvad neljakesi rannal ning amelevad paarikaupa. Päike on tõesti erakordselt soe, särk kleepub kaenlaaluse vastu.

"Teate, mis on ärikate põhiline mõtlemisorgan?" küsib Juss teistelt, samal ajal Togat kõdistades.

Maris lõpetab pillimängu ja tunneb huvi: "Ehk ajud?"

"Mküü (pearaputus ja paus). Hoopis peiler."

"Peiler? Kuinkka niin?"

"Vaata seda perekonda seal. Noormees tuli juba teist korda helistamast. See on nagu eesnäärmetõbi, iga poole tunnil järel käi kusel, " näitlikustab Juss oma mõttetera.

"Minu isal on ka peiler," ütleb Osilius kurvalt.

Nad lähevad suvilast läbi, et võtta kapist paarkümmend krooni, võib-olla ka rohkem. Linnas on see lihtsam. Pangaautomaat annab sulle nii palju kui parasjagu arvel on. Puhkuse ajal maal tuleb vähemalt proovida rahaliste ressurssidega ökonoomselt ümber käia. Nii juhtubki sageli, et terve nädala vahendid realiseeritakse juba kolmapäevaks ning siis ei jää muud üle, kui linna vanemaid pommima sõita või lihtsalt laenata. Muidugi on võimalik ka viimase kahekümneviiesega nädala lõpuni vastu pidada, kuid sellelgi pole erilist mõtet, kuna siis tuleb ikkagi vanematelt juurde küsima minna.

Nad seisavad kolmekesi kapi juures ja jälgivad Osiliust, kes mõtlikult punaseid rahatähti loeb. Osilius tõuseb ning raputab pead. Siis seavad nad ennast minekule.

"Noh, Toga! Tuled ikka ka või?"

Toga põrnitseb peeglit, mis on kinnitatud kapiukse siseküljele.

Ta pomiseb omaette, kuid siiski kuuldavalt: "Türa küll. Peeglid on jäledad. Nad, sitakotid, paljundavad inimesi."

"Miks sulle järsku inimesed ei meeldi?" tunneb Maris huvi.

Toga ei vasta ning Maris kordab küsimust veidi pikemas vormis. Selle peale kehitab Toga õlgu.

"Kas pohhui ei ole," ütleb Osilius uksel oodates.

Metsavana elas päris üksinda Paldiski külje all kenas väikses männisalus. Varem oli tal ka paar kaaslast, nende hulgas pidalitõbine naine, keda keegi keppida ei tahtnud. Siis jäid Metsavana kaaslased kiilaks ja pimedaks ning surid seejärel hoopiski ära. Nõnda pidi Metsavana üksinda suupilli mängima.

Maris küsib Togalt ja Jussilt: "Mis vahe on blondiinil ja telefonil?"

"Noh?"

"Telefoni kasutamise eest tuleb maksta," ütleb tütarlaps hoogsalt, kuid märkab siis heledate juustega Toga imelikku pilku. "Ma ei mõelnud seda nii. Vabandust."

Puhkekodu ees läheb järsku täiesti pimedaks, tundub et on saabunud öö. Neoonkollane vari libiseb teadetetahvli juurde ning kaob seejärel äkitselt, jättes endast maha hääbuva kaja, kaja mis meenutab ühtedele segakoori hääleharjutust, teistele aga Brasiilia randa, kus kamp lõbusaid noori tantsib sambat.

Juss annab kitsejala Togale. Ta hoiab suitsu kopsus, pigistab nina kinni ja ootab, millal ring täis saab. Toga ja Osilius teevad samuti. Kolmandal ringil ei pea Juss vastu ning turtsatab naerma. Elu on liiga ilus. Milline kergus, milline rahu! Paremalt läheneb Üllar: "Uhuu, noormehed. Palavus matab hinge."

"Ahahahahahaha..."

"Annate Ärimehele ka mahvi?"

Üllar istub ringi ja nad laulavad hosiannat.

Üllar (veidralt): Putsi küll. Teate , poisid, niiviisi on elu täitsa lahe.

Juss (aeglaselt): Elu on liiga lühike.

Toga: Mis kurat! Kui lühike üks elu ikka olla saab.

Juss: Elu on liiga lühike. Selleks ajaks, kui üks põlvkond jõuab pisut targemaks saada, on ta juba vanaduse künnisel ja tuhmub vähehaaval. Seejuures järeltulevad põlvkonnad kordavad uuesti neidsamu eelmiste poolt läbi proovitud eksimusi.

Osilius (katsudes aru saada): A mul pohhui...

Õhtuti on Harku järve ääres kuulda mootorratta vaikset mürinat ja imelikku laulu. Lauldakse tasase, madala, nukra naishäälega:

"Korja kuivi rohukõrsi ja hagu,
lao nad hoolega riita,
tao kiviga kivi vastu, - naine, kes juhid kaht hinge.
Löö välja säde ja hakkab leekima lõke.
Istu tule äärde ja siruta leegi poole käed.
Su mees istub teisel pool tantsivaid tulekeeli.

Ta silmad on heledamad tähtedest, palavamad tulest, julgemad Tša kiirgavatest silmadest.

Tea - Päike muutub söeks,
taevast veerevad tähed, kaob maailma kohalt kuri Taltsetl,
kuid sina, naine, istud ikka tule ääres, sirutanud selle poole oma käed,
ja kuulad tulevaste põlvede hääli.
Oo, naine - igavene eluallikas."

Laul vaikib ning järvel helkleb lõkkevalgus. Veel kümme minutit täidab õhku salapärane ümin, siis lüüakse mootorratas käima ja võlumaailm kaob, jättes maha sooja lõkkeaseme ning õlilaigu.

Sügav religioossus lasub meie ajal. Hullunud linna segases džunglis tõmbavad hašši lapsed. Vaadake lapsi! Nad kütivad tiigreid, te surete nälga.

Tüdruk astub puhkekodu fuajeest välja ning peatub teadetetahvli ees. Seal ripub robustne, trükivärvist määrdunud kuulutus, mis kisendab vene ja eesti keeles: "Sina, kes sa oled hukkumisele määratud, sina, kellel puudub siht ja raha, sina, kes sa enam ei jäksa! Sa pead võtma puhkuse! --- Tule Riia karnevalile! --- Kaasa võta kilekott ja usk maailmalõppu. Tule kohe, tule igavesti!"

Tüdruk ei mõista kuulutust ning kõnnib edasi.

"Tahate, ma räägin teile ühe muinasjutu?" pakub Juss välja. Ta on, nagu ikka, purjus. Mitte maani täis, vaid just nimelt purjus. Kaaslased nõustuvad mõtte,

tegelikult on neil selle üle päris hea meel, sest isegi Üllar ja Signe on mõistnud, et Juss võib täitsa põnevaid lugusid jutustada.

"Hästi, kuulake siis. Kord ammu oli lindude kuningriik ilma valitsejata. Kõik, või vähemalt enamus lindudest ei tahtnud täieliku korralageduse ja anarhia jätkumist, sest igal lind võis teha, mida iganes tahtis ja nad tegidki. Saate aru, see on vististi taoistlik jutt, mõte on just nimelt rahva kuulekuse kasvatamises. Teate, kõik need budismid ja asjad on mõeldud lihtrahva lollitamiseks. Selles mõttes, et "ära hakka vastu kõrgematele" ja nii edasi."

"Jätka, eks. Noh, lindudel ei olnud valitsejat ja korda."

"Nojah. Ei olnud korda. Siis poetas tabamatu linnukuningas Simurg keset Hiinamaad ühe särava sule. Linnud otsustavad seda otsima hakata, sest neil on kauakestvast anarhiast üsna kõrini. Nad teavad, et nende poolmüütilise kuninga nimi tähendab "kolmkümmend lindu". Nad teavad ka, et tolle kuninga loss asub Kafil, ringikujulisel mäel, mis ümbritseb maailma. Hulk linde, parimatest parimad, valitakse, ning nad lähevad teele. Need tuhat lindu ületavad seitse orgu või merd või... noh, see on mingi tavaline defektiivne muinasjutu-möla. Eelviimase nimi, neid orge ma mõtlen, on Keeris ja viimase nimi Häving. Paljud palverändurid, linnud, hukkuvad, paljud pöörduvad tagasi. Kolmkümmend, raskustes puhastunud, jubeduses vastu pidanud, jõuavad Simurgi mäele. Kui nad sealt tagasi, maailma peale vaatavad, jõuab neisse teadmine, et nemad ongi Simurg. et Simurg on igaühes neist ja nemad kõik kokku. Simurg - "kolmkümmend lindu"."

JUSS: Tegelikult oleme me sitaks õnnelikud.

TOGA (uut kitsejalga süüdates): Ahahahah.

MARIS: Öelge veel, et kui nüüd keppi ja lennukiga sõita saaks, siis oleks ikka täitsa sillas. Oh, je est tres heureuse.

JUSS: Nii valet prantsuse keelt pole ammu kuulnud. Mis teile õpetatakse seda koolis või?

MARIS(üleolevalt): Häh.

OSILIUS: Ärge nüüd, lapsekesed... Oleme õnnelikud edasi. Friikin’ kuud laiff ja kõik muu.

MARIS (noogutab ohates pead): Kuinka kauan see kestää? Ja David Bowie oleks muidugi ka lolli moodi sillas, jah? Võtke ometi mingi normaalne jutukas üles. Osilius, sa muudkui ütled, et oled õnnelik ja puha. Millal sa kõige õnnelikum oled, ah?

OSILIUS (ninahäälega): Siis kui sind nikun. (Maris naeratab rõõmsalt) Aga kõige õnnelikum olen ma ikkagi karjalaskepäeval.

JUSS: Ennäe, ma ei teadnudki.

OSILIUS: Karjalaskepäeval neh.

TOGA: Siis võtab väike Oss silmade särades oma vanaisa roostes hülgepüssi, määrib rasvaga ja laeb hellalt.

OSILIUS: Ja Ossike läheb kopli äärde ootama, ja kui vanemad karja välja lasevad, siis ta paugutab ja põmmutab ja silmakesed ikka säravad nagu igavene tuli...

MARIS (puhub kanepisuitsu noormehele näkku): Siga.

OSILIUS: Miks?

MARIS (narrib): Sodomiit.

OSILIUS: Ahah. No selle pärast mul sind keppida meeldibki.

MARIS (vihahoogu teeseldes): Ai sa siga, oled ikka tõesti siga küll...

On õhtu, on mererand ja liiv, mis jahtub. Randa tuleb tüdruk. Ta viskab kerge lillelise suvekleidi seljast, ning jääb merd vaatama. Tüdruk on alasti ja merigi on alasti.

On õhtu, on meri ja liiv, on alasti tüdruk, kes seisab liival. Mööda liiva tuleb mees; ka temal ei ole riideid seljas. Päike loojub ja heidab punaseid kiiri mehe kõvastunud riistale, tüdrukule ja liivale. Õhtuvalgus värvib veepinda, laineharjadelt peegelduvad tulukesed nagu mingi võõra ja tundmatu sõja märgid.

On õhtu, on meri ja tüdruk, on mees, lained ja Päike. Tüdruk vaatab kaugusse ja tunneb mehe kätt oma keha ümber, tagumikul, rindadel - kõikjal. Mees surub näo hullutavalt lõhnavatesse juustesse ja ütleb: "Sa oled minu päike."

Siis jooksevad nad vette, ja tüdruk saab korraga üheks nii mehe kui merega. Tema soe sadam võtab vastu tuhandeid laevu ning suured lained paiskuvad sealt kogu kehasse. Ta õõtsutab ennast, surub mehe vastu ning kallutab eemale. Keegi - tema ise - ei suuda enam, tema huuled pomisevad mõttetuid palveid ja siis ta karjub, ei mõtle, karjub, unustab, karjub, ei mõtle...

Kaks inimest lamavad voodis. Kaks märga ja liivast käterätti vedeleb põrandal. Mees küünitab aknalaua poole ning krabab suitsupaki. Ta võtab sigareti. Süütab. Mentoolilõhnaline suits hakkab lae poole hõljuma.

"Üllar?" küsib tüdruk.

"Kas sa oled rahul? Seda, et... Sa ei räägi eriti."

"Pole nagu millestki rääkida. Ega kõik ei saagi nii järsku teistsuguseks muutuda," vastab Üllar ja tajub, et kuskilt tuleb jällegi pinge ja nagu ikka ei tea sa kustkohast.

"Mina olen küll rahul. Tead kui tore siin ikka on! Kõik, mis me rannas tegime - issake! Ma pole kunagi midagi sellist teinud."

Üllar kustutab koni: "Ära ütle, et sul varem nii hea pole olnud. Ma hakkan niiviisi oma mehelikkuses kahtlema."

"Oh, ära kahtle. Kahtlus ei tasu mu meelest vaeva."

"Kui kahtled, siis kepi!" ütleb Juss, kes on märkamatult ukse avanud. "Lootsin teid erutavamas situatsioonis leida, aga jäin vist hiljaks."

Signe põrnitseb sissetungijat pahaselt, seevastu Üllar hakkab irvitama: "Oli asja ka, peremees?"

"Oli, ikka oli. No kua ma muidu seie ronisi. Lähme baari. Kõik teised on juba seal. Noh, kuidas jääb? U-lala-laa ja karamba, eh?" välgutab Juss prilliklaase.

Aeg veereb, rattad mööduvad. Meie hinge jääb vaid igaviku vari ja hulluse vilkuv majakas. Kusagil seal, kus surevad tiigrid, on meie päriskodu. Me lamame kanepipõllul, mille lõppu, äärt ja piiri me isegi ei julge ette kujutada. Läbipaistvalt kollane pilv laotub maa peale. Me haistame kellegi lõhna - erutavat, nikkumisest ja veinist küllastunud lõhna. Võib-olla siis ei ole me väsinud, võib-olla siis ei ole meil kõrini ning ehk hiilib kohale rõõmustav nukrus ja soov, et maailm võiks olla midagi rohkemat kui väljamõeldis.

"Ja, palun, "Dunhilli" ka," ütleb Osilius müüjale. "Palju see kõik teeb? Seitsekümmend neli krooni. (Osilius loeb raha) Ee... Maris, palju sul on? Ainult piletiraha. Oba... Siin on täpselt viiskümmend ja mingid sendid leiab ka. Äkki teeme nii, et ma maksan need kakskümmend neli krooni järgmine kord, nädala lõpus, vahest?"

Müüja ei tee pakkumisest väljagi: "Viiskümmend neli krooni."

"Mis me siis teeme?" küsib Osilius teistelt.

"Võta, siin on kakskümmend viis," lahendab Üllar olukorra. Talle tundub, et ta poleks veel nädal tagasi kellegi teise poearvet kinni tagunud. Või tegelikult, see on ju tühine raha. Aga ei, aeg varem oleks tema, Üllar, paremal juhul võlgu andnud. Asi on seltskonnas, siin ei kehti need reeglid, mis kodus. Kui sul on, ja teistel ei ole, siis aita nad hädast välja, ja ära esita tingimusi. Kurat, nagu mingi kommunism või midagi.

Osilius laob kraami, selle seas veinipudeli, Marise seljakotti. Nad lähevad varjulisse paika einestama, ja kuigi Üllar ning Signe saavad ilma küsimata toidust osa, jääb sügavale Üllari sisemusse kripeldama mingi tuttav, sünnist saati kaasas olev tunne. Õige pea, lähematel aegadel, see tunne sureb.

Valuvalge juulilõõsk, missugust eestlased alles viimasel - kasvuhooneefekti ja suurte muutuste - kümnendil tundma said, on Läänemere-äärse provintsi üle ujutanud. Õhk virvendab katuste ja asfaltteede koha, kõik aknad terves riigis on pärani lahti, vanaemad välisuste kõrval pinkidel või rannas rammetute mändide hõredas varjus higistavad ja on üles sulamas.

Päike vajub üle meridiaani ja puurib oma kiired äravaevatud raamatuselgadesse, lahvatab vastu riiuliklaase ja poleeritud kapiuksi ning tapeedil löövad lõõmama tigedad võbisevad päikeselaigud. On algamas pärastlõunane piin, kohe varsti jõuab kätte tund, mil õrjatu Päike jääb liikumatult rippu madala võseriku kohale, mis varjab maanteed, ja kogu ärklituba on seinast seina julma valgusenergia põletada.

Toga veab ennast loiult akna juurde, paneb selle kinni ja tõmbab raske helerohelise kardina tihedalt ette. Siis nuusutab ta pahaselt kaenlaaluseid (need kipuvad sellise ilmaga haisema), longib alumisele korrusele ning võtab kastist viimase iiveldamaajavalt leige õlle. "7,5" - nooruse sümbol. Toga ei saa omavanustest hästi aru. Hea küll, et tema ennast ükskord surnuks joob, aga et kõik aina kangemaid ja kangemaid karastusjooke vajavad, ei ole päris õige.

Kell on viieteistkümne peal.

Põrandalaud naksatab ja kuskilt astub välja palavusest uimane Maltsvett, vaatab Togale oma tumedalt läikivate silmadega otsa, ajab lõuad hääletult pärani ja paneb suu jälle kinni. Siis roomab ta sabajuppi võdistades laua alla oma taldriku juurde. Taldriku peal pole midagi peale ärakuivanud tomatikastme (eilse "Kilu tomatis" jäänused).

"Tahad süüa..." uriseb Toga nördinult.

Jussi maja ülemisel korrusel suvitamine ei tohiks tähendada ka tema merikilpkonna (Maltsveti!) eest hoolitsemist. Türa küll, Juss kohtleb Maltsvetti nagu vanaisa. Ega tal on õigus kah, too elukas võiks vist ise poest toiduaineid muretseda, kui keegi talle raha annaks.

Kell on ikka viieteistkümne peal, ja tundub, et jääbki.

Väljast kostab ebamäärast mürinat. Toga teab, et see on Juss, kes hommikul linna sõitis. Tumebeeži "Pobeda" uks lüüakse kinni ning juba ongi Juss köögis, kaks kilekotti näpus.

Toga võtab suudluse ükskõikselt vastu. Ta jälgib (endiselt ükskõikselt), kuidas sõber kiirustades võileibu valmistab. Aeg-ajalt lendab prilliklaasidelt valgushelke. Nad hakkavad sööma ja loputavad toidu alla liitri hüva, kuid närviajavalt sooja koduveiniga. Vein on pärit Keskturult, viiskümmend krooni kolmeliitrine purk. Pärast sööki lähevad nad maja taha, istuvad aiatoolidele. Vähemalt Päike ei saa neid sealt kätte.

"Šahh," ütleb Juss. Ta tilgutab kogemata veini oma kollaseruudulisele pintsakule.

"Toon toast lapi või?" pakub Toga.

"Ah, tühja see plekk. Ülikond on nii kui nii kaltsukast ostetud."

"Ma tean, aga ikkagi..."

Nad vaikivad hulk aega. Toga silmitseb pahaselt higilaike särgil.

"Kuule, mis sa elult tahad?" katkestab Juss vaikuse.

"Ei midagi."

"Tõesti? Kongeniaalne. Kuigi tegelt ma ootasin seda vastust."

Toga näpib ketsipaelu Ta teab, et nüüd järgneb Jussi monoloog. Ta on sellega isegi üsna rahul, vähemalt ei juhtu midagi ootamatut ega ka otseselt sitta. Õieti on sedasorti jutt sageli huvitav. Jussi pea kohal ühtib katuseäär taevasinaga ja väreleb kuumaksköetud õhk. Seda katuseäärt ja pooliti ka Jussi nägu Toga nüüd vaatabki.

Juss avab suu ning alustab: "Mulle polnud väiksena ka päris selge, mida ma elus teha tahan. Lauljaks ma saada ei tahtnud, ehkki annet mul oli, on praegugi. Niisiis saatsin vanemate jutu muusikakoolist sinna paika. Mingisse defektiivsesse kontorisse ma kah tohletama ei tahtnud jääda - see oli mul juba seitsmeaastaselt selge. No tegelikult ma tahtsin olla kindel, et juhul, kui peaksin noorelt surema, oleks mul hästi palju kogetud. Saad aru - kavatsesin elu viimseni läbi proovida.

Mul oli terve hulk kindlaid plaane, kuradima ambitsioone. Kusagil enne kooli tahtsin ma sõita Siberisse. Ei, ma ei mõtle seda küüditamise-värki. Putsi küll, siis ma ei olnud sellest kuulnudki. Pohhui. Nojah, ma arvasin, et hakkan tšš...tšuktše - kurat, keel on pehme - et hakkan neid harima, teadmiste valguse juurde viima. Oli selline raamat, nagu "Hõbetähega taigas". Ega ma siis suurt lugeda ei osanud, aga... Plaanisin sügavale taigasse sõita - mootorsaaniga, lenduriprillid ees - ja neid kohalikke harida, neile seepi ja penitsilliini tutvustada. Ai, ma oleks tutvustanud... Kõik valelikud šamaanid maha löönud või paranduslikele töödele saatnud...

Veidi vanemaks saades kavatsesin hoopis nende vadjalaste ja mordvalaste kultuuri uurida. Vist rääkis keegi juba raadios muinsuskaitsest... Aga ei, liiga vara selleks. Või oli see siis hiljem? Igatahes tahtsin neid uurida. Makiga lindistada ja...

Siis tulid need haigused, ja ma oleks peaaegu maha surnud. No pärast seda ei tahtnud ma külmast ilmast mõeldagi. Otsustasin arheoloogiks hakata. Istud, kirka käes mõne augu ääres, televisioon käib ja filmib. Ma arvan, et see on küll see muinsuskaitse-värk. Aeg nagu klapiks ka. Noh igatahes, arheoloogia muusa kummardamine tüütas mind peagi ära. Ei saanud temast mulle ei ema, õde, ega armukest, nagu Bender ütleks.

Siis tahtsin revolutsionääriks saada. Tead küll, salaühingud ja kõik... Ära ei tüüdanud, aga aru tuli pähe. Mis revolutsionäär ma olin, kümneaastane tatt. Aga

aeg oli selline. Käisin isa-emaga miitingutel - see oli vähe hiljem - käisin ja panin killustikukive taskusse, et tanke ja venelasi loopida, kui vaja peaks olema.

Veidi hiljem tuli mõte, rangelt otsustav ambitsioon jõuda lavalaudadele. Ma olen alati edev olnud, tead, kui sitaks palju mulle meeldib endale tähelepanu tõmmata. Kullake... Kallis? Kas sa magad või? Nojah, ilm on üsnagi soe."

Juss vaatab magavat sõpra. Kusagilt ilmub kilpkonn Maltsvet, heidab Togale kaalutleva pilgu ning ronib Jussi jalgade peale.

"Räägi edasi," ütleb loom, "ma kuulan juba hulk aega. Jutt kostab ilusti kööki ära."

"Võiks ju rääkida küll, kuigi sa oled ainult maltsvet," sõnab Juss.

"Mitte maltsvet, vaid Maltsvet."

"See on ju üks ja seesama. Hea küll, istung jätkub.

Niisiis, ma tahtsin lavale. Ja ma otsustasin kindlalt, et... Tähendab, ma ei mõelnudki lauljana esineda. Ei, see oleks liiga lihtne olnud. Otsustasin näitlejaks hakata. See on ainus asi, mida ma ei oska. Ma mõtlen esinemise koha pealt. Lugesin voodi peal seistes "Hamletit" ette. Üks näidend on mul veel meeles. "Me pommitasime New Havenit", autor Joseph Heller. Tõesti sitaks hea tükk. Mul on üks koht siiani peas."

Juss tõuseb ning astub trepimademele. Ta deklameerib. Hääletoonid vahelduvad, rõhud on täpsed ja õiged. Ka viimane turakas mõistaks, et tegu on kunsti ja oskusega:

"Henderson (gloobusele näidates): Ma laseksin väga hea meelega kogu selle käki õhku.

(Kõik lavalolijad võpatavad erksast üllatusest - isegi Major - ning jäävad hämmeldusega Hendersoni vahtima. Starkey, kes oleks nagu saanud kätte midagi kauaoodatut, läheb sõjakalt gloobuse juurde.)

Starkey (gloobusele osutades): Kas mõtlete seda?

Henderson: Jah, just sedasama. Ja nõnda ma teeksin, kui minu teha oleks, selle asemel et teda nii aeglaselt tükkideks kitkuda, killukeste kaupa, üksikute isikute kaupa. Miks me ei lase seda käkki ühekorraga puruks, et asjad ühele poole saaks.""

"Võimas, braavo!" aplodeerib kilpkonn. "Sa, raisk, valetasid. Näitled nagu noor jumal, sa vana türapea."

"Jätan tähelepanemata nimetused ning tänan öeldu mõtte eest," ütleb Juss toolile tagasi istudes. "Kas tahad edasi kuulata?"

"Eheh," vastab Maltsvet.

"No hästi. Well siis. Neljateistaastaselt tahtsin võluriks saada. Olin päris kindel, et minus tõesti saab võlur."

"Ei saanud, jah?"

"Ei saanud. Kurat, sa tead isegi. (Kilpkonn noogutab.) Siis tuli meeletu noorus. Kõik need unistused ja plaani keerlesid mul ikka veel peas. Jäljed esimestest ja... Nii see oligi. Hakkasin jooma, läksin Tallinnasse keskkooli. Sa tead küll, et ma kõigest hoolimata väga hästi õppisin.

Viimases klassis, ma olin siis kaheksateist, nägin ma unenägu, mis oleks võinud kõike kapitaalselt muuta. Nägin unes ühte klassiõde. Tiina. Ta elas Kohilas. Sa tead Kohilat - väike koht nelikümmend kilti linnast. Ei, mis kuradi Kapa-Kohila! Lihtsalt Kohila, mat tvoju. Ma nägin unes, et Tiina on rase. Saad aru, mind on alati poisid rohkem võlunud, aga see tütarlaps! Ta ütles mulle unes, et ootab last - minu last, ponimajaš, Alfons.

Ta arvas, et ma jätan ta maha. Ta läks ära. Huvitav, tolles unenäos ma elasin Kohilas, ja tema sealt kaks jaama edasi. Mööda raudtee äärt viis rada, jalgrada. Ma sõitsin rongiga ja vaatasin aknast, kas ta on seal jalgrajal. Palju

inimesi kõndis. Ma rippusin vaguniaknal ja rinnus oli selline värelev ootus. Ja siis ma sain ta kätte ja lohutasin ja suudlesin ja kallistasin. Ütlesin, et ma ei jäta teda, et see on meie laps, meie elu. Siis olime me ühe maja ees, minu unenäomaja ees Kohilas ja ma hakkasime minu korterisse minema ja hoidsime üksteisel ümber kinni. Püha Krišna ja kõik teised! Ma olin nii õnnelik ja Tiina oli õnnelik - minuga. Me nutsime ja kallistasime.

Hommikul olin ma veel unenäo mõju all, täitsa kohe. Tiina! Ma olin tema pärast arust ära. Kui see ei ole see, siis mis üldse... Tüdruk, kes naeris tihti ja ilusasti. Jumal küll - ta lihtsalt õitses. Ta õitses ja minu unenäos kandis vilja. See unenägu oli lihtsalt püha. Minu pühak Tiina - mon saintésse.

Niisiis, ma otsustasin isaks saada. Minu viimane suur plaan ja ambitsioon. Ma olen rahul, et mul vähemalt plaan oli, seegi on hea.

Jätsin päevapealt ühe sõbra kus seda ja teist. Toga vist ei teagi, et mul neid hoolimata vähesest vanusest nii palju on olnud. Nojah, Tiinalt sain ma ühe suudluse, mõlemapoolse ja hea. Kuid ta ei tahtnud rasedaks jääda. Miks ma küll pidin talt seda kohe paluma! Loll, loll, loll. Jah, tead, minu isaks-saamise unistus ei olnud ju tegelikult seksuaalne. Saad aru - ma tahtsin, ma ei tea - tasakaalu. Ei, see on liiga lihtne. Ma tahtsin olla ühe naise - püha naise - õe ja sõbranna rõõmude ja raseduse allikas. Kas sa mõistad mind, Maltsvet? Nojah, seda ei saagi vist mõista.

Pärast Tiinat tuli üks vene plika - Nataša. Ma magasin temaga mitu korda. See oli hea, kuid ei pakkunud õiget pinget või nii... Peale selle, kardan, et temagi poleks tahtnud minu naiseks saada. Siis oligi kõik. Hakkasin jooma, ülikooli minna mitte ei proovinudki. Peale selle - vanemad, tead küll. See oli küll pärast keskkooli ja seda ilmutuslikku unenägu."

Signe on sihvakas ja karvane. Ta on päris inimene. Ta ei raseeri ennast nagu mingi Hollywood, tema nägu on meikimata ja värske. Siiski ta ei mõista mind. Ta on liiga lähedal.

Signel on tavalisest tihedam tupp ja orgasmi ajal kipub ta teadvust kaotama. Ta on tundlik ja ilus. Ta on ropp ja õrn. Ta põimib juustesse männioksa ja suudleb Üllarit.

"Mis on sina? Kas sina on lillakassinine spiraal otse lauba taga.? Kas sina on lilled? Kas sina on niiskus jalgade vahel, mu ainus tasakaal.?"

"Vahel ma näen imelikke unenägusid. Paistab hull verine päike, suur hull verine Päike. Süütud väikesed lapsed kõnnivad vee peal. Ma olen nendega. Vesi kiigub kergelt, ta ei vaju jala all, nagu muld sõbra haual. Vesi kiigutab mind, laul, laul, laul... Ma hõljun. Ma ei lenda ma hõljun, ma..." Tüdruk on tippu jõudmas, kuid Üllar liigutab end ikka veel aeglaselt, järjekindlalt. "Ma hõljun, hõljun, hõljun ja vesi ei vaju ja mina vajun ja Emajõel tuleb laine, mis uputas mu venna ja laine tuleb ja tuleb, ta tuleb. Tuleb, tuleb, tuleb... " Suur kosk lendab nende peale ja nendes. Eemal, teerajal kõnnib Juss Togaga. Jussi käsi on sõbra piha ümber.

Hiiglasliku villa tänavapoolne fassaad meenutab keskaegset rüütlilossi või Egiptuse püramiidi. Neitsilikult kitsad aknapilud vaatavad Tallinna lahele, päeval saab nendest jälgida suurte valgete parvlaevade lõppematut palverännakut

kahe pealinna vahel. Villa ees põlevad ikka veel naatriumkollased laternad, kuigi juba tükk aega on kogu Eesti valgustatud jahedast kirkast hommikupäikesest.

Lebades rinnuli, küünarnukid ettepoole, üks käsi põsele toeks ning jalad laiali, joonistab Pääsusilm paberile väikeseid kuradikesi. Sestsaadik, kui ta kaks tundi peale päikesetõusu mitmepäevasest logelemisest roidununa oli ärganud, pikutab ta üksi segiaetud voodil, kaetud vaid tohutu juuksepahmakaga. Tema juuksed on elusa tule värvi, pikad nagu tiivad, kergelt lokkis, tihedad, soojad. Nad katavad poole seljast, ulatuvad palja kõhu alla.

Mitmete kilomeetrite kaugusel Pääsusilma ja Osiliuse vanemate villast ärkab sügavast unest Metsik Eeva. Ta on unes näinud hõlmamatult kõrgeid mägesid. Heledaid, ebamaiseid jõgesid. Pilvi, pilvi, tohutu suuri, valgeid, ja vihmasadusid - veemasse. Ja inimesi - kääbuseid. Varem oli Eeva selliste unenägude järgi arvanud, et ta läheb hulluks. Nüüd oli Juhatuse Andja talle seletanud, et see on ašhe, teine nägemismeel. Paljudes elab mälestus Teistsugusest Elust. Ašhe kujutab endast hirmsat jõudu, suurt tarkust. Juhatuse Andja oli lubanud, et kunagi saab see kõigile teatavaks, kuid keegi ei tea, mis on õnn.

Seletus ei ole Eeva jaoks usutav, aga sellest piisab täiesti. Ta teab, et tihti on asi ainult poolikult, pealiskaudselt või valesti seletatav.

Metsik Eeva lippab hoovipealsesse peldikusse kusele ja tuleb siis tuppa tagasi. Ta põlvitab teleka ette (mujal pole ruumi), ning hakkab palvetama. Ta on seda palvet juba kuus aastat peaaegu igal hommikul lugenud. Ta ei mõtle enam palve sisule, vaid lihtsalt loeb, igaks juhuks:

"Ma olen täna hommikul tõusnud Sinu armu läbi, oo mu Jumal, ja lahkun oma kodust Sind täelikult usaldades ja andes end Sinu hoolde. Saada siis alla minu peale Sinupoolne õnnistus oma halastuse taevast ja võimalda mul turvaliselt koju tagasi pöörduda, nii nagu Sa võimaldad mul Oma kaitse all ka kodust väljuda, minu mõtted, olles vankumatult Sinule kinnistunud.

Ei ole teist Jumalat peale Sinu, Ainsa, Võrreldamatu, Kõike-Teadva, Kõige Targema. Kaif."

Tuppa longib Janek, väike vend. Eeva istub tugitooli ning jääb venda põrnitsema. Too näppab õe käekotist sigareti.

Metsik Eeva käsib pahaselt suitsud rahule jätta.

Väikevend Janek ei tee käsust väljagi ja otsib tulemasinat. Eeva võtab laualt tikud ning viskab vennale.

"Hyvää huomenta! Kuidas sul eile oli, kas poisid meeldisid?" pärib Janek.

"Hea oli, täitsa kaif," vastab Metsik Eeva kurjalt. "Need kuradi tattnokad tahtsid mind läbi nüpeldada."

"Nojasiis ?" ei hooli väikevend jutust.

"Mis kuradi nojasiis! Klapid mulle siin igasuguseid."

"Sa oled ju lits." Poisike Janek puhub heatujuliselt suitsu lae poole. Ta teab, et õeraasu tuju juba paraneb.

"Ei no lõpp kaif! Mis sa, raisk, litsidest tead. Ise kümneaastane. Kümneaastane tatt! Nii et ära üldse nokka laiuta."

"Ega ikka laiutan küll. Ja lits oled ka."

"Tead, poisike, kergem on teist litsiks nimetada kui ise seda ametit pidada," teatab Metsik Eeva rahulikult.

"A lits oled ikkagi," ei jäta väikevend järele.

"Nojasiis," muigab õde.

"A lits oled ikkagi."
"Nojasiis."
"A oled ikka."
"Olen küll, nojasiis," hakkab Metsik Eeva naerma.

(Suur ruum värviliste seinte ning jaheda helehalli kunstmuruga. Tähelepanelikul vaatlemisel võib kõikjal märgata vilkuvaid tulukesi. Nurgas juhtimispult, mis meenutab linttraktorit oma juhtimishoobade ja käsigaasi kangiga. Ühes seinas ebamäärase kujuga ava, selles kohal neoonpunane kiri: "Ette vaata! Viienda dimensiooni lõpp!" Mulkhaos ja Krokit lamasklevad ruumi keskel põhuhunnikul.)

KROKIT: Mul tühi on kõht.
MULKHAOS: Ahah.
KROKIT: Kui oleks, et sina päris tiiger, ma juba ammu amps!
MULKHAOS: Mina, mind! Sina? Ei julge. Austus ja hirm. Allumine.
KROKIT: No siis, et ülemus. Ehk maitsebki parem.
MULKHAOS: Võta "Mynthon", litapoeg!
KROKIT: Näe, Staarmänn kontaktis. Sinistel kvarkidel.
MULKHAOS: Mis tahab, siga?

STAARMÄNN (projitseerub ühele seinale): Tulin teile ütlema, et rääkige inimeste grammatika järgi. Järgi. Grammatika.

KROKIT (pahaselt): Sina keelt sigade ei räägi meile! Vot meie keelt inimeste sulle ka ei räägi. Ikkagi austame.

STAARMÄNN: Peate, ei valikut siin ole. Ka Bowie räägib. Nüüd tähtsam veel asi kui eelmine. Kuulab kõik! Teil peale võtta reisija on missiooni lõpus.

MULKHAOS (haigutades): Millal tuleb lõpp? Ei tea, ei tea!
STAARMÄNN (kajana): Ei tea, ei tea. (kaob)
KROKIT: Sooh....

"See Mart Siimann on nagu täi," kommenteerib Juss ajalehefotot.

"Nagu täi kiilaspeal. Ümberringi särab, aga tema on ikka täi," lisab Toga kohvi keetes.

"No tegelikult on pohhui. Seda neetud süsteemi ei saa meie peatada," haigutab Juss.

"Miks sulle süsteem ei meeldi? Mul on küll ükskõik."

"Lihtsalt ei meeldi. Sitt on."

Toga pöördub ja ütleb Osiliuse häälega: "Ükskõik, mis süsteem see parasjagu kehtib, keegi selline, nagu David Bowie, ei tuleks iialgi meiega peedikat panema. Lihtsalt ei tuleks ja kõik. Ei austa meiesuguseid, ei austa."

"Kurat, kui Oss peaks jälle seda defektiivset telefoni-trikki tegema, ma löön ta maha," meenutab Juss vanu aegu. "Nojah, tegelikult ei tahtnud ta üldse mulle helistada. Ta ei võinud ju teada, et ma kämpingus magan."

"Mina ütlesin talle tookord."

"Kuidas sina öelda said, sa olid ju siis kodus?"

"No türa küll, sa ise helistasid mulle kämpast eelmisel õhtul."

"Ah sa kurat, muidugi. Üks väheseid öid, millal ma telefoni läheduses magan! Hea, et mul seda aparaati kodus ei vedele. Kujuta ette, ta lasi mind kell

viis hommikul üles ajada, ja küsib siis, et mis ta mulle teinud on. Kuradi türa. Naljamees. Lõpuks tuli välja..."

"Lõpuks tuli välja, et ta tahtis, et sa talle ainult külla tuleks, sest ta jõuab kohe suvilasse ja on siis kindlasti väga üksi. Ma tean seda lugu peast," seletab Toga.

Varahommiku vaikust häirib valge "Moskvitš". See läheneb piki mere äärt ja pöörab villa ette, parkimisplatsile. Laternad põlevad ikka veel, kuid autost väljuja ei pane neid tähele. Ta sammub kiiresti ukse poole, võtab tagasihoidlikust lillepeenrast, tundmatute väikeste lillede vahel keerulise võtme ning avab villa paraadukse.

Oma ürgnaiseliku võlu poolest Aphroditega võistlev Pääsusilm kuuleb tulija samme. Need on lühikesed ja elavad. Pääsusilm on neid samme juba paljudel hommikutel kuulnud, ning kunagi ei ole nad tähendanud halba.

"Salam aleikum, beibe!" ütleb noor intellektuaal Grinkel rõõmsalt.

"Aleikum salam, isane tobu," vastab Pääsusilm. "Kas sul asja ka oli?"

"Sa ju tead, et mul on alati asi valmis. Sinu jaoks alati."

"Mis see siis on?"

"Uus osa. Selle pealkiri on "Üllar Karajevi imeline saabumine Pärnu linna (elevandi seljas)". Sitaks põnev."

"On ka põnev või?"

"Ära kahtle minus, naine."

"Ega ma kahtlegi. Tule, lähme sauna! Ma panin boileri juba õhtul tööle. Tuled?"

"Muidugi tulen," hõõrub noor intellektuaal käsi.

(Keskmisest suurem leiliruum. Grinkel istub veepangega, kopsik käes, laval. Pääsusilm seisab kerisest kõige kaugemale jäävas nurgas, näoga seina poole. Läbi tiheda auru vilksatab aeg-ajalt tema roosa pepu. Grinkel uhab parasjagu uue kopsikutäie kuumadele kividele.)

PÄÄSUSILM (kiljub): Ai! Mis sa, kurivaim, omaarust teed?

GRINKEL: Jahe on.

PÄÄSUSILM: Sul on jahe! Mul on igatahes jube palav olla, nagu kõrbes!

GRINKEL: Noorel inimesel ikka kuum veri...

PÄÄSUSILM: Söö sitta!

GRINKEL: Pea sõnadest rohkem lugu! Igaüks neist võib olla su viimane.

PÄÄSUSILM: Ah, ära jama.

GRINKEL: Aga "sitt" on ikkagi üks inetu sõna.

PÄÄSUSILM: Ja siis?

GRINKEL: Kuidas "ja siis"! Asi on hoopis tõsisem. Kujuta ette, kui kõik neiud käsiks meestel sitta süüa!

PÄÄSUSILM: Kuule, mees, mis sa sellest sitast nii palju räägid? Normaalsed inimesed tunnevad sita vastu huvi ainult siis, kui see on sõnnik - väetis noh.

GRINKEL (annab naisterahvale laksu tagumiku peale)

PÄÄSUSILM: Miseest see oli?

GRINKEL (süütul ilmel): A niisama.

(Pääsusilm lippab leiliruumist välja)

GRINKEL (mõtlikult): Ei tea, kas ta solvus või mis? Pole nagu tema moodi, kohe mitte ei ole. Aga kurat neid naisi teab.

(Pääsusilm tormab ruumi ja kallab Grinkeli jääkülma veega üle)

GRINKEL: Ai, kurat. Mis sa omaarust... Ai, prr...Uhh... Mõnus oli.

PÄÄSUSILM (naerab laginal): Ma mõtlesin, et jahutan sind veidike maha. Tead, täitsa loll oli su kõva türa vahtida. Istusid seal laval ja...

GRINKEL: Nojah. (paus) Ei tea, mis kell võiks olla?

PÄÄSUSILM: Pakun, et üheteistkümne ligi.

GRINKEL: Oi, kurat. Ma pean tunni pärast linnas olema. (saladuslikult naeratades) Mul on kohtamine.

PÄÄSUSILM (solvumist teeseldes): Ja mis sa arvad, et mul sind siia vaja on. Lase aga jalga. Võta oma riided ja lase jalga. (tõsiselt) Millal sa uue osa valmis saad? Ülehomseks? No okei.

Pääsusilm jalutab alasti läbi maja. Vanemaid pole kodus ja pidevaid teenijaid neil ei peeta, niisiis võib seda lõbu lubada. Pääsusilma käsutuses on väike saal, mida ta tarvitab töötoana, ja ruumikas magamistuba selle kohal.

Ülimalt pikad juuksed heidavad tema liikumisteele veepritsmeid. Jalad naudivad sügavate pehmete vaipade soojust ning kivipõranda meeldivat jahedust. Varahommikusest kargusest pole enam juttugi. Õuest voogab majja palavat merelõhnalist õhku. Magamistoa aknad on aia poole ning sel kellaajal ei ulata päikese põletav valgus ruumi.

Pääsusilm heidab jälle voodile, võtab ärkamise järgse asendi - rinnuli, lõug käele toetumas, jalad kergelt laiali - ja hakkab Grinkeli kirjutatut lugema:

""Üllar Karajevi imeline saabumine Pärnu linna (elevandi seljas)"

Oli veel päris pime, kui Üllar maantee ääres autosid hääletama hakkas. Nüüd ta isegi lootis, et talle masin järgi tuleb, aga seda ei juhtunud. Ainult mõni suur kaubaveok kõmistas peatumata mööda, sekka mõni sõiduauto. Isegi Tallinn-Pärnu buss ei teinud öisest hääletajast välja. Üllar toetas portfelli teeservale ja süütas sigareti.

Ja siis hakkas taevaäär heledamaks kiskuma ning linnulaul mõtteid segama. Õieti oli küll ükskõik, kas saab mõelda, või mitte, sest mingile mõislikule ideele tulla oli võimatu. Läbi linnukisa ja ööhäälte tungis kauge tume müdin. Üllar ei märganudki seda alguses, kuid hakkas aegamisi tähelepanelikumalt kuulama.

Müdin lähenes. Kindlasti polnud tegu veoautoga, sest selgesti sai eristada üksikuid jala-asteid. Kas oli see hiidpäkapikk või suur tiiger. Ei, tiiger see küll ei olnud.

Tallinna poolt, teekäänu juurest hakkas paistma hiiglaslik hele kogu. See lähenes tümpsuvate sammudega. Üllar kustutas sigareti ja jälgis huviga lähenejat. Nüüd märkas ta mitut, vist nelja suurt jalga ning massiivset keret. Ja pea koha peal oli silmata mingi hiiglasuure piibu moodi asi. Tundmatu loodusnähtus, kohalik vaatamisväärsus lähenes veelgi ning järsku tundis Üllar ära elevandi.

"Püha Carlo!" lõi Üllar risti ette. "Kas ma julgen hääletada? Keegi selline, nagu David Bowie, hääletaks kindlasti. Huhh! Eks vaatame, kui lähemale tuleb."

Elevant sammus asjalikult maanteed pidi edasi. Nüüd oli ta siinsamas. Üllar tõstis kõheldes käe. Elevant peatus kohe ja hõikas muhedal maamehe-häälel: "Huomenta! Tahad priiküüti. papi?"

"Ei teeks paha küll."

"Mul on Pärnusse asja, võin ära viia."

"Ei teeks paha küll. Aitüma."

"Roni peale, " lasi elevant kõhuli ja toetas londi vastu asfalti.

Mõnda aega sõitsid nad vaikides Pärnu suunas, siis hakkas Üllar nihelema. Ta tahtis juttu vesta. Ta köhatas ja alustas pooleldi omaette: "Pole mul enam midagi ja kõigest on niikuinii kõrini. Pole mul hulgiladu, pole mul nooremat venda..."

"...pole sul kumbagi pruuti, ei Signet ega Eevat..." jätkas elevant ootamatult, "pole sul sõpru ega isamaad. Sinuga on tõesti kõik halvasti. Shit! Sündisid valel ajal, valel maal, vale rahva hulgas, vale iseloomu ja vale välimusega. Miski ei rahuldanud sind päriselt. Selle pärast sul kõigest kõrini ongi, selle pärast sa puhata tahadki. Tegelikult oled sina sitane motherfucker, pole sust' tolku kellelegi."

"Ära ole nii õel, Londiste."

"Kuidas ma õel olen," ei jätnud elevant, "minu arvates kõlab see siiski üsna kenasti - oleks liiga labane bullshit, kui sobiks oma aega nagu joodik sobib kainerisse."

"Mis sa ütled, et ma olen nüüd mingi kangelane või nii. Või mõtled, et peaksin ennast muutma?" otsis Üllar pääseteed.

"Nii põhjalikult ei saa keegi ennast muuta. Lõpeta see pull ja bullshit lihtsalt ära. Keri paralleelmaailma, seal on vähemalt võimalik seda motherfucking puhkust leida. Panimaješ, motherfucker?"

"Ega ikka ei saa aru küll, Duce."

Elevant ohkas - nagu oleks ohanud maapind - ja seletas lühidalt: "Meie elame siin maailmas. Meie maalimaga on paralleelselt olemas üks teine maailm, sa oleks pidanud seda Jussilt küsima, tema teadis. Nojah, lähed sinna ja kõik... Sitaks lihtne. Tšort, mees. Sinu tragöödia seisneb tegelt' selles, et sa armastad iseennast, aga ei saa iseendaks jääda, ilma et sul sitt olla oleks, panimaješ. "

"Ää küll, Duce, pane edasi."

"No mis ma teile veel seletan, maladoi tšelavekk! Teie muudkui pamagii, pamagii ja mina siis räägigu." Elevant ohkas jälle. "Lihtsalt ütle oma praegusel hetkel kasutuses olevast kehast lahti ja ongi..."

"Ega ikka ei ütle küll."

"Mida ei ütle?" ei mõistnud omakorda elevant.

"Lahti."

"Mis Lahti, ega ma teid maratonile lubanud viia. Need on ju Pärnu tuled! Tuut. Tuut."

"Nii ruttu Pärnusse! Kas ma äkki mitte ei maga. Hei, Londiste?"

"Tuut!"

"Mis te trombooni häält teete? Duutše? Uhuu?"

"Tuut!"

"Päkapikud räägivad, Surm räägib, inimesed kah nagu räägivad, aga elevandid? Kotkas rääkis samuti, aga elevandid. Kas elevandid räägivad? Ah, pohhui sellega..."

Ja siis astus elevant üle linnapiiri. Üllar vaatas oma kõrgelt istmelt ringi. Paremal mererand (ikka jälle meri!), vasemal põõsastik, mõni üksik maja. Eespool paistis ka mõni kõrgem hoone. Päike oli tõusmas. Kusagil kires kukk Eerik, ja nõidus kadus."

Osilius, Maris, Signe ja Üllar joovad rannas õlut. Päike kõrvetab, higi voolab. Maris vaatab ettevaatlikult ringi ning küsib seejärel: "Mis on ühist blondiinil ja õllepudelil?"

"Mõlemad on kaelast saati tühjad," vastab Osilius ükskõikselt.

"Inimene võib oma elu väga mitmel viisil ära elada," arutleb Üllar.

"Viiel erineval moel," heidab Signe nalja.

"Ühüh," jätkab Üllar. "Tegelikult on see asi päris tõsine, mitte mingi abesaboo, nagu mu vend ütleks. Maris, mis sa soojendad pudelit! Olen nüüd hea tüdruk ja joo ära. Vaata oma kullakallist liigikaaslast (osutab Signele). Tal üks bear-bear juba nahas. Muuseas, Signe, võta järgmine."

"Tahad, et ma purju jääks?"

"A pohhui pole või? Inimese elu selles seisnebki. Jood ennast täis ja siis on sitaks lahe olla. Sihande tunne, et lähed kuhugi ja tapad kõik maha. Ei, tõesti lahe on audis olla... Elu juurde tagasi tulles, mis sa, Osilius, arvad? Et mis see elu nagu on?"

Osilius puhub rahulikult sigaretisuitsu õllepudelisse. Ülejäänud kolm ootavad pikisilmi vastust, sest Osilius tuleb tihti päris kavalate ideedega lagedale. Ka lühiajalised tuttavad oskavad tema sõnu hinnata, kui nad just ise totaalselt täis ei juhtu olema.

"Noh, ütle siis midagi!" raputab Maris Osiliust.

"Ah et nagu elu kohta? Tegelikult on asi päris lihtne - kõik on (kisub naerule) pohhui. Pohhui neh, mis tes' (kõik hirnuvad) No on ju? Hea küll, selle kohta on reegel ka. Mingi tüübi kild. Elu valem. Das Lebensfalem nacht Reinhold Einzwei. Mis te naerate? Ei noh tõsiselt. Oodake (lükkab asju laiali, silub liiva siledaks). Ma katsun teile joonistada. Nii (joonistab tagumiku ja noole). Vaadake, see on nüüd valem. Eeldus... Kõik puha saksa keeles muidugi... Umbes niimoodi, et: eeldus - igal inimesel on võimalik oma elu persse keerata. Keine Alternative, muud varianti ei ole. Nojah, iga inimene saab oma elu persse keerata, (Osilius joonistab perseid juurde) aga oma elu persse keerates tuleb vaadata, et sa teise elu perssekeeramist persse ei keera. Perse, ptüi, selge, ma tahtsin öelda?"

"Sitaks selge," ütleb Üllar vaikselt. Naised naeravad.

Midagi suurt ja madalat kulgeb läbi männimetsa, üle kuivanud okste ja kanarbiku ranna poole. See on Jussi kilpkonn Maltsvet. Mere ja vabaduse lõhn on tema sõõrmetesse pidama jäänud. Nagu ikka suveharja möödumise järel, siis kui algab täidlane, küps soojailmaaeg ning kaugustes aimub sügist, suundub Maltsvet mere äärde, ootama Valget Laeva. Tänaseni on see tulemata jäänud, kuid Maltsvet ei lase ennast ebaõnnestumistest segada. Ta roomab oma tugevate jäsemete varal nagu tank mööda maapinda, ja kunagi veel pole ta liiva sisse kinni jäänud.

Suvemaja ees, pikal pingil istuvad Maris ja Osilius. Osilius näitab oma viimaseid joonistusi. Ühel neist on kujutatud magusalt magav alasti tütarlaps, kelle kõhul ajavad ühed mehed teist meest taga.

"Viirutatud mees on neeger, eks?" küsib Maris.

Samal päeval hakkab Metsavana sisemaale liikuma. Ta võtab oma suupilli, piibli ja elektipirni. Liikuda tuleb vargsi, nii et möödasõitjad ei märkaks. Pimeda tulekul võtab Metsavana pirni käte vahele ja süütab. See pole muuseas keeruline - parem käsi pluss, vasak miinus. Põleva pirni valgel on hea Jeesus Kristuse seiklusi lugeda, need on isegi Stirlitzi omadest põnevamad. Filmi-Schellenberg mängib siiski Pontius Pilatuse üle, olles mitmeplaanilisem.

Maris kallutab ennast Osiliuse poole ja sosistab talle midagi kõrva. Kätte on jõudnud esimene õhtuaeg ja juba laotub üle Laulasmaa vaikus, mida segavad ainult koerte haugatused ja kellegi nukker suupillimäng.

"Ah nii," ütleb Osilius otsekui oleks kalli tüdruku lähedalolek alles nüüd talle teatavaks saanud.

Maris silitab Osiliuse kukalt, hammustab poissi õrnalt kõrvanibust ja sosistab: "Ma tahan sinuga magada. Juba hommikul kodust välja tulles tahtsin. Ma olen peast täitsa segi."

Osilius embab tüdrukut ja tunneb, kuidas tolle nahk läheb niiskeks ja soojaks. Nad astuvad tuppa ja suudlevad, ning läbi õhukese pluusi tunneb poiss Marise järjest kiirenevaid südamelööke.

Osilius lükkab jalaga tühjad pudelid nurkadesse ja laotab maha suure, Kloogaranna kämpingust varastatud madratsi. Siis nõjatub ta ühe käega vastu seina ja võtab lagunenud tennised jalast, viskab pluusi ja särgi nurka ning hakkab kiirustades pükse maha võtma. Kõige lõpus võtab ta kaelast keti vaskplaadiga, millel on kiri "Osilius - the legend of vodka".

Maris seisab endiselt klaasukse kõrval ja kuigi poiss askeldab toa teises otsas, näeb tüdruk teda värelevas mahedas valguses väga selgesti. Poiss on keskmist kasvu, suviste ilmade tõttu silmatorkavalt tedretähniline ning üsna päevitunud. Marisele meeldib poissi vaadata, eriti tolle nösunina, pikka riista ja kergelt naiselikke puusi.

Kui poiss üle põranda tuleb, mõtleb Maris hetkeks sellest, kas alasti Osilius tema emale samasugust mõju avaldaks. Või kas nad võiks seda kolmekesi... Ei, tüdruk heidab need mõtted otsustavalt kõrvale.

Osilius suudleb teda ninaotsale. Nad nööbivad kahekesi tüdruku pluusi lahti, seelik lendab lauale. Maris on nüüd alasti. Ta ootab.

Osilius asetab oma käe tema kuivale soojale ja sõbralikule puusale. Ta kummardub ettepoole, surub näo tüdruku rinnale rangluust natuke allpool ja veab keeleotsaga piki paremat rinda, kuni tema huuled rinnanibu puudutavad ja sellest kinni haaravad. Nibu on üllatavalt suur ja kõva ning higist soolane, soolane nagu kogu tüdruku kehapind üldse. Hetke pärast tõmbab poiss rinna sügavamalt suhu, hammustab seda õrnalt ja ettevaatlikult.

Maris seisab kergelt värisedes. Tema hingamine on kiiremaks muutunud, ninasõõrmed liiguvad, kui noor naisekeha ahnelt lahtisest uksest tulevat mereõhku endasse hingab.

Osilius sirutab ennast ja vaatab tüdrukule otsa, kätt üle kumera kõhu libistades. Ta harali sõrmed liiguvad läbi tihedate krussis karvade. Tüdruk liigutab veidi jalgu, et poisi käele ruumi teha ja seda paremini tunda.

Teise käega silitab Osilius Marise kukalt, vahetevahel kaelast tugevamini kinni haarates.

Tüdrukule meeldivad Osiliuse käed ning juba ehk kolmekümnendat korda tunneb poiss ebamäärast ja käsitamatut rõõmu, et tüdruku rüpp tema ülejäänud kehaga võrreldes nii lai, avar ja helde näib.

Osilius paitab Marist avatud pihuga jalgade vahelt, esialgu kergelt ja kiiresti, siis aeglasemalt, sihiteadlikumalt ja üha suurema omamisõigusega. Maris võpatab ja liigutab uuesti oma jalgu. Ta avab end tervenisti, lastes kallimal tunda oma ohtrat lembet ootust ja hetkel varjatud ning passiivset jõudu.

Ta tõstab parema käe ja tõmbab sirgete näppudega aeglaselt üle poisi näo, lõual ja kurgul käesurvet tugevdades, ning kui käsi liigub edasi ja poisi rinnale jõuab, kriibib ta seda kiiresti ja ägedalt. Kõhul on tüdruku sõrmed endiselt pehmed ja lahtised, kuid muutuvad riista ning munade juures uuesti rõhuvateks ja nõudlikeks. Maris silitab poissi kord tugevalt ja jõuliselt, kord hellalt ja ennast talitsedes. Nad räägivad omavahel:

"Ega ma sulle haiget ei tee?"

"Ah pohhui sellega."

"Sa pead mind nüüd nikkuma. Kõvasti nikkuma."

"Meil pole kondoome."

"A pohhui sellega, nagu sa ütled."

Osilius ja Maris lähevad ümber laua toa teise otsa. Tüduk heidab kiirest madratsile ja naeratab kutsuvalt. Osilius püüab teda suudelda, kuid Maris tõmbab ta taltsutamatult ja tormakalt oma ootavasse rüppe. Alakeha meeleheitlikult ülespoole pressides saab ta poisi kohe endasse - pika, kõva ja vabastavana. Ta hingeldab ja liigutab ennast ägedalt. Kui see algab, nihutab tüdruk jalad madratsilt kindlale puitpõrandale ja kergitab poisi justkui sillakaarele, end tihedalt ta puusade vastu surudes, et teda täielikumalt oma noorde alles hiljaaegu täiesti ärganud naisekehasse saada.

Siis tulevad tõmblused ja vabastavad Marise jõuetusest ja rammestusest. Ta tunneb neid sügaval enda sisemuses tekkivat, vittu läbistades väljapoole pürgivat, siis üha avarduvate ringidena kogu keha haaravat ja lõpuks vaevutajutavate võbelustena jalataldades hääbuvat.

Maris lamab selili, käed vastu külgi surutud ja jalad välja sirutatud ning tunneb, kuidas poiss oma igatsuse temasse tühjendab.

Osilius tõuseb asemelt, võtab paki "Dunhilli" ja läheb nii nagu ta on - alasti - välja, suvemaja ette ning hakkab suitsetama. Ta mõtleb, et tegelikult polnud ta kogu selle aja jooksul täit tähelepanu tüdrukule koondanud ja see teeb talle natuke tuska. Üldse on asjad kuidagi veidi valesti, kuid Osilius ei oska paremagi tahtmise juures öelda, mis nimelt õigesti ei ole. Rikkad vanemad, keskkooli viimane klaas ees ootamas, vanem õde saab ka eluga kenasti hakkama. Ei tea. Kas me üleüldse kunagi teame?

Juhatuse Andja seisab Harku järve ääres, äratallatud liival, keset suitsukonisid ja plekkpurke. Üsna veepiiri lähedal pragiseb lõke. Vahetevahel heidab lillelise kleidiga blondiin lõkkesse kuivanud kõrkjaid ja puurisu.

Kümmekond erinevas vanuses inimest istub või lamab liival. Kõigi pilgud on kinnitatud Juhatuse Andjale. Ka Pääsusilm on teiste seas. Ta on juba eelmisest aastast saati nendel väikestel koosviibimistel käinud; siinantavad teadmised ei paku talle enam huvi, ainult mõni veider laul köidab veel tähelepanu. Enne lõplikku lahkumist tahab Pääsusilm raiuda salapärase Juhatuse Andja fanaatiliselt rahulik nägu graniiti või marmorisse, täiendada oma kujude maailma järjekordse hingega.

Juhatuse Andja tõstab käed. Kuulajate seast kostab ootusärev kahin. Lõke kustub ja järvele ilmub uus imeline valgus. Midagi sellist ei ole Pääsusilm varem näinud. Ta on kergelt ehmunud ning suunab pilgu jutlustaja silmadesse, mis hüpnotiseerivalt säravad.

"Inimese lapsed!" alustab Juhatuse Andja monotoonselt. "Täna arvan ma, et te olete peaaegu küpsed kuulama tõelist õpetust. Minu varasemad sõnad ei olnud ehtsad, minu eelmised kõned ei mõjunud paljudele teist (Pääsusilmale tundub, et jutlustaja vaatab just nimelt teda) enam veenvalt. Te kaotasite usu minusse ja teil oli õigus seda teha. Kuulake nüüd ja pange tähele!

Tasased linnud ja vagurad loomad elavad nii, et nad ei tea, millal hukatus tuleb. Kuid röövlind ihi on juba laiali laotanud oma teravad tiivad kure kohale ning ämblik pununud võrgu ja õudse tša silmad põlevad sinakas tihnikus. Kartke seda. Teil ei ole nii teravaid mõõku, et hävitada Kurja väljendusi, teil ei ole nii tugevaid müüre, et saaksite ennast tema eest kaitsta, teil ei ole nii pikki jalgu, et võiksite Kurja eest ära põgeneda. Ma näen taevas tulejoont ja Kuri langeb teie asulate peale. Ta on juba siin. Ta on alati siin olnud! Tema silm on nagu Taltsetli punane tuli, sellest tunnete teda."

"Ütle, kas nüüd on otsustav aeg?" küsib keegi.

"Jah. Nüüd on otsustav aeg. Ma tahan teid aidata. Kuulake!

Kui verejanuline tša otsib sind silmadega läbi tihniku, siis muutu varjuks ja tša ei tunne su vere lõhna.

Kui ihi langeb alla roosast pilvest, muutu varjuks ja ihi silmad otsivad sind tagajärjetult rohust.

Kui kuu paistel hakkab kuri ämblik tsitli kuduma oma võrku su onni ümber, siis muutu varjuks ja tsitli ei taba sind.

Kui sinu eluaseme lähedusse langeb pomm ja kurjad neutronid jälitavad sind õhus, siis muutu varjuks ja nad läbivad sind kahjutult.

Muutu varjuks, vaene Maa poeg! Muutu varjuks, õnnetu Maa tütar! Ainult kurjus tõmbab külge Kurja! Mata oma puudused onni läve alla. Mine vee äärde ja pese ennast. Siis muutud sa nägematuks Kurjale, ükskõik mis kujul ta ennast ilmutab. Tagajärjetult hakkab tema veripunane silm läbima sinu varju!"

Vana naine tõuseb püsti ja küsib Juhatuse Andjalt: "Kuidas saab puudusi läve alla matta?"

"Seda ära küsi minult. Küsi seda iseendalt!" ütleb jutlustaja.

Valgus järvel kustub ja lõke hakkab jälle pragisema.

Inimesed ringutavad. Tuleb meelde, et on aeg koju minna. Väljas on päris pimedaks läinud. Kõik lahkuvad rannalt, keegi käivitab autot, keegi läheb jala linna.

Pääsusilm jääb hetkeks vee äärde. Ta otsib silmadega Juhatuse Andjat, kes kunagi ei lahku koos teistega. Ometi pole teda ka rannas. Pääsusilm vaatab veel korra kahtlustavalt ringi ja kõnnib siis mootorratta juurde. Tänane õhtu on talle sügava mulje jätnud. Mitte niivõrd jutlustaja segase sõnumi, vaid õhustiku tõttu. Ja peale selle teab Pääsusilm nüüd midagi muud, mis rõhub hinge. Ta kihutab läbi pimeduse koju, et viia lõpule oma kõige tähtsam töö.

Konflikt kasvab. Üllar näeb, et Juss otsib midagi asfaldi äärest, peaaegu heki alt. Bemari-mehed ülbitsevad ikka edasi.

"Kas te ei karda, et nii käitudes saate ükskord molli?"

"Mul ükskõik. Tule anna. (kaaslasele) See mees saab pohhuilt kotti. (uuesti Üllarile) Sa ime mu riista. Võta hamba peale, persevest." Teine kantpea vaatab kõhkleval ilmel ringi.

Dressid läigivad. "Ma kusen su auto peale," ütleb Toga.

Juss lööb ja ennäe - paarikilone kivi lendab läbi tagaklaasi istmele. Bee-emm-veed on kohe kained. Üllar virutab esimesena, käsi saab haiget. Kandid löövad sitaks ning istuvad autosse. Üllar ja Juss rebivad juhi välja, nad peksavad ta nägu vastu autokülge. Tümp-tümp teeb jalg vastu ribisid. Siis lasevad nad sitapeal minna.

"Öösel paistab verine Päike, autod sööstavad taevasse. Laulab Raekoja plats. Süütud alasti lapsed kõnnivad vee peal. Te tahate nende hingi!" pomiseb habemik vanamees bussipeatuses. "Ma olen kaotanud kõik. Kunagi ma polnud selline. Ma ei lähe teie tasku kallale. (kuulaja eemaldub) Ma ei kerja. Kuulake mind."

Vanamees istub pingile, tema suu lõhnab nagu odekolonnitehas. Ta räägib enese ette: "Teie tiiger on raha ja edu. Oh, kütid. Ärge alahinnake oma saaklooma. Üle õla - näed - tema silmad põlevad võsas - kuid ei, su oda vihiseb tühjusse. Nüüd oled sa kaitsetu. Su jõud on kasutu. Raha ja korralik tulevik. Maja, auto ja surm. Pangad, tapamajad. Sina pead olema võitja! Patrioot, sõdur, hall mass. Vaadake! lapsed ei usu teid. Vaadake! lapsed ei usu teid. "

.

Nad joovad jälle marjaveini "Pajusi". Selles neetud portfellis, mille sisse Üllar ainult pealiskaudselt vaatas, polegi nii palju raha. No pohhui, vähemalt on ta siiani puhtalt välja tulnud. Nagu oleks raha maast leidnud. Muidugi, ta kandis tookord maski ja lasi pleki alles nüüd, kaks kuud hiljem käiku.

Ainult püstolit ei raatsi ta ikka veel ära visata. See on viga, sest viiendal päeval sobrab Signe poolkogemata portfellis.

"Ma lähen nüüd ära. Sul on relv!"

"Ja mis siis? Ei tohi olla või?"

"Issand, kas me selleks siia tulime, et relvaga vehkida. Tead, mulle pole vaja sinu viha ja vastuhakku. Miks sa ei võiks olla nagu teised?"

"Kes teised? Osiliust mõtled? Või hoopis Marekit... Tead, ma olen hakkan mõistma, mis mind juba paar aastat vaevab - see on see neetud silmakirjalikkus, see lõppematu isu pleki järele. Mitte ainult töö, isegi need kuradi autod ja stereod ja "Atlantised" ajavad mind närvi... Tead, ma kasvatan endale habeme... Kuulad ka või?"

Signe läheb uksest välja. Las läheb. Vähemalt ei võtnud ta asju kaasa. Ta tuleb tagasi. Keegi ei kepi teda nii hästi kui Üllar. Kahekümne seitsme aastane, iseseisev, vaimukas, antud momendil ka rikas. Mida võib veel tahta? Nicholas Cage on muidugi ilusam.

Üllar võtab voodi pealt püstoli. Ta oli selle TT 1992. aastal hankinud. Kingitus iseendale kõrgkooli lõpu puhul. Huvitav, keskkooli lõpetas ta enam-vähem, aga EPA hädavaevu. Üllar hoiab päikesesooja metalli käes, tõmbab kelgu tagasi, siis võtab pideme välja, eemaldab rauast padruni ja lahutab relva osadeks. Löökõela vedru on õline ning linale jääb inetu must kriips. Kriips on väike, läheb pestes enam-vähem välja ja keegi ei pane teda tähele.

Üllar mähib kõik osad eraldi sokkidesse. Siis läheb ta Signet otsima. On väga palav. Juba pikka aega on väga palav olnud.

Sel päeval kõnnib Metsavana edasi Pärnu poole, pobiseb omaette vana Maa-Ema õpetust: "Ära raiu puid, puudel on hing, puuvaim tuleb ja sööb sind ära!" Kell viisteist kolmkümmend seitse liitub Metsavanaga päkapikk Päka. Päkal on kavalad silmad ja oravanahkne tagi, Metsavana ei usalda teda eriti.

Teel ründab neid kaks siili. Väikest kasvu siil, Tauri nimeks, nõuab päkapikult võlga tagasi. Päkapikk väidab, et näeb siile esmakordselt. Tema silmadesse ilmub hüplev sära. Metsavana istub maha ja laseb suupillil ühe polka, mille saatel leiab aset kerge kaklus. Siilid on tugevad, kuid Päka võtab kasteedi ja lööb nad mõlemad auti, laseb suuremal minna ning viib Tauri põõsasse.

"Noh, Siilipoiss, võta hamba peale! Põlvili, davai!"

Põõsast kostab peenehäälset ähkimist, Metsavanale see ei meeldi ja ta sulgeb kõrvad india kanepist troppidega. Siis tuleb päkapikk tagasi, ringutab ja itsitab.

"Tahad ka? Võtaks mõne pirakama looma ette, mägra näiteks?"

Metsavana ei vasta ning hammustab öö saabudes Päkal kõri läbi.

Üllar istub Jussi pool. Veidi kähisev "Radiotehnika" reprodutseerib vanu häid Võssotski hitte. Võssotski ei ole lahe ega noortepärane, selle tõttu ta hea ongi.

Aegamööda saab ka Üllar vaatamata oma nirule vene keele oskusele laulu mõttest aru - kahel pool on piir, nende vahel neutraalne vöönd ja neutraalsel vööndil kasvavad lilled, enneolematult kaunid lilled.

Samal õhtul tulevad kantpead tagasi. Nüüd on neid viis, kõik üsna kobad Tallinna kutid, tihedalt bemarisse surutud nagu kilud karpi. Üllar, Juss ja ülejäänud ootavad kuni kandid autost väljas on, siis hakkavad nad kaklema. Lühike ja jässakas Üllar annab kõige pikemale kolgele alt haagi. Kräšš... Ei, vastane püsib püsti, kuid on tasakaalust väljas. Seda on Üllar tahtnudki. Ta lükkab kantpea kiiresti asfaldile pikali, kukub ka ise ja seejärel peksab, peksab, peksab.

Küünarnukk tabab vaheldumisi maad ja nägu, keegi röögib, kõrvade vahel mühiseb meri. Aegamisi olukord selgineb. Üllar on oma vastase näo täiesti segi kolkinud, lausa paha vaadata. Osilius peksab asfaldil tõmblevat kogu valge plastmasstooliga. Hiljem vedeleb see tüüp kaks päeva intensiivis, ajuturse ja mõra oimuluus.

Kaks pätti on hoopis ära jooksnud, neid hirmutas Jussi skalpell. Viimane kantpea, bemari omanik, istub juhikohal ja proovib veriste värisevate kätega autot käivitada. Juss on tal põiki üle põse lõiganud.

"Ma oleks samamoodi teind, " tunnistab konstaabel. "Ei hakka teid, poisid, kinni panema. Ainult vaadake mul ette!" Osilius, Toga, Juss ja Üllar annavad igaks juhuks sõrmejäljed. Signest ja Marisest ei tehta üldse välja. Veel

veerand tundi ootamist, siis lastakse neil minna. Asi läheb nii lihtsalt mitte just tänu politsei arusaamisele, vaid selle pärast, et konstaabel oli Jussi perekonnatuttav, kuni Jussi vanemad "Estoniaga" põhja läksid.

Teised päkapikud leiavad Päka laiba ja kõigil neil on halb tuju, sest tapetu oli ka liigikaaslastele võlgu ning seejuures üsna suuri summasid. Niiviisi juhtubki, et matuselised nutavad ja mõni isegi minestab.

Toga lamaskleb Jussiga diivanil, Osilius räägib Marisele ja Signele midagi lõbusat möödunud kooliaasta kohta. Üllar käis nüüdsama kusel, mõned tilgad on ka tema teksadele sattunud. Juss juhib seltskonna tähelepanu sellele ja kõik naeravad. Nad on parajalt purjus.

Läikivate jalgadega laual seisab pesukauss õllega. Kui see tühjaks saab, tuuakse köögist juurde. Nad on juba kuus kaussi ära joonud. Õlle tegid Juss ja Osilius. Maltoosat on saanud vähevõitu, kuid see-eest pärmi ning suhkrut on õllepruulijad ülearugi pannud. Jook on hapukas ja ilmselt üsna kange.

Kauss saabki tühjaks. Tüdrukud lähevad uue järele. Õhtupoolik kaob aegamööda, Juss viib Toga autoga sõitma. Varsti tulevad nad tagasi, sasitud ja näost rõõsad. Üllari jaoks on see õige natuke imelik. Ta pole homodega harjunud ning ei mõista, et praegusel ajal on homoseksuaalsus trendikas ja üldse lahe.

Siis mängivad nad riiete peale pokkerit. Marise ruuduline seelik jääb esimesena taburetile. Mängitakse tõstmistega ja varsti on kõik peale Ossi paljad. Temagi viskab viimased hilbud seljast. Akna taga on juba päris pime, kell peab kahekümne kolme ringis olema.

Üllar räägib sõpradele paar toredat hulgilao-anekdooti. Need meeldivad teistele. Talle ei meeldi eriti enda erialast rääkida, kuid tänane õhtu on teistsugune. Kuhugi kadunud on tusk ja tüdimus.

"Üks mees nägi unes taevalikku õiglust, mis ühendab kõik, kes tema eest võitlevad," laulab Juss kaebliku alatooniga. Tema hääl ja kitarr meenutavad Hispaania mustlasi. Tüdrukud kuulavad andunult. Kusagil koldeaugus passib päkapikk Baslõbin, laul meeldib tallegi, sest folkmuusika on lahe ja noortepärane.

ÜLLAR: Ükskord oli Tartus - teate küll, me Signega oleme Tartust - oli ikka ilgelt hea bullshit. Sama lahe kui teil "Hollywoodys". Ei, sitaks lahe.

OSILIUS: Anna minna!

ÜLLAR: Noh, olime seal vennakesega. Ühesõnage, oli seal Urmas - minu vend, noh. Oli Urmas ja tal oli mingi vello kaasas, ee... Kaido, muidugi Kaido. No meile autot parasjagu ei olnud. Võtsime siis linnas mõned õlled ja siis tegime ühed viskid ka. Mõtlesime, et lähme "Lanti".

TOGA: Mis syksyy tuulet myrskuna see on?

ÜLLAR: See on Tartu kõige suurem diskoklubi. Selline... Viimase peal pleiss. Seal on ikka sitaks tihti kolatud!

OSILIUS: Järelikult selline koht, kuhu David Bowie ka läheks...

MARIS (vaevalt aru saades, millest jutt): Las ta nüüd räägib! Las ta räägib edasi, üldse ei saa kuulata. Anna õllet!

ÜLLAR: Tahtsime siis "Atlantisse" minna, aga see oli reservis. Mingi kuradi ülikooli üritus või asi... See Kaido ütles, et astume "Zavoodist" läbi. See mees oli üldse mingi kaval, teadis kõiki imelikke kohti, kus mina üldse käinud pole. Ise oli ta vist Ahjalt või kuskilt...

Läksime "Zavoodi" juurde. Kaido mängis veel suupilli. Türa, Uki ütles talle, et pane ära, saame kolakat selle eest... Aaa, Urmas küsis putkast ämbriga viina. "Vabandust, kas teil ämbriga viina on?"

OSILIUS (kergel irvel): Nii kohe küsiski?

ÜLLAR: Jah, noh... See tüdruk seal putkas ei vastanud üldse, me tegime vist veel õllet... Kaido lubas, et "Zavoodist" saab sitaks lahkelt eitesid, et pole autot vaja ega midagi. Signe, ära vaata mind nii. See oli kõvasti enne sind... No läksime "Zavoodi" juurde, seal on mingi hoov nagu. Või kangialune, ainult pealt lahti. Seisime seal, baar oli vist täis ka... Viis tüüpi tulid, väike ja neli kappi. Väike näitas ühe kapi peale - "Seda meest tunnete?". Me ütlesime, et ei tunne. Ah ei, te küsis meilt ükshaaval. Tunned? Ei tunne!? Kakskend viis. Kakskend viis. Ei tunne? Vale vastus, kakskend viis. Et davai, kakskend vii korda kolm - seitsekend vii! Davai, ümmarguselt soida. Noh, laduge soida välja! Selline pisike ülbe tüüp. Nina oli nagu väheke juudi moodi, aga võis ka mingi armjann olla või pohhui kes.

See Uki sõber Kaido toetas juba õllepurgi seina äärele, seal on selline äärisega sein... Mina vaatan, et Urmas libistab kah käe taskusse, sebis kasteedi pihku... Käsi oli tal taskus, aga ma tean, et tal oli kasteet käe otsas... A türa, ma ei tea, need vennad ikka rahunesid maha. Väike tahtis vist ikka kindlalt meid tõsta, aga teised neli ei tahtnud löömat... Ei no sitaks lahe värk oli... Mõnikord olen ma ikka varem ka peksu teinud, aga praegu, päris praegu oli ikka kõige kihvtim... Türa, aga tookord oleks me ikka rangelt molli saanud. Mis see kasteet ikka aitab, kui kaks meest pele tulevad. Me olime ikka sitaks audis ka, hea et üldse asja mäletan...

OSILIUS: Ahah. Vaata praegu oli nali ikka poole ägedam, sest kandid ei löönud sitaks. Kui nad oleks kohe sitaks löönud ja poleks tagasi tulnud, ei jääks sul, vennake, midagi erilist mäletada. See pidu praegu - see on rutiin. Mingi David Bowie ei tuleks kunagi sellisele peole... Juss, kus sa jälle käisid? Toga juba täitsa vajub ära!

"Signe on ennast täis kaaninud!" lällutab Üllar. "Öhöö!"

Tõepoolest, tütarlaps peabki ennast ebatavaliselt halvasti ülal, ausalt öeldes lausa ebameeldivalt. Ta üritab ennast itsitades Jussi kaela riputada, viimane tõmbub kössi ning vaatab abiotsivalt Toga poole, kes on konkreetselt magama jäänud.

"Jussike-Jussike, Vargamäe Ussike, ütle mulle, mis tunne on kui naised ei huvita? Mis sa mõtlesid kui me kõik alasti olime? Jussike-Ussike, kas nägid minu tutti? Ilus, eksju! Ah?"

"No oli ilus küll," pomiseb silmnähtavalt kohmetu Juss.

"Kuule, kui sa näha ei tahtnud, siis miks sa prille peast ei võtnud? Kas sa ilma prillideta üldse miskit näed?"

"Sittagi. (valju häälega) Üllar, korista oma naine ära!"

Üllar tuigub naerdes lähemale. Signe ronib Jussi selja taha ning ähvardab Üllarit küünistada, kui see segama tuleb. Tegelikult ei olegi Signe väga purjus, vaid pigem tõepoolest vihane, vihane oma boifrendi, maailma ja iseenda peale... Üllar lööb käega ja istub.

"Juss. Hei, Juss! Miks sa nii mage tüüp oled? Laulad nii ilusti, aga... Kas tead milline peab mees tegelikult olema? Adriano Celentano moodi. Mul üks endine kursavend ütles alati nii. Mees peab olema vedel nagu kissell - tungima igasse prakku!

Kuule, Juss. Hei, prillipapa! Sul kõrvad ikka on? Minu mehel enam kõrvu ei ole, jõi kõrvad maha; varsti paneb kõrvad pea alla!"

"Jää vait, Signe!" käsutab Juss vaikselt.

"Ei jää ma midagi vait. Tahad, et suren ära vä? No vot ei sure. See, noh, David... Sa oled ikka üks ilge David Mis-tan'd-oligi, üldse ei austa mind. Ei austa, jah? Kuulad vä?"

Signe haigutab häälekalt.

"Kuule, sul on kilpkonn," jätkab ta rahulikumalt, kuid endiselt järjekindlalt. "Eksju, sul on kilpkonn?"

"Jah," vastab Juss passiivselt.

"Miks teda praegu siin ei ole?"

"Ta ootab laeva."

"Mis laeva?"

"Kust ma tean. Iga kord juuli lõpus roomab ta kuskile randa. Laeva ootama. Vähemalt nii ta ise... Tähendab, ma arvan nii."

"Aga milline ta on, see sinu kilpkonn?"

"Mis see siia puutub?"

"Ei, ausalt, milline ta on? Ma'i ole teda näinud."

"Jäta järgi."

"Ei, noh, ütle! Ütled vä?"

"Ei viitsi."

"Milline ta on?"

"Isane!"

Maris koperdab peldikusse. Ta on väga purjus ja tal on paha olla. Süda eriti ei läigigi, aga kõri kipub võnksuma. Neiu istub potil, toetab pea kätele ning jälgib kahtlustaval ilmel ilusat päkapikku, kellel on süsimustad juuksed.

"Päkapikk, kas tead, mis erinevus on blondiinil ja peldikul? Ei tea? Nüüd saad teada: peldik ei järgne sulle pärast seda, kui sa oled teda kasutanud."

"Ahah," ütleb ilus päkapikk. "Ainult see on ju poiste-anekdoot. Sina ei peaks selliseid lugusid rääkima."

"Ei tea miks?" imestab Maris.

"Tead Üllar," sõnab Juss, "kui ma oleks normaalne mees, ma lööks sult Signe üle. Vaata tema reisi ja seda, mis nende vahel! Nagu..., nagu... tihedalt kinni pandud rahakukkur, nagu uhtorg keset kõrbe."

"Kas see on kusagilt raamatust?" küsib Üllar.

"Jah, vist küll," ütleb majaperemees pehmel keelel. Tema käsi silitab magava Toga juukseid.

Järgmisel hommikul algab Üllaril ja Signel jälle nägelus. Põhjuseks on ikka püstol. Ei teagi, miks see tüdrukut nii väga ärritab. Tema lahe ja noortepärane kallim on ju üsna rahulik.

"Kuule, ma võtsin selle neetud riista osadeks lahti. Vidiš? Siin nad on, sokkides. Keegi ei saa midagi ettevaatamatut teha. Midagi ei saa hooga teha. Saad aru mis ma mõtlen? Noh, et enne tuleb relv kokku panna, aga seda saab ainult kainelt mõeldes teha, ponimaješ?"

"Mühh."

Üllar võtab kallima õlgadest kinni: "Ära ütle "mühh". Ma tahan, et sa mõistaksid!"

"Mida?"

"Et mul on sind vaja."

"Mega! Sul on vaja mind ja Teda?"

"TT-d mõtled või? Jah, mul on õigus ennast kaitsta. Mul on see relv viis aastat olnud."

"Ja mina aasta, ei, ainult, kolmveerand?"

Üllar mõtleb. Ta imeb enda alahuule suhu ning laseb jälle lahti. Ta ei oska midagi öelda. Siiski, tüdruk on talle püstolist kallim. Seda ta lõpuks ütlebki ja nad teevad leppimiskepi.

Üllar on siiski päris rahul, et ta relva osadeks lahti võttis, vastasel juhul oleks ta kantpeadele tina andnud. Huvitav, kuidas Juss suutis lõpuni lõikamata jätta? Tera libises, helkis, jättis järele verise jälje. Milline närvidemäng! Naudingu ootus, tera, tera! Iga teine saaks sellises olukorras tapmisega maha.

Nad istuvad rannas ning lobisevad tühjast-tähjast. Tüdrukud on kained. Üldse on vähe joodud. Vist selle tõttu tekibki jutu sisse ebamugav paus. Kõik pöörduvad abiotsivalt Marise poole. Viimane räägibki ühe blondiini-loo.

"Teate, kuidas blondiin kajakat tapab? (kõik teavad aga ei ütle) Ta viskab kajaka kaljult alla!"

Vallandub üksmeelne naer ja Juss hakkab kitarri saatel laulma.

Pärast Haapsalu teeristi meenub Metsavanale üks endisaegne laul, mis teeb alati hinge hellaks, mineviku varjud hakkavad üle õla piiluma. Metsavana mängib seda laulu suupillil ning sammub edasi.

"Karjatades hundikarju, süües musti hooramarju, leidsin eilse Nurmekunna ma. Veel ei olnud otsas mõdu, veel ei olnud sündind sõdu, Lembitut, kes liitis Eestimaa..."

On päikeseline päevalõpp. Ülemise luitevalli ümber, kus nad pea-aegu iga päev istumas käivad, vedeleb suur hulk tühje pudeleid. Pruunid õllepudelid, erisugused veinikad, paar viina. Lapsed on osa klaasmaterjali puruks peksnud ja

nüüd hoiavad tavalised puhkajad ennast sealt eemale, mille üle Juss ja teised heameelt tunnevad.

"Äkki räägite midagi, ah? Igavaks kisub, " ütleb Maris.

Osilius teeb tähtsa näo, kustutab sigareti ja alustab soome keeles: "Mitä arvelette... aselmatunnelista?"

"Misasja? Et mis me arveldame? Tead, ma ei saa sittagi aru," on Üllar segaduses. Tartlased ei oska soome dialekti juba põhimõtte pärast. Üldse teavad nad paremal juhul üht võõrkeelt - setu keelt.

"Ei noh, ma võin eesti keeles ka rääkida. Ma lihtsalt mõtlesin, et David Bowie küsiks sellist solki kah väljamaa keeles."

Toga piilub Jussi selja tagant teiste poole.

"Mis, on öelda midagi?" teeskleb Osilius kurjustamist.

"Eh-oh, teles tupsus. Me võiksime hoopis lätit panna. Tead, kuidas on David Bowie Lätimaal? Davidas Bovidas."

"Jaa-jah, Jackson on Mikels Jaksons," täiendab Signe.

"Kas tegelikult pohhui pole, mis murret keegi paneb?" arutleb Juss. "Tiigrid käivad ikka oma radu pidi ja ei tee väljagi. See on muuseas väga tähelepanuväärne."

All punase taeva lendavad mõned kajakad. Suur rahulik meri hingab noortele soolast õhku näkku. Kaugusest kostab paadimootori aeglane popsumine, mõni kalamees on vististi õhtu peale jäänud. Mida ta üldse nii hilisel ajal merelt otsib? Kas kalu või hoopis mõnda uppunut?

Noored joovad tugevamaitselist salaviina. Siis ütleb Osilius kahtlustaval häälel: "See küll tiiger ei ole." Ta näitab näpuga eemale rannamändide poole.

Veider oranžikarvaline elukas, mitte üle meetri pikk, tuigub läbi hämaruse luidete poole. Signe kiljatab vaikselt ja Maris surub ennast tihedalt Osiliuse vastu. Elukas kakerdab lähemale. Nüüd on kuulda ebamäärast laulujoru. Meretuul toob viinajoojateni sõnad: "Kantri rõuds, teik mi hõum... Teik miiii... Veer see..."

"Mõni järjekordne selostusmiesi?" paneb Toga ette.

"Vaevalt. Nii ropult karvane ei ole küll...," viskab Juss üle õla.

Ja siis on olend päris sealsamas.

"Tänä iltana on tähtikirkasta," alustab Osilius ettevaatlikult. "On korkeapaine. Minkälainen sää mahtaa olla huomena?"

Oranž karvane mehike ei tee kuulmagi, vaid üritab kuulsa kantrilaulja Denveri omaaegset hittlugu uuesti kuumaks laulda.

"Oss, durilka kartonnaja, ta ei ole mingi soomlane. No vaata teda ometi! Need siis mõned põdrahambad!" pahandab Juss. "See on lihtsalt some kind of loodusnähtus. Üldse, ärge tehke tast' välja."

Oranž elukas lõpetab korra pealt tuikumise ja lällamise.

"Ei ütle, et ei tee välja. Kõik teeb välja!" kostab ta kurjalt.

"Hea küll, me teeme välja küll, aga... meil on kinnine pidu," proovib Maris asja rahulikult ära seletada.

"Kinni, pidu?" imestab olend.

"Kinnine jah," ütleb Osilius. "Nii et lase lesta! Hyvää iltaa! Mine ära! (Olend ronib inimeste sekka). Lase lesta, kõss, kõss..."

Olend:"Enne ütled, kus masina panite, siis lähen."

Üllar võtab pooltühja viinapudeli, kaalub käes ning virutab võõrale kolaka üle turja. "Võta "Mynthon", litapoeg!"

Oranž tundmatu hakkab inisema ja veereb luiteharjalt alla. Läbi järjest kasvava pimeduse võib veel mitu minutit jälgida tema kaugenemist.

Pudel on katki läinud.

"Oli nüüd ikka vaja viina raisata, " ohkab Osilius.

Üllar ja Signe nikuvad rannas Osiliuse mantli peal. Öö on kahekümne kaheksanda juuli kohta päris jahe. Üllari tagumik külmetab, kannikad on türastki kõvemad.

Seejärel lamavad nad üksteise kaisus ja piiluvad üle õla kuu poole. Üllar sosistab tütarlapse juustesse: "Üks kuuinimene vaatab meie poole, näed? Temas on mingi küsimus, mingi salapära. Ta on ilus ja valge, teda on raske märgata. Kas leiad ta üles?"

"Jah... Issand, sa oled romantiliseks muutunud!"

"Ei, ma olen lihtsalt väsinud."

(Võserik "Vana Tamme" trahteri taga. Osilius kabistab vaikselt Marist, viimane - tundub - ei viitsi vedu võtta.)

MARIS: Mis sa sügad mind?

OSILIUS. Ma'i süga, ma silitan.

MARIS: Minu meelest sügad.

OSILIUS: Võta püksid maha, siis saad aru, mida sügamine tähendab.

MARIS (itsitab): Siin ma küll ei hakka...

OSILIUS: Aga Tartu-mees jäi oma naisega randa. Ma tean küll, mis nemad teevad.

MARIS: Ega meie siis samuti ei pea... Pärastpoole, eks?

OSILIUS: Pärastpoole tuleb Surm.

MARIS: Ei ta tule midagi. Või äkki juba käis? Kuule, kui purjus me siis ikka oleme... olime. Ma mõtlen seda elukat seal, rannas. Sina ju nägid ka teda?

OSILIUS: Ahah. Nüüd on siis igasugused elukad päevakorras.

MARIS: Nägid siis või? Ma ei olnud ju nii purjus! Mis asi see oli?

OSILIUS: No ma ei tea. Mingi suur orav vahest?

MARIS: Orav! Tõsiselt mõtled või? Ta ju rääkis!

OSILIUS: Pean märkima, et rääkivat oravat kohtan oma praktikas esmakordselt. (altkulmu naeratades) Aga ega keegi ometi viina sisse tareeni pannud? Üks kutt meil koolis nägi ka tarentsi all midagi taolist. Mingi tütarlaps oli järsku inimahvi nägu läinud: kihvad ja madal laup, karvane morda ja üldse...

MARIS: Võib-olla oligi see ainult jama. (nad hakkavad minema) Või helistaks sellele.... Igor Volkele?

OSILIUS: Lähme minu poole, sealt võid kasvõi David Bowie'le helistada. Mul on praegu mobla köögis, kapi peal.

Kaheteistkümnendal päeval kirjutab Üllar oma esimese luuletuse. See on olmeteemaline haiku, mis räägib ühe tema tuttava hukkumisest.

"Sõidan autoga,
panen viskiklaasi kiilasjääd.
Täna on tänavad ohtlikud."

Kõik plaksutavad: Juss, Toga, Osilius ja Maris. Ka Signe aplodeerib vaikselt. Ta on päris rahul, ikkagi poolteist kursust eesti filli. Kahju, et ta ülikoolis edasi käia ei saa. Mis parata, ema töötab koristajana ja ei jaksa kaht inimest ülal

pidada. Sekratäri-kohal polegi viga, ka palk on tavalisest kõrgem. Boss kipub muidugi käperdama, aga ükskõik.

On hullematki olnud. Mäletan neid õudsaid tuhande kolmesaja kahekümnenda ja tuhande neljasaja kolmekümne kaheksanda aasta talvi, kui hundid tulid Pariisi tänavatele.

"Mis sa arvad hingede rändamisest?" küsib Maris Üllarilt.

"Seda pole olemas."

"Muidugi on," teatab Toga "Mul endal tuli korra ette... (teised kuulavad põnevusega, Toga võtab kaebliku tooni) Mu hing läks ükskord rändama. Järgmisel hommikul tuli koju, lõhnad juures, keel pehme. Andsin talle paar kolakat. Tema ikka, et ära pahanda, anna andeks. Oli teine sirelioksa hoovist kaasa murdnud ja puha. Eks ma's andsin andeks, oma hing ju..."

Jutt võetakse üleüldise naeru saatel vastu. Nad naeravad niikuinii pidevalt, sest nõnda kerge on olla. Juss käis eelmisel päeval Tallinnas ja tõi Üllari raha eest kümme laeva hašišit. Kogu seltskond rõõmustab, Üllar eriti. Varem oli ta ainult joonud. Narkootikumid on hulga paremad kui alkohol. Alkoholist tuleb halb tuju. Sellest hoolimata toovad nad õhtul poolekilose viina, ilmselt harjumuse jõul.

"Vaadake meie Üllarit - ta on ju täitsa hipi," seletab Toga.

Üllar ei ole juba palju päevi habet ajanud, tema lõug, põsed ja eriti lõuaalune on kaetud punaka karvastikuga. Jässakas, endiselt üsna kiilakas tüüp, kellel oleks aeg elu paika seada, naine võtta ja sellele lapsed taha teha. Ometi ei mõtle ta lastest, see teema pole talle vist kordagi pähe turgatanud. Üllar lihtsalt istub, käsi Signe kaela ümber, ning silmitseb ükskõikselt ümbritsevaid.

"Ei ta ole ühti," avaldab Osilius sigaretisuitsu puhudes arvamust. "Hipidel on värvilised riided, karvad ei maksa, ei ole esmatähtsad."

Juss vaatab Üllarit nii nagu vanasti hobuseid hinnati: "Ta on Kalevipoja moodi, ainult lühike. Õige oleks..."

"Teate, kes Kalevipoeg oli?" viskab Maris küsimuse palavasse, vinelisse õhku rippuma.

"Arvad, et ei tea või? Oled jube tark, äh?" pahandavad kaaslased. Jälle on pudel tühjaks saamas, ja see teeb inimesed kergestiärrituvaks.

"Ei, ma mõtlen, ühe lausega, noh," räägib Maris probleemi lahti.

Seltskond ootab.

"Miks te mind niiviisi... põrnitsete?" ei suuda tütarlaps küsimust alla neelata. "Kas midagi on viga? Nojah, viin on otsas, aga... Tahate siis teada? (Juss noogutab) Kalevipoeg oli eesti vägimees, kes tappis soomlasi, oli segatud seksiskandaalidesse ja läks põrgusse. Üllar, kas sa lähed põrgusse?"

"Kuhu?" See pole isegi küsimus, vaid skeptiline märkus.

"Põrgusse," kordab Maris.

"Piletiraha annad?"

"Ah."

"Uuu," teeb Toga ootamatult, haarab enam-vähem tühja pudeli ning deklameerib täiesti viisivabalt: "Gimme a ticket for an aeroplane, ain' got time to take a fast train, lonely days are gone, I'm on comin' home, my Devil just wrote me a letter."

"Tubli," aplodeerib Juss. Rahvale on jälle elu sisse tulnud.

"Kui õige teeks Üllari päris-hipiks?" paneb Maris ette.

"Lahe," toetavad teised. "Üllar, Üllar, mis sa ise arvad?"

Üllar otsekui ärkab. Ta hõõrub käsi kokku nagu kärbes suiseid. "Ei noh kui kanepit saab, siis on mul (Osiliust matkides) kõik savsem pohhui."

"Siis teeme su tagi ilusaks," ütleb Oss. "Kirjutame sinna kõik asjad peale, mis huvitava mulje jätavad. Pastakat on? Ei ole? Maris, ole musi, too toast, eks!"

Seltskond askeldab Üllari ümber, Signe tõuseb sõnatult püsti ja jalutab eemale.

Maris tuleb suvilast, pastaks ja kanepit täis portsigar näpus.

"Voilaa," rõõmustab Osilius. "Nüüd on meil kõik olemas. Kõigepealt kirjutame Üllari tagi peale kõike, mis pähe tuleb, siis keerame džoindid ja lähme tuppa kaarte mängima! Aga atškood täna küll taguda ei viitsi. Mängime potit, muidu läheb aeg raisku. Maris, kuidas see kõlaski? Üllar, ptüi, Kalevipoeg oli eesti vägilane..."

Mõni mälestus, mis eelmistel aegadel naerma ajas, tekitab nüüd ebalust. Kunagi sõitis Üllar Urmase ja teiste sägadega taksos. Sõitsid-sõitsid, viisteist minutit sõitsid, siis taksojuht küsis, et kuhu sõidame?

(Osiliuse suvila. Juss ja Üllar istuvad õues ning teevad suitsu. Juss kohendab prille ja alustab juttu)

JUSS: Kas sa tead, mis saab edaspidi? Homme, näiteks?

ÜLLAR: Ep... Ei tea.

JUSS (õngitseb tavaliste sigarettide vahelt trikiga suitsu) : Tegelikult on kellelgi kusagil kõik kirjas.

ÜLLAR: Jumalat mõtled või?

JUSS: Eksite, noormees. Lihtsalt inimest mõtlen. Inimest. (süütab kanepisigareti) Kusagil ühel inimesel on kõik kirjas. (tõmbab mahvi) See inimene, võib öelda, on sinu jaoks jumal. Sinu isiklik jumal. Asi ongi selles, et iga vastutulija võib olla sinu jumal, mõistad?

ÜLLAR: Hästi ei mõista küll. Kelle jumal siis mina olen?

JUSS: Minu.

ÜLLAR: Ära jama, ma vaevalt tunnengi...

JUSS: Tunned paremini kui keegi teine! Vaevalt. Muidugi vaevalt, aga ikkagi rohkem kui... Varsti tullakse sinult minu kohta küsima.

ÜLLAR: Ee... Kui mina olen jumal, kuidas sa siis tead, et minult tullakse küsima?

JUSS: Selles see mõte ongi! Vaata, Üllar, ma ei tea, mida sult küsitakse ja mida sul vastata on. See puutub minusse ja peitub sinus. See teadmine. Samas ma tean, et sinult küsitakse. See puutub sinusse, ja seda saan mina välja uurida.

ÜLLAR: Kellelt?

JUSS: Sa näed tema surma.

ÜLLAR: Oma jumala surma?

JUSS: Just.

ÜLLAR: Mis siis saab? Kas sa tead öelda? Muuseas, hea kraam. Hea, oi hea kraam. Ahjaa... Tead siis või?

JUSS: Mida?

ÜLLAR: Öelda.

JUSS: Ei tea. Aga ma tean, teil, noormees Karajev, tuleb võimalus kõike teha. Ei, valetan. Mitte teha, vaid juhtida. Mõistate? Juh-ti-da. Rahvast. Rahvamasse. Te võite ühe ööpäeva jooksul saavutada ükskõik mida, kuid te ei saavuta. Teate küll: inimkond ja ka üksikisik on katkematus degeneratsioonis; sellele peaks järgnema hüppeline tõus, aga jääb järgnemata.

ÜLLAR: Ahah.

JUSS: Oled juba päris roosa, eksju?

ÜLLAR (tüünelt): Mis?

JUSS: Pilves, noh.

ÜLLAR: Veidi.

HÄÄLED SUVILAST: Tulge juba tuppa, mängime kaarte!

Keegi pole süüdi, et Osiliuse õde Pääsusilm ööhakul mootorrattaga Laulasmaale tuli. Ometi laguneb Jussi maailm nüüd täiskiirusel. Kohe märkavad kõik Toga muutumist, kuid alguses selle olemust ei mõisteta. Juss on viimane, kes aru saab.

"Mida ma pean tegema?" küsib ta kell kümme hommikul Üllarilt.

Üllar naeratab ja ei ütle midagi, ta on liiga pilves.

Juss mõtleb vanale muinasjutule tiigrist, kelle jahimehed kitsikusse ajasid. Tiigril polnud kuhugi põgeneda. Ta oli kitsal lagedal kaljueendil, kolmes küljes kuristik, selja taga kütid. Tagaaetav oli vana ja tark, ta leidis pääsetee - sõi iseennast ära. Nii kütid teda ei leidnuki. Juss otsustab enda jahimehe (elu) eest sama nipiga põgeneda, peituda nagu tiiger omaenese makku.

Metsavana tunneb pööritust, kõht on juba ammust aega lahti. Ka tema halle juukseid vedeleb Via Baltica äärses põõsastikus üsna rohkelt. Mööduvast autost kostab lambada ning Metsavana kaotab teadvuse. Hiljem, öösel, hiilib tema juurde Surmataat. Rohutirtsude kontsert peatub, Surmataat õngitseb mantlikäisest sibula, võileiva ja pudeli ning hakkab viina võtma. Surmataadil on üsna õrn hing, ning ta ei suuda kedagi kaine peaga ära viia.

Metsavana keha leitakse alles kahekümnendal augustil, sipelgad ja röövloomad on juba oma töö teinud ning kohtumeditsiinis antakse hallile vanamehele aktinumber, mille järgi ta ka riigi kulul maetakse.

Sel päeval tuleb Toga mõttele uued tulijad puhkajateks pühitseda. Kõigepealt toovad nad healõhnalise joomaohvri Suvejumalale, valades maha kolm klaasitäit veini. Häguspunane vedelik jätab liivale imeliku laigu ja kohe on sipelgad platsis. Ka paar päkapikku ootab põõsas oma järjekorda. Päkapikkudele maitseb vein, kuid nad kardavad inimesi. Seepärast ongi nende seas vähe alkohoolikuid.

"Üllar, mul on tunne, et mu isa on surnud," sosistab Signe.

"Kas ta mitte ammu surnud pole?"

"Ei, jaa, ei ma'i tea. Ta lihtsalt läks ära. See oli siis, kui mu vend ära uppus. Lihtsalt läks ära ja me ei kuulnud temast midagi. Issand, sellest on juba kümme aastat!"

"Niisiis enne laulvat revolutsiooni," paneb Üllar aja paika.

"Oss, kuule?" pärib Pääsusilm vennalt. "Ega ma ei sega, kui veidi aega suvilas elan? Ma mõtlen, et sina ja Maris..."

"Mküü. Põhimõtteliselt," suunab Osilius nimetissõrme tähtsalt taeva poole, "on mul kõik pohhui."

Pääsusilm ja Toga istuvad katusel. Toga libistab käe tüdruku ümber ning hakkab maast ja ilmast vatrama. Käes on juba õhtuaeg, eemal, mere kohal punab viimane valgus. Üks liiga hele täht lendab üle põhjataeva, kuid noored ei märka seda. Toga lobiseb erutatult, peaaegu hüsteeriliselt ning Pääsusilm mõtleb vend Osiliusest (Miks too nii palju jooma peab?).

PÄÄSUSILM (Toga jutuvada katkestades): Kuule, kas sa usaldad inimesi? Vanemaid või sõpru või?

TOGA: Ei, ei usalda. Vähemalt eriti mitte. Miks sa küsid?

PÄÄSUSILM: Miks sa ei usalda? Ütleme, kui keegi... keegi austustvääriv isik räägib midagi. Keegi, keda teised usaldavad?

TOGA: Bob Dylanil on selline laul... Kurat, mul ei tule meelde. Igatahes seal on nii, et don't follow leaders. Ära järgne liidritele.

PÄÄSUSILM: Kellele siis üldse järgneda saab? Kuidas ma tunnen ära need, kellele järgneda?

TOGA: Ei noh, minu meelest on asi inimeste tasandil. Maa peal. Saad aru? Seda, et... Kui sa usaldad inimest inimesena, siis usaldad teda ka juhina. Usaldus, vastutus... Miks sa selliseid asju küsid?

PÄÄSUSILM: Ah, niisama...

(Nad jõuavad tagasi pealiskaudse lobisemise juurde. Endiselt on Toga sõnakam, kuid midagi on tema olemises muutunud; see miski ei meeldi Pääsusilmale, ehkki ta ei mõista asja olemust.

Meie teame, et Toga on nii usaldanud kui vastutanud.

See oli üks sugulane, ja Toga õppis veel põhikoolis. Ta käis ülepäeviti oma kalli sugulase juures. Naine kahe lapsega. Mees hulkumas. Toga võttis aegamööda üle perekonna juhi rolli, vähemalt ta arvas nii. Ta tundis noore inimese õhinaga vastutust. See tähendas aga ühtlasi usaldamist...

Toga raiskas palju õhtuid, eemaldus paljudest sõpradest.

Ühel neljapäeval läks Toga jällegi sugulast maailma murede käest päästma. Mees oli kodus. Togat esitleti väikese rumala poisina, kes mõnikord eesti keele koduste tööde tegemiseks abi palub. Väike rumal poiss mängis moe pärast viisteist minutit sugulase jõmpsikatega, jõi tassi kohvi ning keris koju, oma tühja tuppa. Kõrvaltvaatajale on selline olukord loomulik, Togale oli see võrdne maavärinaga. Nii ei ole ta enam kedagi usaldanud.)

"Ma nägin unes tiigreid," ütleb Üllar kuueteistkümnenda päeva hommikul. "Nad laulsid ilusasti. Üks neist oli Juss."

"Kuidas Juss saab tiiger olla?" küsib Signe.

"Ta ongi ju tiiger. Vana ja väsinud. Palju väsinum kui mina."

"Siis on hea. Ma mõtlen, et sina pole nii väsinud."

Baari juures tuleb neile vastu Pääsusilm: "Teate, Juss on kadunud. Venna ütleb, et see on lihtsalt kadumistrikk, aga mina olen mures. Anna suitsu."

"Ära muretse," ütleb Üllar rahulikult, "ma tean, mis Jussiga on."

"Noh?"

"Ta sõi iseennast ära."

Pääsusilm ja Signe vaatavad Üllarit imelikult, seevastu tulnukas Krokit, kes juhtub sel ajal võsas istuma, mõistab kõike suurepäraselt. Krokitile maitsevad üle kõige kassid friikartulitega. Kass või tiiger - ühed kiisud mõlemad.

Nad kõik istuvad õhtul baaris ja saavad teada, et Jussi "Pobeda" leiti teistpoolt Tallinna, paekalda alt. Laipa otsitakse. Kõigil peale Üllari on kole olla.

Puhkekodu ees parkimisplatsil üritab Pääsusilm oma "Jawat" käivitada. Mootorratas ei reageeri, nagu ikka võõrtsivilisatsiooni esindajate lähedalviibimise korral. Kiirel sammul läheneb Toga, Osiliuse pikk must mantel hooletult selga tõmmatud.

Pääsusilm tõstab pea ja vaatab poissi.

Mõne meetri kaugusele jõudes küsib Toga: "Mis sa teed?"

"Ära sõidan."

"No kurat, kui palju võib üks noor naine ära sõita! No kurat!" ütleb Toga Hillar Palametsa häälega. "Lähed vanemate juurde?"

"Seda ka, aga..." jätab Pääsusilm lause pooleli.

"Kas sa minuga olla ei tahagi?"

Tüdruk ei vasta. Ainult männid kahisevad õhtutuules. Hämarusest hoolimata on Toga pupillid liiga suured. Ta vahib ainiti põõsaid ja proovib edutult vastuseid saada.

"Mida kuradit sa must' tahad?" ütleb Pääsusilm lõpuks päris vihaselt. "Juss on surnud! Saad üldse sellest aru? Tule vahepeal pilvest alla!"

Toga kõnnib mantlihõlmade lehvides minema. Must kogu sulab õhtuvalgusse. Tüdruk ohkab kergendatult, pomiseb midagi enda ette ja asub uuesti mootorratta kallale.

Järsku hakkavad põõsad liikuma ning asfaltplatsile tuigub Üllar, teksatagi pastakaga tihedalt täis kirjutatud. Üllari vaatevälja segab neoonkollane ornament, ta võtab kursi põhja suunas, see tähendab randa. Veel kaua kostab eemalduv laulukaja: "Olla alati truu abielunaine. Kas see kõledus ei kohuta ju sind?"

Osilius üritab jälle lõõtsa mängida, kuid loobub mõne aja pärast.
"Maris, kuule! Maris?"
"Ah?"
"Võta see pill ja tee midagi!"

Neiu võtabki lõõtsa ja laseb väikese lõunamere-samba. Kauguses põriseb mootorratas. Nurgas, punasest puust voodi all, sosistavad mõned päkapikud. Päkapikkudel pole täna eriti tuju ja seepärast ei kutsu ergas tantsuviis neis mingeid emotsioone esile.

Üllariga on teine lugu. Ossi ja Pääsusilma vanemate suvilast kostev muusika äratab ta sisemaalimast.

"Samba de Janeiro! Karneval! Klounid! Maskid! Tissid! Samba de Janeiro! Samba! Samba!"

Signe istub kella neljani baaris. Vähemalt kümme korda laseb ta diskoril "Barbie girli" mängida. Lugu on tõesti lahe, kuid tekitab sõnu jälgides veidra tunde. Kas me kõik oleme Barbied ja Kenid?

Üllar ja Toga on viimased kolm päeva järjest kärbseseeneleotist joonud. Osilius - ime küll - hoiab ennast veidi tagasi ja saab aeg-ajalt päris kaineks. Siiski on tal kaine peaga väga kole olla, ning ta jalutab Marisega poodi veini järele.

Seitsmendal augustil (kahekümnendal päeval) näeb Üllar kotkast ja istub pool tundi tee ääres sihvaka männi all. Situatsioon muutub juba piinlikuks, Üllar ei viitsi enam oodata, kuid ebaviisakas oleks ka lahkuda. Kotkas hakkab alles siis rääkima, kui mees juba poolenisti püsti tõuseb.

Kotkalt saab Üllar palju teada, kuid mõned asjad jäävad ikka veel tundmatuks. Nii on see alati. Me arvame, et teame kõike. Tegelikult näeme ainult pealispinda. Kas on üldse vaja rohkem näha? Ei tea.

Päkapikud hiilivad Marise kaisus magava Osiliuse selja taha, kus vedeleb poolik veinipudel. Päkapikud keeravad ühiste jõupingutustega pudelil korgi maha ning hakkavad kuivanud rohukõrtega väärt jooki endale suhu imema. Natuke rubiinpunast ja kleepuvat veini tilgub põrandale ja kärbes Henri lendab lõhna tundes lähemale.

Üritus on just vennastumisfaasi jõudnud, kui Osilius külge pöörab. Kaks päkapikku ja kärbes Henri lömastatakse koheselt, üks rohelise kampsuniga päkapikk kaotab õnnetuses parema jala ning roomab vererada järgi jättes oma pesa poole.

Hommikul märkab Maris Osiliuse pluusil pruunikaid plekke, mille tekkimist ta seletada ei oska.

Kahekümne esimesel päeval on Üllar täiesti kaine. Ta kavatseb veeta Signega pool nädalat Kablis (seal asub odav motell) ning seejärel kahekesi Leedumaale, Kaunasesse putkata.

"Ma ei tule," ütleb Signe rahulikult, "sest ema muretseb, ja ma peaks praegast juba nädal aega tööl olema."

Üllar vaatab tüdrukut veidi imestunud ilmel, kratsib enda habetunud lõuga ning ei oska enam midagi öelda. Akna taga väreleb veider heleroosa valgus, mida võib esmapilgul looduslikuks pidada.

Viimased olijad lötutavad suvila laias, klaasustega elutoas. Nurkades vedelevad tühjad veinipudelid, tuhatoos on konidesse uppunud. Kellegi korjatud metsalilled ilutsevad kolmeliitrises purgis.

"Nii et nagu lähetegi või?" uurib Osilius murelikult.

Üllar tõstab pilgu ja valetab: "Eks me võib-olla tuleme tagasi. Mõni teine kord."

Maris mängib lõõtspillil "Madis Mäekalle valssi" ja ei julge isegi blondiini-anekdooti rääkida. Kõik kohalviibijad on kuidagi halvast tujus. Pääsusilma jätkus ka nõnda lühildaseks ajaks, ta oli seekord üldse teistsugune. "Maailmaga on midagi valesti," jõuab Maris mõttes otsusele.

"Uh-la-la-laa, I love you baby!" laulab autoraadio kui Üllar Signet Tallinna bussijaama viib. Ta ei kavatse ise enam Tartusse tagasi sõita. Marekile "Fordi" tagastamine on küll probleem, sest ta laenas seda ainult nädalaks. Õige oleks talitada kotka soovituse järgi - jätta auto mõnda parklasse ning asi telefoni teel korda ajada.

"Hüvasti, Signe. Ela hästi."

"Missa ise enam Tartusse ei tulegi või?" on tüdruk hämmelduses.

"Kas ma peaksin?" esitab Üllar vastuküsimuse.

"Ma’i tea. Sul ju vanemad ja noorem vend..."

"Urmas saab ilma minuta ka hakkama," ütleb mees külmalt, "vanemad aga on mind kakskümmend seitse aastat näinud. Aitab ka nagu? Oota! Sa siis kindlasti ei tule minuga?"

"Ei. Näe, buss tuleb, ma pean nüüd minema!"

Signe kaob varikatuse alla. Varsti sõidab vana logisev "Ikarus" ära ning Üllar pomiseb vaikselt: "Ciao, bella, ciao!"

Läänemerelt tulnud pimedus katab asula, mida Toga vihkab. Kaob männimets, mis ümbritseb puhkekodu ja varjab endas mitut valget kruusateed, taevast on vajunud alla põhjatus ja neelanud autod parkimisplatsil, Jussi maja ning selle lagunenud aknad, poe, putkad, bussipeatuse... Laulasmaa - väike hajutatud asula (nasiljonnõi punkt gorodskova tipa) - on kadunud, nagu poleks teda iial olemas olnud. Kõike endasse mattev pimedus kohutab kõike elavat Laulasmaal ja selle ümbruses. Päkapikud värisevad oma pesades, kõutsid ja kiisud jahivad

närviliselt hiiri. Kummalise pilve on ööhakul merelt kaasa toonud lõikuskuu kaheksas päev.

Vihmavaling algab ootamatult ja rajuga koos algab äike. Tolsamal kohal, kus paar päeva tagasi olid katuseäärel vestelnud Toga ja Pääsusilm, maandub tasase suminaga Tundmatu Lendav Objekt. Luuk avaneb ning Krokit astub välja.

Ta ringutab ja ütleb siis oma kaaslasele, tiiger Mulkhaosile: "Mul tuli üks jube hea küsimus pähe. Kuulad? Kuula siis hoolega ja ära palun mind katkesta. Niisiis: Kuhu jõutakse välja minnes üles mööda allakäigutreppi? Ah?"

"Huvitav küsimus," möönab tiiger Mulkhaos blasseerunud hoiakul.

"Ha-haaaa... ööh-ööö! Küll ma olen vaimukas!" röögib Krokit naerda.

Neoonvalgus, vihmamärg asfalt, taksod... Üllar kihutab üsna sihitult mööda linna ja joob limonaadi "Kelluke". Baaride kutsuvad uksed... Üllar on segaduses.

Järsku tuleb vasakult küljelt ebaloomulikult tugev valgusvihk. Helendus. Sädelus. Violetne, kollane, briljantroheline. "Ta sõidab mulle sisse, kurat küll!" mõtleb Üllar sekundi jooksul. Äge roolipööre teisele poole, paremale. Valgus libiseb autost üle. Tümp.

Üllar ei pane alul tõuget tähelegi, kuid peatab siiski auto. Ta läheb välja ning jälgib sillerdavat valgust, mis kaob Pelgulinna suunas. Veidi aja pärast süütab Üllar sigareti (rohelise "Ekstra"), ja vaatab ringi. Viis meetrit eemal, tänavalaterna oranžis kumas, vedeleb mootorratas, selle kõrval tume kogu.

Üllar jalutab lähemale. Nahksaapad, velvetpüksid, tagi. Üllar kiirendab sammu. Suur pahmakas punaseid juukseid - see on Pääsusilm. Noore naise juuksed läigivad raskelt, Üllar pöörab ta selili; nägu on verega kaetud. Verd voolab kõikjalt - suust, ninast, silmanurkadest.

Üllar tirib elutu kogu autosse. Surnu huuled avanevad: "Vii mind koju. Kanna mind minu kujude maailma. Korista mind ära minu rahva juure."

Tundmatu jõud juhib Üllarit reisisadamast mööda, edasi üle Pirita jõe Meriväljale, heledalt valgustatud asfaltplatsile villa ees. See on Osiliuse ja Pääsusilma vanematekodu. Pimedad aknad teevad massiivse hoone tondilossi-sarnaseks. Kedagi pole kohal.

Üllar kannab Pääsusilma maja parempoolsesse tiiba. Seal asub väiksemat sorti saal, mida sisustavad padjad, suitsutuslambid ja kujud, kujud, kujud. Sada seitseteist deemonit, inimese last.

Skulptuurid on väikesed, välja arvatud üks - kolme meetri kõrgune jumal. Jumal naeratab, pikad juuksed ja veel pikem habe näevad välja nagu soe kutsuv Täiparadiis. Üllar tõstab Pääsusilma keha jumala põlvedele, kuue käe embusse.

Kaugel Vikramašila kloostris kuulutatakse sel hommikul Maitreja tulemist maailma. Räägitakse, et see, milleks Šakjamunil kulus seitse aastat, võttis temal aega vaid seitse tundi.

Üllar astub rahva ette. Palju on kummardamist, palju on hüüdeid.

"Maitreja! Suur õpetaja! Valgustatu!"

Eriline pühalik õhkkond heljub Õlletelgis. Külastajad ripuvad huultega plasttopside ja silmadega Üllar-Maitreja küljes. Mõned väga purjus tüübid suudlevad maad Õpetaja jalgade ees. Diskor keerab möla kinni, kollase särgiga tütarlaps paljastab oma rinnad. Sadakond inimest on nagu transis.

"Õpetaja! Valgustatu! Ütle, mis on elu mõte!" küsib keegi.

Üllar vaatab kohmetult ringi, rahvast tuleb järjest juurde. Elu mõte, elu mõte. Kuidas seda paremini öelda? Järsku tunnetab Üllar imelist selgust, ta võtab letilt kimbu kunstlilli ja näitab rahvale. Õlletelki täidab vaimustunud sosin.

Turumoor Natalja Ivanovna sositab Martale: "Räägitakse, et tema ongi Jeesus Kristus... Eks see maailmalõpp ole lähedal."

"Mis maailmalõpust sa lobised, ise ei tea midagi. Nüüd tuleb ju tuhandeaastane rahuriik!" vastab Marta.

Üllar-Maitreja kõnnib tuhandepealise purupurjus rahvahulga ees "Hoiupanga" peahoone juurde. Käes hoiab Valgustatu mustast dermatiinist portfelli. Tema punakas habemekrääbu meenutab selle protsessiooni ajal võitluslippu.

Ja Maitreja siseneb panka ning jookseb joonelt peldikusse, sest on temagi ohtralt õlut sisse kaaninud. Rahvas aga mõistab toimuvat omal moel ning juba lendabki esimene raudjalgadega tool peegelklaasidesse. Klirr. Klirr. Kõmm. Keegi blondiin tulistab jahipüssist pangaametnikke. Kõmm. Veri. Soolikad. Rahvahulk möriseb: "Ärge tehke meie Isa koda raha kojaks, litapojad!"

Kaks kauboipluusidega meest püüavad kinni sekretäri. Nad rebivad tütarlapse rohelise kleidi selja tagant puruks, lükkavad ta kõhuli laua peale. Paksem kauboi istub neiule pähe, teine mees laseb püksid alla, rebib ohvri jalad laiali ja surub ennast nende vahel. Raks-raks purunevad sekretärineiu helevalged püksikesed. Nätsaki tungib mees sisse.

"A mul kõik savsem pohhui," kuulutab Valgustatu oma jüngritele. "Lähme Toompeale ja tapame kõik maha. Tapame maha need klubiõhtud ja töökohad. Ajame hauda allumise. Laku talda "TalInvest", mine perse "TALSE"!"

Rahvahulk möirgab. Autod põlevad, poodide aknaid pekstakse sisse. Keegi ülekaaluline naine virutab prügikasti metallikpruuni "AUDI" tagaklaasi suunas. Prauh! Valge ämblikuvõrk ja selle keskel ava. Naine tõstab uuesti prügikasti. Prauh! Ta peksab, peksab peksab. Kumm, klaasitükikesed, autovärv - see meenutab talle tähetolmu ja purjus meest, kes tuleb koju kell neli hommikul. Pärast palgapäeva - saate aru! Raisk, raisk, raisk. Löök, löök, löök.

Politsei on otsustusvõimetu. Viimases hädas avatakse inimeste pihta tuli. Üllari kõrval kõndival purjus soomlasel lendab kuul vupsti silmast sisse. Trahh! Trahh! Meie maailm hullub.

"Appi, mul on sellest kõrini!" röögib Valgustatu.

Üks kilekotiga naine saab valangu rindu. Üllar näeb ta seljal hallikaspunaseid augukesi. Naine kõnnib ikkagi edasi. Tema huultel väreleb õnnis naeratus. Ta libiseb kellegi avatud kolbal. Rahvamass voogab edasi. Eemal, halli paekivist maja juures plahvatab granaat. Kogu linna on haaranud tung purustada, lõhkuda ja surra.

Kell võib olla juba kahekümne kahe ligi, kui Püha Isa Tuts kohale jõuab. Tema seljakott on väga raske, ikkagi kakskümmend kilo plastiiti ja kolm liitrit õlut. Higi voolab, tilgub habemest.

Mitmel pool Tallinnas loidavad tuled, Toompealt kerkib suitsusammas. Tuts istub naftaterminaali kõige suurema mahuti katusel ja vaatab naerdes ringi. Ta lööb jalaga täiest jõust vastu plekki (kõmm!).

Kajakad lendavad taevas, nad kriiskavad pahaselt, sest tulekahjusuits matab hinge.

"Kajakad, kajakad - liikuvad majakad," sositab Püha Isa Tuts. "Punuge juustesse sookailupärjad ja tantsige alasti Eveli suvilas!"

Ta märkab roostes kraani ning hakkab seda lahti keerama. Kraan ei anna alguses järgi, kuid murdub siis järsku eest ära. Loojuva augustipäikese kiirtes lööb sillerdama bensiin 95 E. Bensiini lõhn on jumalik ja meenutab õhtuid, kui nad istusid Ingega viiekorruselise maja katusel, peadpidi ühises kilekotis.

Tuts paigaldab detonaatorid, joob õlle lõpuni ning ühendab patarei juhtmetega. Surm ei ole valus.

Verise näoga Üllar vajub ühte Vanalinna-kõrtsi. Ta küünitab sõna lausumata üle leti, haarab viinapudeli ja joob januga. Gull-gull-gull. Läbipaistvat viina niriseb suunurkadest alla. Üllar on väga väsinud.

"Õpetaja," küsib John Lennon," kas sa tahad puhata?"

Üllar vaatab lootusrikkalt Lennoni poole: "Muidugi tahan ma puhata. Puhkus on lahe ja noortepärane, nagu ka tülpimus, mittehakkamasaamine ja hirm."

"Sel juhul kasuta ära sansarat. Keera elus kõigile maksimaalselt palju paska, siis sünnid uuesti pasaussina. Pasaussidel on tõeliselt rahulik elu. Nii saad kenasti puhata. Imagine: lihtsalt vedeled mõnes jämesoole varjulises sopis ja vaatad kuidas pask mööda voolab."

Järgmine hommik tõotab veelgi ilusamat, veelgi palavamat ilma. Tallinnas on tulistamine peaaegu vaikinud. Üllar kõnnib Viru tänaval ja ütleb päikesele: "Tead, mul on ikka päris siiber kõigest sellest pullist. Kas tõesti tahad sa, et ma ei leiakski rahu ja puhkust. Kas tõesti pean ma igavesti otsima? Keegi andis mulle eile - oo õudne päev - mingi soovituse. Ma ei mäleta seda enam. Päike, vasta ometi minu küsimusele!"

Päike aga naerab! Heledate, palavate kiirtega mängleb ta vereloikudes, suudleb sinisekstõmbunud huuli ja sügavaid haavu, millest valgub aju või vajub välja veel leige inimese sisikond.

Samasuguseid heledaid ja palavaid kiiri saadab ta haljendavale metsale ja imeilusatele lõhnavatele lilledele, puhtast asuursest õhust ümbritsetud kõrgmäestiku karjamaadele.

Päike naerab ja tema jumalik osavõtmatu naer viskab Üllarile raskelt kopa ette.

Ka Kopli liinidel koidab päev, kuigi vahete-vahel tundub see uskumatu. Pleekinud puumaja hoovis mädaneb isane kass Viktor. Üllar astub tema laibast üle, suundub hoovinurka ning istub kušeti riismetele. Ta süütab poest röövitud sigari. Aromaatne suits seguneb tolmu, higi ja hävinemise lõhnaga.

Järsku ilmub majauksele vanamoor, kelle kätel terendavad pisikesed punased süstlajäljed. Vanamoor jõllitab Üllarit ning sisiseb tugeva vene aktsendiga: "Minust jeemale, kuri. Bohh hrani menja at tšorta. (moor taob risti ette) Mine põrgusse taagasi, galuptšik, jeta minu rahule. Mine põrgusse!"

Üllari esialgne kohmetus kaob ning ta küsib: "Skazi, vanaemake, kuidas ma põrgusse pääsen?"

"Otse kjula taagant, meie kuurist mjooda, kullake, ljabi kanepipõllu; sealt ljahebki rada!"

"Ah nii?"

"Daa, daa, njii, ikka njii," seletab vanamoor hoolega risti ette lüües.

Surnud inimesed mängivad Lilleaias peitust. Üllar kõnnib nende seas ringi. Noor naine, alalõug liigese küljes rippumas, laulab kileda häälega: "Kes aias, kes aias? Elus mees on aias! Mis nimi, mis nimi? (teised surnud ühinevad lauluga) Üllar tema nimi! Käi läbi, käi läbi, käi läbi roosipõõsaste ja otsi kohta kus sa saad heita puhkama."

Üllar lähebki koledast lauluviisist saadetuna põõsaste vahele kõndima. Okkad torgivad, juba paari minuti järel on tema teksatagi mitmest kohast auklik. Soojad verepiisad ja higi voolavad kõditades mööda ihu allapoole. Üllar lükkab roose portfelliga laiali ning avastab ennast järsku laste mänguplatsilt. Seal on liivakast, isekeerutatav karussell, ronimispuud ja väike roheliseks värvitud lehtla.

Üllar viskab lehtlasse pikali, toetab pea portfellile ja uinub. Unes näeb ta Ušinarat, tuvi ja kotkast. Kotkas tahab tuvi kinni püüda, kuid Ušinara kaitseb tuvi.

Kotkas küsib: " Ütle, Ušinara, miks sa mind söömata jätad? Kõik elav vajab toitu. Ilma söömata ma suren."

"Kulla kotkas, su arutlused on arukad, kuid ma ei või jätta tuvi kaitseta. Nõrga kaitsmisest keeldumine on suurimast kuriteost - Brahma tapmisest - suurem kuritegu. Mu süda ei luba mul seda teha.

Minu keldrite uksed on sulle valla, oo vägev lind! Mis liha sa tahad tuvi liha asemel?"

"Sinu keldrites ei leidu mulle sobivat toitu, kuid kui sa nii väga seda tuvi hoiad, siis anna mulle vastutasuks tema kaalus tükk oma ihu!"

"Jah, see on sul õigesti nõutud," sõnab Ušinara rahulolevalt, "annan sulle meeleldi, mida nõuad."

Edasi näeb Üllar unes saali ning kaale, mis ripuvad saali laes. Ušinara asetab ühele kausile tuvi ja teisele lõikab ta kinžalliga tüki iseenda kehast. Verd tilgub põrandale. Mees lõikab järjest uusi tükke, kuid ikka osutub tuvi raskemaks. Mehe käsi jääb nõrgaks, lõikejoon muutub sakiliseks, hirmsatest haavadest paistavad veenid, milles pulbitseb punane elunektar.

Viimaks astub Ušinara ise poolsurnuna kaalukausile...

"Olen Indra!" hõiskab seepeale kotkas, "taeva valitseja, aga see tuvi on lõõmava Agni hing. Me tulime sinu vooruslikkust proovile panema. Igavene au sulle, oo Ušinara, kes sa tillukese tuvi päästmise nimel tõid ohvriks omaenese elu!

Kuulsus ei kustu iial sinu nime ümbert, sest sa oled kinnitanud oma tegudega ustavust pühale kohusele."

Osilius jalutab metsas. Pääsusilma matused on määratud kolmapäevale. Perekond ja sõbrad saavad lakkamatult kaastundeavaldusi. Isegi televisioon märgib tihedas uudistemelus ära noore paljutõotava skulptori hukkumise.

Eesti on vapustatud kohutavast ööpäevast Tallinnas ja see on Osiliuse arvates õiglane. Miks peakski ainult tema ning veel sadakond inimest masenduses olema, olgu siis juba terve rahvas.

Kõrge punakaspruuni männi otsas kukub kägu ühele päkapikule eluaastaid: "Kuku, kuku, kuku, kuku, kuku, kuku, kuku!"

Osilius seisatab. Ta vaatab üles ja päri käolt: "Käoke, käoke, palju siis mulle nagu aastakesi lubad?"

Kägu arvutab veidi ja sõnab: "Ku..."

"Miks nii vä...ä...äääh," langeb Osilius sinnasamma männi alla külili. Kerge seatinast püstolikuul on läbistanud tema maksa, parempoolse kopsu ning peatunud täpselt südame kõrval.

Baatjuška ja Kolja istuvad midagi märkamata sada meetrit eemal kaarenmusta "Mercedese" kapotil ning tulistavad igavuse peletamiseks tühja viskipudeli suunas. Kumbki ei taba pudelit. Õige pea nad tüdinevad metsaõhust ja kihutavad minema. Metsaveoauto juht Rait ei oska hiljem seletada, miks "Mercedes" talle suunatuld näitamata ette keeras. Kas te olete vahel mõelnud, millist jälkust kanname me endaga kaasas? See kõik, mis Baatjuškal ja Koljal leidus, määrdus laiali mööda umbes saja meetri pikkust teelõiku, kattus aegamööda tolmu ning rattajälgedega, ja väga palju kärbseid teeb sinna palverännakuid.

Rohelisel muruvaibal lötutab oksehunnik. Poisike Janek läheb oksest mööda ja märkab lehtla kõrval Üllarit. Üllar raputab riista, tõmbab püksiluku kinni ja istub trepile. Ta süütab sigari ning jälgib aromaatset suitsu välja puhudes Janekit.

"Would you like to have a girl?" pärib poisike. Ta arvab millegipärast, et täissoditud teksatagiga tüüp on ameeriklane, mõni välistudeng või nii. Reeglina kannavad tudengid kaasas kunstnahast portfelli ja haisevad eilse joomingu järgi.

"Sprechen Sie Deutch, bitte!" ütleb Üllar nalja mõttes.

Poisike Janek luristab nina ja küsib siis lootusetult halvas saksa keeles: "Wollen sich eine Mädchen?"

"Nein, ich wollen keine Mädchen," vastab Üllar selge eesti aktsendiga. "Ich will essen!"

"Wollen sich Koks?"

"Nein, ficken sich, ich nicht wollen Koks! Ich wolle essen!"

"Doch ich habe keine essen, hui tõ karbaatõi!"

Üllar mõtleb järgi ja teatab siis: "Gut. Dann gib mir die Koks und deinen gefickt Mädchen!"

"Koks und Mädchen?"

"Jawohl."

Poisike lippab eemale. Ta tuleb tagasi tüdruku ja plekktoosiga. Plekktoos on selline, kus lapsed armastavad kuivanud liblikaid või klaaskuule hoida.

Üllar võtab portfellist raha ning maksab nõutud summa. Ta jääb tublisti vaesemaks, kuid teisest küljest saab nüüd üsna pikalt pilves olla. Tüdrukul pole ka viga: heledad, õieti blondid juuksed, suur punane suu, valged hambad. Ta on Üllarist peajagu pikem ja tema nimi on Eeva, Metsik Eeva.

Mees ja naine sisenevad garaaži. Garaažinurgas vedeleb auto tagaiste. Naine teeb pluusinööbid lahti ja jääb ootama meest. Hämarus katab ruumi. Kusagil naise sisemuses hakkavad nurruma tiigrid , kui kaaslane talle seeliku alla poeb. Naine ei kanna aluspesu, sest ilm on soe. Naise libe sosistav ava on avatud kõigile tuultele. Naisele tundub, et terve maailm - männimetsad, stepid ja ojad - silitab teda oma sooja keelega.

"Eeva, sa tõesti meeldid mulle!"

"Kaif..."

Marise silmad on nutust paistes. Poodi kefiiri järgi minnes hakkab tal jälle paha. Öäk.

Üllar ja Metsik Eeva sõidavad juhusliku autoga linna. Normaalne elukorraldus on taastunud. Juba higistavad inimesed kontorites ning tööpinkide taga, annavad ristmikel signaali ja kerjavad Kaubamaja ees. Miski ei meenuta enam üheksandat augustit, laipu tänaval ja sõjaväge, põlevaid maju ning hullust.

Metsik Eeva sööb isukalt jäätist. Kõrvallauas teravmeelitsevad noored intellektuaalid. Käes on päevane ha-ha (Happy Hour) "Guinessi" õllele ning järjest rohkem lapsi tuleb vabaõhu-joogikohta.

"Minu meelest," seletab Grinkel kuulajatele, "on surm lahe ja noortepärane! Konventsionaalne, keskajast pärinev arvamus on teinud ta inetuks ja mädaseks. Meie elame uuel ajal ja peame sellest üle oleme. Unustage ära katk ja paised, maailm on muutunud. Cezanne'ist ning Janise Joplinist saati ei tähenda surm enam jubedust. Tõesti ma ütlen, surm on lahe!"

"Kaif," pomiseb Eeva lusikaga viimast jäätist taga ajades. Tema silmapaistvalt pikkade jalgade ees vedeleb viiulikast.

"Surm on lahe ja noortepärane, sest tal on punased huuled, sest ta on ilus, fantastiliselt ilus!" jätkab Grinkel.

"Tänan!" ütleb Metsik Eeva valjusti. Intellektuaalid pööravad pead. Eeva toetab viiulikasti lauale, võtab sealt kärbitud toruga haavlipüssi ning tulistab Grinkelile kõhtu. Viimane lendab laua juurest eemale. Õlleklaas kukub kildudeks. Kõikjal on verist löga ja lihatükke.

Metsik Eeva kiirustab minema ning lavale astub politseisignaalide kräunumise saatel Üllar - Valgustatu. Ta tellib heatujuliselt kannu tumedat õlut, viskab portfelli letile ja ütleb siis hirmunud intellektuaalidele: "Lapsed! Lugege salamärke. Need on igal majaseinal, igal lilleõiel. Laske verel voolata liivale ja teile ilmuvad tuhandeaastased kirjad!"

Kiirreageerijad jõuavad kohale. Üllar võtab õlleklaasi ja portfelli ning jalutab minema. Tema lühikesed vuntsid on puuderdatud valge pulbriga.

Toidupoes veereb õhtule tavaline rahulik tööpäev. Transporditööline Tom ja turvamees Raimond teevad väljas suitsu ning joovad "Värskat". Tuule käes on veidi vilu olla.

Metsik Eeva astub, viiulikast näpus, viinaleti juurde.

"Mis see on?", näitab ta üht imelikku topsikest klaasi all.

Müüjatar Liivika naeratab kelmikalt ja vastab: "See on vigurkondoom! Täitsa lahe asi minu meelest..."

"Kaif," konstanteerib Eeva viiulikastist kärbikut võttes. "Andke viis pakki "Ekstrat", rohelist, eksju, ja ... (ta vaatab mõtlikult ringi) kilone viin, palun."

Müüjatar on näost päris valge. Ta laob nõutud asjad letile. Metsik Eeva laseb saagi kilekotti pakkida ja kõnnib poest välja. Ta kohmitseb asjade kallal, üritades relva ära panna. Ta pöördub vanema härrasmehe poole: "Kas te saaksite mind aidata?"

"Jah, eeh..."

"Kaif. Aitähh."

Samal ajal tulevad Tom ja Raimond ukse poole. "See koht oli ka lahe, kus tal autos püstol lahti läks. Mäletad?"

Tom noogutab ning Raimond jätkab "Pulp Fictioni" kiitmist. "Vaata, kui ta seal naisega ära sõitis. "Kelle tsikkel see on?" "Zedi oma. Zed is dead." What the fuck!" Raimond krabab püstoli.

Vanamees üritab Eeva telefoninumbrit hankida, pärib seda ääri-veeri. Neiuke naeratab vanamehele, jahipüss paremas käes tolknemas. Ta märkab turvameest ja tulistab. Kõmm. Kolmeruutmeetrine peegelklaas lendab kildudeks. Plakk. Plakk. Plakk. Püstolikuulid vihisevad õhus. Metsik Eeva tuigub tänavale. Plakk. Plakk. Plakk. Plakk. Plakk. Plakk. Dõk.

"Berretta" salv on tühi ning Eeva vedeleb asfaldil. Väga heledat, peaaegu oranži verd tilgub pisikesest peahaavast, niriseb aukudest rinnas. Valgel pluusil on nüüd viis väikest metsmaasikaplekki. Verd tuleb vähe, sest süda on seiskunud.

"Jama!" ütleb Raimond pettunult.

"Sa oleks pidanud TT hankima. Vaat, kui sellega ikka tõmbad!" võtab Tom olukorra kokku.

MARIS (väljub polikliinikust, üllatunult Üllarile): Tere, Üllar. Sa ka siin, Tallinnas. Mis te Signega koju ei sõitnudki?

ÜLLAR: Ah ei, tead. (veidralt itsitades) Ma nagu vaatan siin ringi.

MARIS: Päris palju on vaadata küll, see möll ja... (uhkelt) Ma saan Osiliuselt lapse!

ÜLLAR: Eheh.

MARIS: Kas pole tore, eksju? (nukralt) Kui ainult... Ei, aga tõesti tore on. Vaata, (näitab ennast profiilis) veel pole midagi näha, aga varsti. (naerdes) Lahe, eksju?

ÜLLAR (nuuskab nina ja määrib tatti riietele): Ma olen nüüd sinu pärast nii õnnelik. Ma tean, et see laps on eriline. (kallistab Marist) Sul on ees õnnelik elu. Sinu lahendus ja puhkus kasvab sinus, õeke.

(Nad lähevad eri suundadesse ja kusagil kaugel hakkab mängima Alla Pugatšova "Samoljotõ uletajut".)

Maris jalutab õhtuse bussi peale, kuid üks teine noor naine vedeleb kaupluse ees kõnniteel. Kuuliaukudega rinnad, mida kunagi ei ime lapse ahne suu. Jalgevahe, mida iialgi ei enam ei puuduta mehe meelas keel. Metsiku Eeva sihvakas ja surnultki veetlev keha vedeleb kõnniteel, ning taevast hakkab langema lund, kümnenda augusti heroiinvalget lund.

Õhus on tunda piparkookide ja vere lõhna. Jõulud lähenevad. Jõulud - milline õudne aeg. Igas kaubamajas riputatakse rahva rõõmuks välja päkapikutopised. Te ütlete, et see väike valge habemega mees on nukk? No ei, mind ei saa petta. Igal neljapäeval viiakse mind kambrist välja, tööle. Pussnuga, põll ja need haletsusväärsed elutukesed kehakesed...

"Läti majandus," kõneleb keegi pangandusspetsialist raadios, "seisab kuristiku äärel. Meie eesmärk on vallutada uusi turge, lahendada probleemid ametiühingute ja kõigi vasakpoolsete, ma julgeks isegi öelda kommunistidega. Me peame tagama välisinvesteeringute pideva sissevoolu, töötajate saatmise igakuisele täiendõppele Lääneriikides. Iga tehasetööline peab lisaks oma igapäevaoskustele tundma ka psühholoogia ja müügiteooria aluseid! Tuleb võtta tarvitusele otsustavaid meetmeid progresseeruva tulumaksu kehtestamise võimaluse hävitamiseks juba eos.

Ma olen konsulteerinud paljude kolleegide ja teiste asja tundvate inimestega ning kõik on üksmeelsel arvamusel - ainult eeltoodud punkte ellu viies saame me Läti majandusele järele jõuda ja eelkõige sellest otsustavalt ette minna!"

Aga Taavi Trosman järgib Üllarit ja üks teine pullimees. See pullimees on tuttav siseminister Lepiksonile, ja läheb Üllariga ühes Toompea lossi ette. Ja Üllar istub maha kokaiini nuusutama. Siis läheb teine pullimees, kes on tuttav siseministrile, välja ja räägib valvuriga ning viib Üllari sisse. Siis ütleb valvur lootusrikkalt Üllarile: "Eks sinagi oled üks nendest inimestest, kes eile möllu tegid?"

Tema ütleb: "Mina ei ole!" Aga mendid ja valvurid seisavad ja on pannud üles soojapuhuri, sest on külm, ja soojendavad endid.

Siis mendid ja valvurid ütlevad Üllarile: "Eks sina oled ju üks neist, kes kõndisid teiste eel?"

Tema aga salgab ja ütleb: "Mina ei ole!"

Ja siis nemad paluvad: "Anna meile ka kokat!" Ja Üllar nõustub, aga Võmmi-Veikko vastab talle: "Karbikeset kokat ei jätku kõigile, et igaüks natukenegi tõmbaks." Ja neid on palju, kes ennast soojendavad. Aga Üllar lülitab soojapuhuri välja, et tuult ei oleks, ja laseb kõigil maha istuda. Üllar võtab nüüd karbi, tänab ja annab neile, kes maas istuvad, niipalju kui nad tahavad.

Metsik Eeva maetakse steppi. Keset ääretut tasandikku, kus kasvab india kanep, kõrgub nüüdsest majesteetlik kurgaan, sisendades oma välimusega möödujatesse kõhedust ja austust.

Järgmisel kevadel kasvavad kurgaani peale punased moonid. Rahul ja õnnelik, lebab Metsik Eeva maa all ja mõtleb: "Kaif. Minu pea peale kasvasid lilled. Kas on keegi veel õnnelikum kui mina?"

Lasku alati kõnelusse tundmatuga. Ainult täiesti võõras inimene on objektiivne, sest ta ei tunne sind ja sina ei tunne teda. Kui sa kohtad liivaväljadel rändajat, siis jaga temaga oma veevarusid, isegi kõige viimast tilka. Vaid sel juhul võid loota, et järgmine vastutulija õnnistab sindki.

Oranžid tänavalaternad heidavad sooja valgust lumele ja Üllarile, kes külmetab pargipingil väsinult, rahutult, magada tahtes. Puude rohelised lehed on kaetud valge vaibaga, mahe suvetuul keerutab üles tuisupööriseid.

Üllari ümber hõljuvad ringtantsus päkapikud, veetlevad väikesed olendid. Nad laulavad mahedalt ja viisi pidamata:

"Ei sa ette tea, kust puhkust leida võid!
Kartmatult, valdjas,
käi oma teed!
Ootamatult saab meile
osaks nii halb kui hea.
Endeidki uskuda tihti ei või.
Põles ju Tallinn, silma ees meil
oli surm juba, armulik Surm.
Kuid nüüd me taas siin
teenida truult sind võime,
rõõmsad, et näeme laternavalgust
ja kõige kaunimat Maa peal -
sind, meie käskija!"

Üks päkapikk märkab kolmeliitrist purki lumes vedelemas. Purgist hoovab magusat lõhna, suve ja puuviljade lõhna, troopiliste saarte hullutavat lõhna. Päkapikk lahkub tantsijate seast ning tatsab lähemale. Ta pistab käe purki. Kleepuv vedelik. Õunavein.

Päkapikk lakub sõrmi ja seejärel vinnab ennast üles. Hopp! Ta libiseb purgipõhja. Jalad saavad märjaks. Päkapikk on sattunud ligemale saja grammi veini sisse. Ta kummardab alla, klaaseinta vahel pole palju ruumi. Ta sipleb veidi ning avastab ennast järsku pea alaspidi purgis vedelemas. See on päkapikulõks, lihtne ja geniaalne.

Schnelli tiigi poolt läheneb Püüdja, ebameeldiv patsiga noormees. Püüdja vaatab purki. Tema vinnilisele, ajamata habemega näole ilmub kõhedusttekitav irve. Ta haarab õnnetu päkapiku jalgupidi pihku ja lööb peaga vastu kõnniteed.

"Mis sa teed, vend?" pärib Üllar ligi astudes.

"Püüan päkapikke," vastab Püüdja ükskõikselt.

"Milleks sa neid püüad?" huvitub Päkapikkude Valdjas. "Kas sina, inimese poeg, sööd päkapikke?"

Püüdja topib saagi seljakotti, heidab Üllarile imestunud pilgu ning seletab kirikuõpetaja häälega: "Mina ei söö päkapikke. Ma püüan päkapikke, mitte ei söö neid. Nad on vintsked ja hakitult kaotavad maitse. Muuseas, (Püüdja silmitseb küsijat) teiesugused söövad! Teate küll, mis ma mõtlen. Liha *hot-dog*idesse, ülejäänu taksidermistile. Kust muidu kaubamajades nii kenad päkapikud on? Ikka püüame, korjame. Paremad eksemplarid Saksamaale ja Rootsi, kehvemad jäävad koduvabariiki."

Püüdja seab ennast minekule.

"Eeh..." ütleb Päkapikkude Valdjas.

"Üks aitab vanuri üle tee, teine kutsub hoovi koerapüüdja," teab Surmavana sõnada. "Selle järgi me hindame inimesi. Tegelikult tahab vanuri-aitaja tolle korterile odava raha eest käppa peale panna, hulkuv koer aga, kes teil hoovis luusib, on marutõves ning mõne tunni pärast hakkaks lapsi hammustama."

Kaheteistkümnes august algab vihmasajuga. Lumi sulab ja keskpäevaks on maa paljas. Üsna kiiresti taastub normaalne kliima, inimesed saavad õige pea jälle higistada päikese käes, mis särab kõrrepõldude kohal.

Musta portfelliga meesterahvas silmitseb arglikult kassiiri.

"Mis teil vaja on?" imestab too telefoni käest pannes.

Portfelli-mees kõhkleb veidi: "Eee... Kas siit saab pileteid osta?"

"Saab ikka jah, a milleks?"

"Kuidas milleks? Noh et sõita... Kuhugi..."

"Kuulge lõpetage see jama," teatab kassiir asjast huvitudes.

"Ee...E... Ma tahaksin piletit Riia Karnevalile."

Kogu Balti jaama täidab järsku sünge vaikus. On kuulda, kuidas krabisevad rahapaberid tõmmude kaukaaslaste taskutes, kuidas tilguvad veekraanid avalikus käimlas, sahisevad sajad jalad nii tänaval kui saalis. Keegi nuuskab nina.

"No mis te veel ei taha?" küsib kassiir ettevaatlikult ringi piiludes. "Ma parem annan teile keppi, aga piletit..."

Musta portfelliga võõra olekust kaob häbelikkus, kasiirile tundub, et seda pole vististi olnudki. Võõras naeratab saatanlikult ja kamandab: "Andke siis, aga kohe!"

Järgmisel hetkel on porfell ja selle omanik juba kassas, ning luugile ilmub kiri:"SULETUD!". Kassiiri rinnahoidja on räpane ja pesupüksid augulised. Mees vaatab kõike seda luksust põlglikult. Ta lükkab naise kitsas ruumis põrandale selili. Ta suudleb kiirustades ja ükskõikselt huulepulgamaitselisi huuli, laseb endal püksid alla ning heidab siis naise peale.

Kassiir lamab, olles veidike pahane ning samas ootusärevust täis. Ta nihutab reied laiemale, et mehel oleks mugavam tulla. Tema kõige õrnem koht muutub mõne hetkega soojaks. Ta ootab, kuid midagi ei juhtu. Võõras magab sügavalt ja noriseb seejuures mõnuga.

Üllar ringutab. Kellegi lääpatallatud sussides jalad sebivad ta nina ees. Inimeste hääled kusagil eemal - ta proovib meenutada. Ahaa! Raudteejaam.

"Noh, ärkasid ikka," ütleb naine. "Magad mul siin pool päeva, kodanikud juba piiluvad luugist sisse, et mis teil seal põrandal vedeleb. Ei tohi niiviisi."

"Kas teed saab?"

"Ikka saab, teega austame alati. (naine teeb kapiukse lahti, seal on väike teekann ja klaasid) Ma panen keema. Veidi aega läheb."

"Ega te pahane ei ole," pärib Üllar.

"Ei, miks?"

"Et ma magama jäin ja..."

"Minu eelmine mees tuli töölt, juba purjus, teate küll, virutas mind voodile, ja hopp! Kolmkümmend neli sekundit. Igal kolmapäeval, reedel ja pühapäeval - iga kord kolmkümmend neli sekundit. Ma mõõtsin isegi stopperiga - alati täpselt, ikka kolmkümmend neli. A laupäeval ma teda üldse ei näinud. Sinna ta jäigi."

Kassiir ja Üllar lõpetavad teejoomist, päev kisub juba õhtule. Rahvamassid tulevad töölt. Sõltumata sellest, et paljud on puhkusel, tungleb trammides, bussides ja linnalähedastes rongides kümneid tuhandeid inimesi. Kõik üritavad võimalikult kiiresti kauplusest üht-teist kaasa haarata ja siis koju, perekonna ja televiisori juurde kobida.

Üllar kratsib lõuga ning vaatab kassaluugist välja.

"Te peate vist minema?" ütleb naine mõistvalt.

"Jah, mul on aeg," vastab Üllar.

"Mis siis ikka. Pidage mindki mõnikord meeles." Kassir heidab kiire pilgu ümberringi ja läheb üle sosinale: "Aga see karneval... unustage ära. Ma ei ütle midagi muud, kui unustage ära!"

"Ahah."

Naine ütleb jälle tavalisel häälel: "Hästi siis teiega. Minge nüüd."

"Jah. Ma lähen. Kõike paremat teile."

Üllar võtab oma portfelli, joob tee ühe lonksuga lõpuni ning väljub.

MULLA-MADIS: Tere, pole kaua näinud!

LIIVA-HANNUS (joviaalselt): Hopaa! Palundra, vennake! Kuidas läheb, kuidas elad? Ikka veel tööõnnetused?

MULLA-MADIS: Ah, kus sa sellega! Ma sain hea otsa peale. Raudtee.

LIIVA-HANNUS: Tohoh! Millal see raudtee heaks otsaks sai? Kas kergelt jäle ei ole, või mis? Kõik need jupid ja tükid?

MULLA-MADIS: Ei ole jäle ühti, mul hoopis peenem ots, kui sa arvad. Ma käin nüüd välismaal.

LIIVA-HANNUS (silmnähtavalt lühemaks muutudes): Kuis nii, et välismaal? Seal ju omad tegijad.

MULLA-MADIS: Ega ma's välismaa inimesi ära vii, ikka omi eestlasi. Vahest sõidan mitu nädalat Euroopas või Lõuna-Ameerikas ringi, et mõnda meie meest ära tuua. Alles hiljuti tuli teade, et üks on minemise peal, ja just raudteega. No komandeeriti mind Rio de Janeirosse! Ahsaa! Kus seal on rannad! Rahvast paksult täis, aga millised eided! Nii kergesti annavad, et ega seal üle kuu aja jäksakski olla. Muudkui nikk ja nakk. Ai, kurivaim. Õnneks läks sellel Mulgimaa ärimehel ka tükk aega. Kümme päeva jõi ja laaberdas. Mina muidugi tema järel, ikka kõrtsist kõrtsi, lõbumajast litsimajja ja nii edasi. Kõik väljaminekud panin kirja, töökulud. Ainult see oli sitt, et igast asutusest - tead küll, mis asutusest - tuli tšekk nõutada. Lugesin pärast lipikad kokku - terve virn, pooltel veiniplekid peal.

LIIVA-HANNUS: Peand' hoogu! Mis sest' mulgist sai?

MULLA-MADIS: Jäi ikka rongi alla, kus ta pääses. Tükk aega läks, aga mulle jäi väheks. Alles hakkasin vaikselt jagama, kus need magusamad paigad on. Ja seda kuradi keelt tönkasin ka juba: ikka putaana, bella putaana! Dollars! Kamoon! Ai, oli elu.

LIIVA-HANNUS (kadedalt): Jah, kurat. Ja mina istun Eestimaal ja viin muudkui lapsukesi ära. Tõsiselt ütlen, sitt mu meelest kuldne kodukotus! Ausalt sitt. Jooma ajab, raisk. Varsti peangi ühele järgi minema. Kaheksas korrus ja nii kaugel kah! (elavanedes) Tead juba, et täna öösi on kõva pralle? Restos ja kõik.

MULLA-MADIS: No kus muidu, ikka tean. (mobiil heliseb, Mulla-Madis võtab kõne vastu) Halloo! Jah, mina. (paneb telefoni ära) Kuule, vennas, pean ruttama. Töö ootab. Keegi naisterahvas. Balti jaamas. Poole tunniga. (kaob parkla poole)

LIIVA-HANNUS (üksi jäädes; algsest üleolevast lõbususest pole jälgegi): Etskae Madist! (sülitab) Jaa. Ajad muutuvad. Kunagi tuli tema minult abi paluma, et naine ja laps ja... Nahhui ma pidin talle veel korteri hankima! Nüüd patseerib mööda linna nagu David Bowie.

Päkapikkude Püüdja kiirustab vastuvõtupunkti poole. Tal tekib juba mõte mobiiliga takso tellida, kuid siis märkab ta väikest helendavat kosmoselaeva ning tõstab pöidla. Laev peatubki ja Mulkhaos nurrub pehme keelega: "Teid meil vaja oligi just! Peale, kähku. Schneller, schneller!"

Päkapikkude Püüdja sügab umbes minut aega nõutult patsi, siis astub ta pardale.

"Sõit kuhu läheb, peremees?" uurib tiiger.

"Lauteri 3 a. See on hoovi peal. Kiiresti!" seletab Päkapikkude Püüdja. Ta on päris rahul, et ei pea läbi augustile mitteiseloomuliku lumesulamisjärgse jaheduse vantsima. Mitu kilomeetrit ikkagi.

Sõiduk võtab laheda ja noortepärase lapatsiga paigast.

Pärast pooletunnist sõnatut kihutamist naeratab lühike oranž Krokit kavalalt. Tema suust tuleb koeralõhna.

"Mis tahate?" pärib Päkapikkude Püüdja ärritunult.

"Ise tead, aga ei ütle, jah?" uriseb tiiger Mulkhaos. "Aga kui - eesnahk maha! Ütled siis, et enam ei lõika. Ütleme meie, et küll! Ja..."

"Mina ei tea midagi," viskab Päkapikkude Püüdja. "Üldse, küsige Üllarilt, tema teab."

"Teab tema?"

"Teab jäh. Küsige! Mina ei ole teadja. Tema on. Tema ise ei teagi, et on. Aga on. Noh?"

"Välja siis! Miks tilgub veidi verd su kilekotist, mees? Kas habet ajasid ja lõikasid ka sisse?" viskab Krokit lõpetuseks nalja.

"Minge persse!" soovitab Päkapikkude Püüdja. Ta astub ükskõikselt läbi lendava taldriku seina välja. Väljas on värske õhk, mitte alkoholi- ja sigaretilõhn nagu sees, tulnukate juures.

"Mul David Bowie kah!" röhitseb Krokit lahkujale järele.

Kaks last hiilivad vaikselt plangu juurde. Nad võtavad seljakotist aerosoolvärvi ja tahavad kirjutama hakata. Onu näeb neid võsast. Ta imeb alahuule suhu ning laseb jälle lahti. Ta mõtleb.

Aerosool on heleroheline. Lapsed sodivad sellega alguses niisama, varsti ilutseb plangul viis groteskset sugutit, viljakuse sümbolit nagu neid leidub iga avaliku peldiku seinal.

Ülimalt räpase teksatagiga onu haarab Kevyni püksitagumikust.

"Ohoo!" Üllar hakkab poisikesega tantsima. "Sooder, sooder! Sind ma oma sõbraks võtan, kingituseks sulle annan pika ha-haiii!"

Kevyn rabeleb, ta teab, et on süüdi. Miks pidi ta ometi planku sodima? Nüüd on õnnetus käes. Emme. Poisike surutakse pikali, tema dressipüksid rebitakse alla ning juba tungibki onu nimetissõrm talle pärakusse.

"Ma võiksin sind nikkuda, aga sa oled liiga noor. (sõrm liigub välja) Su sõber jooksis muuseas ära. Mis sõber see selline on? Kui on häda, tuleb sõpra tunda. Ära jäta sõpra õnnetuses üksi. Ära lase teda koolipeol peksta. Ära ütle pärast, et ei näinud, et ei kuulnud."

"Ta ei ole mu sõber," ütleb Kevyn. "Ta varastas mult Ämblikmehe!"

"Varastas Ämblikmehe?" imestab Üllar portfellist apelsini võttes. "Kes himustab oma ligimese vara, see tuleb vist surmata?"

"Minu vanaisa on kirikuõpetaja."

"Tõesti?"

"Jah, ja ta ütles, et jumal näeb kõike. (Kevyn kõhkleb veidi) Ütle, miks jumal kunagi ei aita?"

Üllar sööb isukalt apelsini, mahla voolab tema hõredasse habemehakatisse. Üllar itsitab ja vastab: "Jumal on luuser."

"Miks jumal luuser on?"

"Sest ta ei viitsi ega saagi meid aidata. Me peame ennast ise aitama. Ütled, et ta varastas sult Ämblikmehe?"

"Jaa, Erki varastas minu Ämblikmehe ja värvis Karumõmmi koledasti ära ja..."

"Hästi. Aitame siis ennast ise. Tapame Erki ära. Olgu õiglus Maa peal. Tuld ja mõõka olen olen ma tooma tulnud!"

Kevyn ja onu Üllar kõnnivad Õismäe poole. Neil on pikk tee käia, kuid tee lõpus leiab poisike eneses tasakaalu. Järelikult on teekond käimist väärt. "Jumal on luuser!" ütleb kiri plangul.

Kaheksas korrus, paremat kätt. Nad helistavad uksekella.

"Tere, kas teie olete Erki ema?" küsib kunstnahast portfelliga tüüp. "Ma olen noorsoopolitseist. Üllar Karajev."

"Jah, (naise näole ilmub mure) ma... Kas ta tegi midagi? (korteri sisemusse) Erki! Erki, tule kohe siia! (Üllarile) Astuge edasi, palun. (Erki ema märkab Kevynit) Kas nad tegid midagi koos?"

"Võib öelda jah, aga ärge muretsege, proua. Nad on ikkagi alaealised."

Üllar ja Erki Ema istuvad suurde tuppa diivanile. Poisikesed seisavad akna all ja põrnitsevad teineteist altkulmu.

"Kuidas Erkil koolis läheb?"

"Hästi, üldiselt. Ma ei tea, noh... (Erki Ema käed värisevad kergelt) Ega tal pahandusi küll pole, eksju, Erki? Sul ei ole ju pahandusi. (lipitseval toonil) Erki on hea poiss. Aga ehk seletate täpsemalt, härra... Karajev? Jah, see tähendab, e... et mis ta ikkagi tegi. Kuulge, ega ta meelega, need poiste krutskid... (ettevaatlikult) See pole ju midagi tõsist, ega ju?"

"Ei saa kahjuks väita, et asi päris kerge oleks. Tähendab, meil tuleb nüüd koostada protokoll, ma kardan."

"Mis siis viga on, jumala pärast küll?" ärritub Erki Ema. "Võtke arvesse, et meie, mina ja minu abikaasa, oleme korralikud kodanikud. Meie poeg ei ole kurjategija! See oli kindlasti see Kevyn, tema meelitas meie poja eksiteele ja..."

"Erki varastas Kevynilt Ämblikmehe."

Erki Ema vaatab Üllarit mõistmatul pilgul.

"Ämblikmehe? Mis puutub siia Ämblikmees? Erki on hea poiss..."

"Ämblikmees on vägagi oluline. Nimelt selles asi seisnebki. Teie motherfucking poeg tarvitas vägivalda."

"Vabandust? Kuulge, me ei pea sellist käitumist taluma, (pojale) eksju, Erki! (Üllarile) Võibolla te arvate, et me oleme tavalised inimesed, kellega võib igat moodi käituda ja üldse... Kas teie, näruse võmmi-palgaga kerjus, üldse mõistate, mida tähendab ühiskondlik positsioon? Minu mees on lugupeetud, hinnatud spetsialist panganduse alal! Vanem poeg töötab auväärses firmas, nad valmistavad vaimustavalt ilusaid päkapikke. (naine näitab kardinate küljes rippuvaid topiseid) Nii et ärge tulge meid segama! Meil saab varsti Meriväljal maja valmis ja... "

"Neiu, mind ei huvita teie abikaasa positsioon. Ma olen politseiametnik ja täidan oma ametikohustusi."

Erki Ema võtab leebema tooni: "Kas te äkki saaksite nii teha, et asi ei jõuaks kaugele. Mõistate, avalik arvamus ja... Ehk nõustuksite väikese kompensatsiooniga?"

"Kingitusega."

"Ükskõik, kuidas seda nimetada. (toob kõrvaltoast rahakoti) Mul pole praegu lahtist raha, aga... Hea küll... (naine varjab hetkeks Üllarit poisikeste eest ja pistab talle viiesajakroonise pihku) Ma loodan, et see on piisav, eksju... Ma muidugi mõistan, (mürgisel, kättemaksuhimulisel toonil) kui Kevyn karistusest ei pääse."

"Aitähh," ütleb Üllar kõva häälega. "Kingitus kulus muidugi ära, kuid ma kardan, et see ei kohusta mind millekski. Muuseas, Kevyn küll karistada ei

saa, ta on ju ikkagi kannatunu, (matkides Erki Ema stiili) eksju, Kevyn? Aga protokolli ma tegema ei hakka, proua."

Erki Ema räägib nagu daamile kohane: "Hästi. Ma saadan teid ukseni. (külmalt) Oli väga meeldiv."

Üllar tõuseb, võtab diivani kõrvalt portfelli ning paneb lauale. Tema huultel mängleb kerge muie.

"Kahjuks ei ole mul võimalik teie poega karistusest päästa, proua."

Erki Ema saab aru, et midagi on valesti. Ta naeratab pingutatult: "Aga protokolli ju pole?"

"See ei loe." Üllar läheb Erki juurde. "Ma tapan nüüd teie poja, tohib? (hirmunud vaikus) Vaikimine on nõusolek."

Erki Ema haarab diivanilault kohvikannu ja üritab Üllarit lüüa. Viimane laseb Erki lahti ning lükkab naist. See lendab selili. Kohvikann puruneb ja üsna tuline jook kõrvetab naise nägu ja kaela.

"Noh, Kevyn, kättemaksu tund on saabunud!" naerab Üllar. Ta läheb muusikakeskuse juurde. "Mis plaadid meil siis on? Ahaa! See on ju hea kogumik. (Erki Ema hiilib telefoni poole) Oot, oot, oot. Mis sa, lits, teed" Üllar märkab "Kalevipoja" rasket köidet ning lööb sellega mitu korda naisele pähe.

"Nii, jätkame diskoga! (Üllar paneb plaadi mängima) U-lala-laa, I love you, baby. U-lalla-lalla, love me tonight."

Üllar keerab muusika valjuks ning tirib hirmust kange Erki kööki. Ta lülitab toidupeenestaja sisse. "Te teete sellega igasuguseid püreesid, jah?" Üllar hoiab poisikesel käest kinni. Kevyn tuleb uksele ja vaatab toimuvat põnevusega pealt. See on tore tõesti kena vaatapilt, kõik nagu mõnes lahedas Ameerika filmis, vägivald ja puha.

"Kui peenestaja kaan lahti jätta, võib õnnetus tulla. Näed, Kevyn, see masin võib sinu sõrmed samamoodi juppideks lõigata. (Erki röögib) Oi, üks tükk lendas mu riietele! See jätab ju pleki."

Kevyn lagistab naerda ja ütleb: "Uus pesupulber "Homo" - lillad mõjusad terad!"

"Pesupulber? Oot, ära rabele! Erki, türapea, püsi paigal! Vargal raiutakse ikka käsi maha, aga mul ei ole kirvest."

"Ohsaa," imestab tiiger Mulkhaos. Nad seisavad Krokitiga laastatud korteris, vannitos lävel. Duššivoolikuga seinale poodud Erki Ema otsekui kummardab sissetungijatele. Naise rinnad on veriseks kraabitud, nägu sinilillaks pekstud. Ilmselt on teda ka vägistatud, loogiliselt järeldades oli vägistajaid kaks - mees ja poisike. Muuseas, üks teine poisike vedeleb köögilaual. Tapjad on tema näo ja kõhu aerosooliga roheliseks värvinud. Kogu veretöö näeb välja groteskne, mõttetu ja okseleajav.

Korterisse tormavad sisse kiirreageerijad. Nad näevad kedagi pruuni ning karvast suure toa aknast kadumas. Õue vaadates ei silmata mingit liikumist, hele täheke tõuseb taevasse.

Korter vaadatakse kibekähku üle: kaks laipa, kuid mitte ühtegi elus inimest. Ainult pulstunud triibuline tiiger lötutab diivanil, endal lõust nagu mereröövlil, telekapult käpas.

"Ei hulla, ei puutu kedagi, viidan lihtsalt aega," ütleb tiiger pahuralt, "ja pean oma kohuseks hoiatada, et tiiger on iidsest ajast puutumatu loom, mitte mõni päkapikk."

"Erakordselt puhas töö," sositab üks kiirreageerija, teine aga teatab valjult ja selgesti:

"Noh, puutumatu kõhurääkija tiiger, nüüd jäite vahele!"

Mustas kombinesoonis noormees kavatseb elukal käpad selja taha väänata, kuid kõigi (ka tiigri) üllatuseks libiseb ligedal punakaspruunil vedelikul.

"Ei läinud täkkesse!" möirgab tiiger. "Hurraa!" Ta paneb puldi kõrvale ja haarab seljatagant TT. Kohe sihib ta kõige lähemal seisvat meest, aga enne kui loom jõuab tulistada, välgatab tolle automaadist tuleleek ning tiiger kukub diivanilt maha, paksule vaibale.

"Kõik on läbi," ütleb tiiger raugel häälel ja vajub lõdvalt vereloiku sirevile, "minge hetkekeks eemale, laske kultuuriga hüvasti jätta. (ta lükkab käpaga "Luupe" ja "Kultuurilehti", mis on diivanilaua all korralikult virna laotud; tema mereröövli-morda kisub irvesse) Oo, kui hea mul nüüd olla on. Nagu soojas vannis, väärtkirjandus käeulatuses. Vend Krokit, kus sa ometi kolad?"

Kiirreageerijad kaalutlevad rahulikult, sest on ju öeldud, et tasa sõuad - kaugele jõuad. Paari minuti järel, kui tiigri veri juba alumise korruse korterisse tilkuma hakkab, toob üks meestest haamri ja naelad. "Lööme ta, raisa, põranda külge kinni!"

"Vale mõte," ümiseb tiiger. "Parem pange mind telekasse kinni. (ta hüppab järsku püsti) Ahaa! Ahaa, litapojad!"

"Mis jälle viga?" karjatab kiirreageerijate ülem.

"Võta "Mynthon", litapoeg!" seletab tiiger-mereröövel, kallab endale terve pakitäie siniseid pastille suhu ning hüppab pea ees aknasse. Kiireageerijad tormavad välja vaatama - kedagi pole, isegi tuvisid mitte.

Õismäe kohale hiilib pimedus. Lapsed hõigatakse tuppa, linnapäkapikud poevad oma pesadesse keldrites ja kanalisatsioonis. Ka tuvid lähevad õhtule. Akendes süttivad tuled ja tuhanded telekasilmad. See öö on siiski tavalisest erinev: paljud inimesed kuulevad mitme tunni vältel kord selget, kord ähmaselt kõlavat lauset: "Võta "Mynthon", litapoeg!"

Üllar klopib pahaselt massiivsele puituksele. Kiri selle kohal ütleb "Restoran", ning Üllar tahab kindlasti süüa saada. Ta ei mäletagi päris hästi, millal viimati toiduaineid puudutas. Ei, siiski, pistis ta midagi lapse tapmise ja naise vägistamise vahepeal suhu, see võis olla poolmädanenud banaan külmkapi pealt, kuid võis ka mitte olla. Tegelikult see Üllarit üldse ei huvita. Ta klopib nüri visadusega uksele.

Spordidresside ja nahktagiga tüüp paotab ukse: "Kutse?"

"Netu," vastab Üllar. "A peab olema vä?"

"V principe küll, a teile võin erand tegema ja sisse laskema," seletab vene rahvusest väljaviskaja. "Sada. Sada krooni. Või dollar. Kjumme dollar."

"Mul ei ole nii palju raha; kas odavamalt ei saaks?"

Väljaviskaja laiutab käsi.

Üllar nuuskab maamehe-stiilis nina.

Väljaviskaja viskab suitsu ette.

Üllar talitab samuti.

Nad seisavad nõndaviisi ligemale viis minutit, siis jookseb restorani sisemusest kohale asjaajaja. Tuleb välja, et restoran on reserveeritud vikatimeeste

ametiühingule. Lisaks ametiühingu liikmetele pääsevad üritusele ka auväärsemad kliendid, kelle hulka Üllar vastuvaidlematult ei kuulu.

Pärast südaööd on oodata mitmete Riigikogu liikmete saabumist. Asjaajaja käsib Üllaril kohe minema minna ja lõpetada vaatepildi risustamine. "Vastasel korral kutsume teile masina järgi," lubab ta.

Üllar lööb käega ning jätkab oma sihitut jalutuskäiku.

Toga istub Marise maja ees. Ta suitsetab mõtlikul ilmel.

"Ma ei tea, mida enesega peale hakata. Siin ma nüüd olen. Vihkan maailma ja iseennast. Ennast. Nii raske on mõelda...

Ma olen nii noor. Päris noor. Vasikas. Sitt. Ausalt, täitsa faking sitt. Pederast. Ilge pederast. Mäletan, kuidas ma olin oma arust teistsugune, erinev. Mis sellest kasu on? Erinevus. Isikupära. Mängisin pohhuisti ja... Mis mõttega. Oli vaja, oi oli vaja. No hea küll, diskole ei pea ju ka minema... Aga mööda sõpru ringi tallamine. Igal reedel. Alguses. Ja siis igal nädalavahetuse päeval. Ja siis igal päeval, igal õhtul, igal ööl. Peaaegu. Need üürikorterid. Türa küll, see viimane vanamees. Täitsa lõpp.

Millal see oligi? Tulin koju - koju!, mis koju, korterisse! Tulin korterisse, olime enne Ossiga veidi joonud. Nagu ikka. Nojah. Vanamehel juba poolik laual, silmad krillis. Hullem Alfons ikka küll. Ütles, et tule nüüd, võtame. Mina ütlesin, et mul vaja kirjandit kirjutada...

"Mis kirjandit! Sõpradega nurga taga saad joodud, nüüd minuga kodus ei taha! Ei kõlba sulle, jah?"

Ma juba ootasin, et ta hakkab David Bowie’st ka rääkima. Sirkustaiteilijä... Pidin ma siis ikka nõustuma. Aga mis mul teha? Tal oli ju õigus. Võtsin vist mõned pitsid. Ei, hea nali ikka küll. Kuidas see edasi käiski? Ahjaa, tegime pudeli lõpuni, ta läks uue järgi; mina hakkasin kirjandit kirjutama... Pärast näitasin seda veel paralleelklassi Grinkelile. Ai mees, hakkas irvitama. Siga.

Mis ma veel oma eluga olen teinud? Isikupära. Soome keeles kõlab see uhkelt. Isiku pära! Inimese perse... Isikupära. Joomine. Joodud on ikka liiga palju. Mida see Juss lõpuks rääkima hakkas? Enne kui Üllar oma eidega siia tuli? Ahjaa. Et tehke lapsi. Ise ronis öösiti minu juurde sooja, siga. Ausalt, siga mees oli sõber Juss. Vennake. Oled ju vennake mulle, eksju? Miks sa siis kordi elus, üks kord elus mulle pudelit kõige odavamat veini ei võiks osta! Eh, bratjok... Ei austa mind, jah? Muidugi, David Bowie ei ostaks ka meiesugusele... Ei austa.. Ei austa... Ikka ostad või? Ei, tead, pole vaja. Kui sa just... Ei, ega ma ei nõua ju. Vennake, oled ju vend mulle! Hea, oi hea...

Ilane värk, lunisime üksteiselt veiniraha. Osilius raiskas kõik alati kähku ära. Nii kui vanematelt sinine rahatäht kukkus, koha laiaks.

Aga Juss polnudki ju nii loll.. Maris magab vist juba ammu. Tuled lasti paar tundi tagasi surnuks. Miks ma üldse siia tulin? Juss rääkis juuni alguses porodele mingit iba, mingit sauna-iba. Paljunemisest ja tarkusegeenist ja rahva uuendamisest. Saun. Kuidas see oligi?

(Mälupilt kerkib Toga silme ette. Juss seisab parkimisplatsil. Nad on üritanud nelja turisti kohvreid kandes veidi raha saada. Edutult, sest auto juurest puhkekoduni on vaevalt viisteist meetrit, kui sedagi. Juss tiirleb ümber "klientide". Ta loobib hädiseid soomekeelseid lauseid ja proovib näida mitte pealetükkiv, vaid abivalmis.)

Juss tiirles ümber sommide nagu tehiskaaslane. Aja jama suust välja: "Tiedättekö, että sauna traditiona on hyvin vanha, ainakin pari tuhatta vuotta?

Merci. Saanko... Sauna oli puoliksi pyhä paikka. Siellä... Siellä ei esimerkiksi saanut puhua liian kovasti, ei, kovaäänisesti... Vuosisatojen aikan lapset syntyivät saunassa ja sinne vietiin sairaat... Meilla on maalaissauna... Olut..."

Juss, Juss. Porod vahtisid teda altkulmu ja vedasid oma kohvrid ise käe otsas puhkekodusse. Pärast tuli Juss minu juurde, suur kombinaator selline, ja ütles, et võibolla õnnestub need põdrad õhtul tema poole maalaissauna meelitada...

Ja siis ta hakkaski rääkima oma lapse-jutte, nagu mina peaks sünnitama või ma ei tea mis... Rääkigu nüüd Marisele. Maris. Putsi küll, mida ma siit otsisin?"

Toga tõuseb vihaselt püsti ja kiirustab läbi pimeduse, mööda valget kruusateed minema. Ta peaaegu jookseb, kuid peatub siis.

"Mida ma teen? Ma ei saa ju tagasi minna. Ma ei saa ju minna ja öelda, et mul on kõigest eelnevast kõrini ja ma tahan... Tahan... Ma ei tea, mida ma tahan... Tean küll... Ei tea... Mul on kõrini! "

Mööda Toga põski voolavad suured soolased pisarad. Ta seisab otsustusvõimetult keset teed ja nutab, nutab vaikselt, kuid täiest hingest.

Krokit istub puu all ja sügab mune. Kauguses saevad rohutirtsud oma viiuleid; nende ühetasane surin annab märku suvelõpu lähedalolekust. Juba õige pea algab viljakoristus ning hiiglaslikud punased kombainid hakkavad mööda põlde sagima, punkritesse voolab tuhmkollaseid teri ja õhus lendleb kerge puru, mis paneb sind aevastama, kui seda sisse juhtud hingama.

Krokit teab, et tema missioon on, nagu suvigi, lõppemas. Ta on juba üsna täpselt välja lokeerinud kadunud meeskonna asukoha. Nüüd tuleb olemasolevatele andmetele kasvõi väheusutav kinnitus hankida, siis ootavad Krokitit kodused liivaväljad ja hämarad kõrtsid, kus vaadatakse telekat ning vesteldakse surnutega. Hea, et otsene päästeoperatsioon tema pädevusse ei kuulu, muidu tuleks veel sügise hakul siin õnnetul planeedil ringi kolada.

"Kosmoseretked ja kohtumishetked," irvitab Üllar.

Päkapikkude Püüdja heidab talle kahtlustava pilgu. Ta on jooksnud ning lisaks sellele tajuvad tema ülitundlikud haistmisorganid saaklooma lõhna, mis tuleb lähedalt, päris lähedalt. Püüdja kiigutab närviliselt pooltühja kilekotti.

"Noh," uurib Üllar edasi,"kas püük edeneb hästi? Ega sa kvooti ületa, inimese poeg?"

"Ei mingil juhul, teidän Ylhäisyytenne. Kuidas ma tohikski," vastab Püüdja ootamatult aupaklikul toonil. "Ega nii matšo mees ka ei ole, et päkapiku- ja kalapüügi segi ajan. (paus) Kuinkavoitte?"

"Mis asja?"

"Kuidas läheb?"

"Ikka hästi, ikka hästi. Ainult veidi kõrini on kõigest. Millega teie vahepeal tegelenud olete?"

"Igatahes mitte laste tapmisega, hyvä herra Karajev."

Naeratuseviirg kaob Üllari näolt. Ta ei karda midagi (Tiigrikutsu ka ei karda), vaid on lihtsalt ehmunud sellest, et võõras nii palju teab. Tänava lõpus, vanade paplipuude kohal plingib imelik valgus.

"Kas tahate lonksukest," pärib Päkapikkude Püüdja taskust lapikut pudelit välja õngitsedes. ""Star Dollar" brändi. Kolmkümmend volli. Noh?"

"Võiks küll," kohmab Üllar. Ta rabab mitkiliku kiirusega pudeli ning joob tühjaks.

"Vöiks küll, vöiks küll," ütleb Püüdja nukralt, hiiu aktsendiga. "Elänlöön ystävyys ja rauha," lisab ta soome dialektis.

Nad on päris kahekesi ja seisavad keset tühja tänavat. Valge kriipsjoon paistab asfaldi tumedusel eriti hästi silma. Plinkiv valgus seal, paplite kohal muutub nõrgemaks ja kaob siis hoopis. Üllar tunneb, et kuskilt mujalt, mingist teisest või kolmandast dimensioonist tulevad talle pähe veidrad mõtted ning formeeruvad lauseteks.

"Hea küll," sõnab ta. "Seltskondlik osa on läbi. Ma tunnen ennast sitasti nagu Mari-Liis kiiritustõves. Räägi ära või võta "Mynthon"."

"Kui professionaalsed oi oleme me," annab Päkapikkude Püüdja muutmatul kujul edasi sõnu, mida saadetakse kosmoselaevast. "Soovib sigarit? Vöin ma töestada, see havanna on."

"Liputa koera, Castro. Ei mingit sigarit," vastab Üllar sõnadega, mida saadab talle Juss, kes on ennast ammuilma ära söönud ja seedinud. "Ainult rääkige. (osatavalt) Kuulan ma, defektiiv."

"Kord meremeest kaks ujumise ajal, kihlveo nad sölmisid, kes kauem vee all püsib. Nüüd laipu otsib politsei ja kutsa vette kusib."

Üllar tunneb, kuidas tema mõistus vabaneb selle tühjajutu kestel võõra intellekti puudutusest. Siiski, midagi võõrast jääb temasse pidama; mingid teadmised, mida te ei peaks enda arvates teadma, pesitsevad kusagil hallolluse tagumistes soppides. Päkapikkude Püüdja mõttetustest täidetud jutt omandab Üllari jaoks tähenduse. Nüüd ta teab, mida vastata.

"Millest põrgust sa räägid, pederast?" käratab ta Püüdja peale.

"Vötke "Mynthon" ja lähme jalutame rukkipöllul." Püüdja torkab kilekoti suvalisse prügikasti. Mehed pööravad kitsale majadevahelisele jalgrajale; Üllar järgneb Püüdjale tumerohelise võsa vahele. Pilgu ees avaneb suur muruplats, mille ääres tänavalaternate vahelduvas valguses seisab lehtla. Üllar mõistab, et on siin juba olnud.

Päkapikkude Püüdja pöördub äkki ringi ja haarab Üllari õlgadest kinni.

"Korista oma kuradima käpad!"

"Kuula mind, Valdjas! Nad tahavad ainult silindrit! Juss teadis, kus silinder on, aga Juss suri ära. Nüüd tead sina, kuigi sa ise ei tea, et tead. Mõistad, jäh?"

Üllar tõstab järsult käed, et Päkapikkude püüdja haaret murda. Aga tema käsivarred ei reageeri. Need on äkki rasked, hirmus rasked. Kostab mingi imelik röökimine, nagu skrätšiks keegi Tom Waitsi plaati "Swordfishtrombones". Üllari peas röögib miski üha tugevamini ja läbilõikavamalt.

"Mis? Mis?... Mis silinder? Ma ei tea mingist silindrist..."

"Ära tekita raskusi ja viha! Sa tead ju, et nad saavad selle ikkagi kätte!..." veenab Püüdja. "Ütle mulle otsekohe, kus see on!"

Üllar tunneb, et ta pannakse pikali. Suure puu võra tema pea kohal hakkab järsku pöörlema ja röökimine tema ajus tugevneb üha. See on ootamatult talumatu. Ta võitleb, et uuesti endise mõistusetasandile tagasi jõuda.

"Missateed? Mis sa minuga teed, sa saast!"

"Silinder, Karajev, silinder! Kus hõbedane on silinder?"

"Lase lahti!" Üllar püüab karjuda, aga tema huultelt ei tule mingit heli.

"Hõbedakarva silinderi, sina kaunoluistelija!"

"Ei mingit ruumilist keha.. ei. Ei ole silindrit! Ei!"

"Kuula mind, poronlihan käkki! Sa jõid nagu pull praegast, eks, raisk? Mäletad?... Sa jõid kogu mu kuradima pudeli tühjaks, see oligi nii mõeldud! Meeles, jah?... Nüüd ei saa sa üksi olla. Sa ei julge üksi olla!"

"Mis, mis? Lase lahti! Sa pigistad mind surnuks!"

"Ma isegi ei puuduta teid, kõrgeausus! Jook teeb seda! Te panite enne nahka topeltannuse lüsergiinhapet! LSD-d, panimaješ, magisteri! Sa oled hädas, onuke!... Ütle mulle otsekohe, kus silinder asub või kes seda teab!"

Kusagil oma sisemuses suudab Üllar leida hetkelise selguse, selgema selguse kui viimaste nädalate jooksul üldse. Läbi pöörlevate ja keerlevat, vapustavalt värviliste spiraalide näeb ta enese kohale kummardunud noort meest, pats üle õla alla tolknemas. Näo all avastab ta enda imestuseks toomashendrikilvesliku kikilipsu. Ta haarab kinni vastase pesemata pluusikraest ja tõmbab nii tugevasti kui suudab. Ta annab rusikaga täiest jõust hoobi allapoole laskuvasse halvasti aetud habemega näkku ja hakkab siis halastamatult vasardama kõike, mis proovib eemale rabeleda. Üllar ei näe seda, kuid ka paljud pisikesed päkapikud peksavad Püüdjat. "Nüüd on lõpuks ometi kuulutatud sõda kurjale!" mõtlevad need väikesed olevused.

Kõik see lõpeb ajavahemiku jooksul, mille pikkust Üllar ei suudaks ka parema tahtmise juures kindlaks teha. Päkapikkude Püüdja lamab teadvusetult tema kõrval.

Ta teab, et ta peab jooksma. Pööraselt, raevukalt jooksma! Mida oli Püüdja öelnud?... Ta ei julge üksi olla. Ei julge! Tarvis on portfell kätte võtta! Portfell on tema kaaslane, ta peab oma mustast kunstnahast portfelli leidma! Ta teab, et varsti hakkab kemikaal täit mõju avaldama, ja see ei olegi vist nii hea. Jumal küll, topeltannus, miks topeltannus? Kas Püüdjal on raha liiga palju?

Kõrvaltvaataja saab situatsioonist palju naerda: räpastes riietes mees jookseb neljakäpakil mööda muruplatsi, uriseb ja otsib portfelli. Krokit ja Mulkhaos naudivad vaatepilti kahekümnetolliste monitoride ees lamaskledes. Nad teavad, et lahendus on lähedal, et Üllar teab kedagi, kes omakorda oskab öelda silindrikujulise kosmosesõiduki asukoha.

Krokit ja Mulkhaos lõpetavad irvitamise. Tiiger võtab telefonitoru, lükkab kammi ägeda liigutusega mündipilusse ja valib numbri.

"Halleluuja, politsei?"

"Jah, kainestusmaja spetsautobaasi kojukutsed siin. Palun?"

"Masin järgi saatke!" kamandab tiiger Mulkhaos ning täpsustab asukohta.

Üllar saab portfelli kätte, tõuseb püsti ja jookseb. Ta jookseb täiest hingest, viha ja raevuga. Sel hetkel on unustatud kahtlused ja kõhklused, kõrinisaamine ja salajased valud. Narkootikum laseb tema alateadvusel lennata kaugel eemal nii igapäevast kui unelmatest. Üllar ei tunne midagi, ta lihtsalt tunneb, et peab tormama kuhugi mujale.

Aga kuhu täpselt! Missugust teed? Ta ei tea seda ja tegelikult ei tahagi teada. Ta satub tänavale ning kiirustab seda mööda edasi.

Siis kuuleb ta automürinat. See on politseiauto, see pöördub kõnnitee äärde ja silmitseb teda. Valge, siniste triipudega auto silmitseb teda, ning selle pärast jookseb ta veel kiiremini, komistab kõnnitee servale ja kukub sõiduteele, kuid tõuseb uuesti.

Masin tuleb talle järgi, ei jää temast sammukestki maha, ning jõllitab oma võigaste laternasilmadega. Silmad, silmad, silmad! Miks peavad olema sellised silmad? Appi, need silmad, need silmad....

Ta jookseb, kõigevägevam Krišna, ta jookseb, kuni tal ei ole enam kopsudes õhku ja ta ei suuda enam oma jalgade tegevust kontrollida. Ta pöördub järsku peatumisvõimetuna tänava laia kuristiku poole ning kukub läbi makaronimullidest tõkke vastu asfalti, otse ähvardavasse musta mädajõkke.

Ta kuuleb ähmaselt pidurite kriiksumist. Tuled pimestavad teda ning mehekogud kummarduvad tema kohale ja puudutavad tema silmi. Ta ei hooli millestki. Ta lihtsalt puhkeb naerma. Ta naerab läbi vere, mis voolab tema suhu ja näole.

Ta naerab hüsteeriliselt, kui Võmmi-Veikko ja nooreminspektor Tölpa ta politseidžiibi tagaosas asuvasse kongi tirivad. Ta näeb meeletult suurt värvides veiklevat naisterahva suguelundit. See avaneb ja võtab Üllari endasse.

Ning siis läheb maa, maailm, planeet, päikesesüsteem ja kogu galaktika hulluks.

Oh, millal ometi saabus see päev, mil olime taas vabad? Vabad aastatepikkusest võõra võimu ja mundrite kummardamisest, vabad alandustest ja solvangutest, mida nonde aastate jooksul tuli taluda. Päev, mil võisime jälle hingata vabaduse õhku, tundmata vähimalgi määral meid ahistanud keeldude ja käskude jäist hingust. Kui võisime vabalt taas ise otsustada, mida teha või kuhu minemata jätta. Kui polnud kedagi, kellele oleks olnud antud võim ja voli meid käskida ja kamandada. Ning pidada meid justkui teisejärgulisteks inimesteks, kellel endil puuduvad soovid ja unistused. Tahtsime end tunda taas inimestena - vabade inimestena, nagu seda on kõik rahvad vabas maailmas.

Olime tüdinenud meid ümbritsevast hullusest ja ühenäolisusest. Tahtsime, et ka meie oleksime võinud end tunda isiksustena, mitte mingi nimetu massina. Meid ümbritses kõiges defitsiit, kuid meie ei unustanud, et kõige valusam on vabaduse puudumine.

Ükskord me vabanesime tõesti!

Kuid sinna oli tookord veel aega. Svenssonil oli istuda jäänud kolm, minul neli aastat.

Üllar jalutab tähistaeva all läbi pimeduse. Ta mõtleb, et lapsed peaks ketti panema. Ta näeb vaimusilmas kahte suurt vereplekki kruusateel, just sellist, nagu ta oli näinud ühel kevadel Tartus, Uus-Ihaste kandis. Pange lapsed ketti, muidu jäävad nad auto alla. Tõepoolest, miks mitte? Üllar mäletab väga hästi kerget, udust vihma, mis muutis ümbruse lõhnavaks ja pühkis ära viimased jäljed talvest, valgest ja valusast aastaajast.

Mingi imelik tundevirvendus hajutab tavalised nihkega ideed. Kusagilt tuleb nukrus ja igatsus. Dorogi bez kantsaa. Tõepoolest: on öö, ja ta on üksinda. Vastuseta küsimuses hõljuvad õhus. Miks tuul palmilatvades ei laula ühte viit? Miks põleb Rio de Janeiro rahvusvahelise lennujaama peaterminaal järgmise, tuhande üheksasaja üheksakümne kaheksanda aasta veebruari alguses maani maha? Üllar ei tea neile küsimustele vastust; tõele au andes peab märkima, et sel hetkel ei tea ta neid küsimusigi, kuid me võime ju praegu seda loota...

Pääsküla jaama poolt kostab manööverdavate veerevkoosseisude nukralt kriiksuvat bluusi. Tühermaal häälitsevad rohutirtsud ja sumiseb mingi veider masin, mida Üllar esimesel hetkel grandioosseks külmakapiks peab. See viimane heli teeb Üllarit rahutuks. Ta istuks hea meelega jõe äärde kušetile. Minagi tahaksin sellistel ööaegadel istuda jõe äärde ja meenutada, kuidas tiigrid mu vanemad tapsid ja ära sõid. Ma vihkan tiigreid...

Üllar löntsib, tuhkkuivades rattaröööbastes ning sopas komistades, üle tühermaa. Öö on soe ja veidi rõske, nagu ütleb Aleksei Tolstoi. Üllar õngitseb taskust suitsupaki (roheline "Ekstra"), surub portfelli parema kaenla alla ning süütab sigareti. Tulemasina gaasileegi lahvatusest hoolimata märkab ta teist, tunduvalt nõrgemat valgusemängu. Üllar puhub nähtamatut suitsu pimedusse, kus sumiseb ja helkleb lendav taldrik.

"Keppi tahaks!" kaigub kõrvaklappides Üllari hääl. Mulkhaos vaatab kiiresti üle õla ja näeb, et mees istub eriliselt ükskõikse näoga nurgas ning inspekteerib oma portfelli sisu. Isegi ümbruse vastu huvi tundes ei saaks Üllar Mulkhaosi näha. Üllar näeks selle koha peal ainult igavat pornopilti. (See ei ole paroodia, vaid ilmne tõde.)

"Olema peab!" haigutab Mulkhaos pohhuistlikult oma tuhande üheksasaja viiekümnendatest pärit hõbedakarva mikrofoni. Põhimõtteliselt võiks ta Üllarile seksnukku laenata, aga ei viitsi seda täis puhuda.

"Kui ülesannet täidaks õige natukene vapralt?" pärib Krokit kõrvalruumist kohale tatsates. "See Püüdja Päkapikkude mul lubas imehead. Küll tead, me otsitavad Paldiskis on kuskil."

"Siis ja? Sest' mis?" huvitub tiiger.

"Ehk sina küsib temalt, mis teab ta öelda?" selgitab Krokit.

"Kus panid suur silinder?" uriseb tiiger Mulkhaos Üllarile.

Üllar liigutab ennast. Ta topib asjad (riidetükkidesse mässitud püstoliosad, kasutatud taskurätt, paberipahn jne.) tagasi portfelli. Seejärel ta tõuseb, kohmitseb veidi püksiluku kallal, mis on juba teist päeva pärani lahti, ja hakkab südamerahus kusema nagu Brüsseli pissiv poisike.

"Hei, schinder, kus silinder?" röögib Krokit omakorda.

"Kaht tuhat ohtu kätkeb hukurada tume, kus meie, kurvameelsed, käima kuuletume," teatab Üllar sügavmõtteliselt.

"Kadus kus?" kurjustavad tulnukad Igavesest Puhkusest.

"Juss teadis, aga Juss sõi ennast ära," vastab küsitu. Muuseas, ta on kindel, et näeb und tühjast ruumist, alasti koertest ja elevantidest seintel ning salapärasest häälest, mis esitab idiootlikke küsimusi.

"Ah Juss, Juss, jah?" püüavad võõrad veel ähvardamavalt uriseda, "seda just tahavadki teada me!"

"Ma ei tea. Üldse, tohib ma ärkan üles. Tore mõte, eksju? Hullult tore. Ei meeldi vä?"

"Meeldi ei," rögiseb Krokit.

Üllar ei jätka arutelu, õngitseb rahulikult portfellist TT osad, paneb kokku ja laseb endale kaheksa kuuli pähe.

Ikka veel tuleb Osilius öösiti Marise unedesse:

Punane, pruun ja kollane segunevad pöörlevate lainetena. Kusagilt tuleb juurde peeni musti jooni, mis tungivad värvidesse vingerdavate madudena. Pruun võidab, teised lähevad kohtadele, kuhu võitja nad tõukab. Kõigepealt ilmub kaks viburit, kaks katsesarve, kaks tuttavat silma, mis on nagu järv, kuhu õhtul on heidetud rääbisevõrk, ja lõpuks süstikutaoline keha, millele kinnituvad uhked esitiivad ja väiksemad tagatiivad. Tiivalehvitus on rauge, aga löögid tihenevad ja tugevnevad.

Algul on vaid üks õige tilluke, aga varsti lagi kihab. Kõik lehvitavad tiibu taktis: õhus on väikesed tuulehingused. Nad on ilusad, kuni hakkavad paisuma, kõhud lähevad ümmarguseks. Munetitorud jõnksatavad sirgu ja põrandale sajab väikesi liblikamune. Tõuguaste järgneb kohe ja kõik saavad endale kõvera oga tagaotsa. Tõugud kakerdavad kokku tõugumäeks ja see muutub üheks tohutuks sirelisuruks. Punast, pruuni, kollast, musta. See lendab vaikselt ja teeb toas spiraale. Voodi on keskpunktiks.

Algul on liblika pehme keha meeldiv palja ihu vastas. Aga ta kasvab ja kaalub üha rohkem, tema all ei saa liigutada. Jalad hakkavad reitest kangestuma. Ta on surnud, kuid elab siiski. Tiibade soomused tunduvad väikeste küüntena, kerget tolmu variseb maha. Veri jääb seisma, kui munetitoru tõukub aeglaselt kõhtu ja täitub liblikamunadest. Need veerevad, ja võimatu on ennast mitte kraapida kuni veri väljas.

Maris ärkab võpatades ning jookseb heleda laigu poole pimeduses, mis peab olema aken. "Jõuaks ma ainult, jõuaks!" vasardab üks mõte peas. Aken on miskipärast lahti, täiest kõrist oksendades tundub Marisele, et tume kogu kiirustab põõsaste poole...

Mõne aja pärast lamaskleb tütarlaps rahunedes aknal. Tõepoolest, kellegi väikesed silmad säravad pimeduses.

"Kilpkonn," mõtleb Maris.

"Ise oled kilpkonn," mõtleb Toga.

Üllar jääb seisma seal, kus teeots järsult alla, Männiku karjääri laskub. Ta seisab liikumatult, vaadates alla ja ettepoole, lühike härjakael kõveras. Lendav taldrik hõljub lähemale ja seisatab temast viie meetri kaugusel. Ka Krokit ja Mulkhaos ei pööra pilku sealt, kuhu vaatab Üllar.

Otse Üllari jalgade eest viib alla karjääri tee, mille juba palju aastaid tagasi on lõhkunud raskete veoautode rattad ja roomikud. Paremal pool kerkib järsk valge kuumusest murenenud nõlv, vasakul on nõlv poolest saadik lahti lõhutud ning keset kivihunnikuid seisab seal põhjalikult rüüstatud ekskavaator (toodetud Pavlodari Lenini-nimelises Masinaehitustehases aastal 1977), kopp alla lastud ja jõuetult teeservas kinni.

"Me olemegi kohal!" kähistab Üllar uniselt. "Kallid võõrad, me jõudsimegi pärale."

Lendav taldrik mütsatab maapinnale. Krokiti röhitsev hääl tunneb huvi: "Kus oleme me päral?"

"Ma'i tea. Siin, noh. Täitsa konkreetselt kohal," täpsustab Üllar. "Kõik või? Et tohib nagu ära minna?"

"Tohi ei juhul mingil!" pahandatakse kosmoselaevast.

Ja siis nad märkavad, et seal ta ongi; mitte Kristuse-sarnane, vaid pigem igapäevane. Mina olen teda varem palju kordi kohanud, kolm otsijat näevad teda esmakordselt. Ta istub karjääri kaugeima nõlva all, on leidnud endale seal mõnusa pesa keset klompis kivilademeid, ja isegi siia paistab ära, kui tark ta on ja kui raskelt tema tarkuse koorem kivist pinda rõhub. Raskus ongi see, mida Pääsusilm ei osanud tema kujusse panna.

Juhatuse Andja tõuseb ja sammub aeglaselt karjääriserva poole, kus ootavad võõrad. Ta näeb, kuidas sinises määrdunud teksatagis mees ja teda salaja saatev päkapikk vaikselt minema hiilivad.

"Keegi pole siia ilma sündind surema, liivakella ajavoolu peatada ei saa. Ütle miks nii teed, kelle eest põgened? Mulle mõistmatuks jääb see. Lal-lal-laa, lala-lal-lal-laa!" ümiseb Üllar omaette. Ta ei tea veel, et seda laulujuppi paneb tähele Jaagup Kreem, kes tol hetkel marihuaanauimas võsas vedeleb. Kolm nädalat hiljem küsib Jaagup Sullivanilt: "Hei, poiss, kas oled sa valmis? Siis kirjutaks korraga, et raha saaks lugeda."

Rakke raadio erikorrespondendi Rohke Debelaki intervjuust geniaalse muusiku Jaagup Kreemiga viimasele 1998 aasta Eurovisiooni parima väljajääja preemia määramise puhul.

"Teie esimeseks tõsiseks avastuseks, Jaagup, tuleks nähtavasti pidada hittlugu "Torm"!"

"Arvan, nagu ütleb Jim Morrisson, et mitte. "Torm" ei ole esimene, ei ole tõsine ja ei tegelikult ka avastus. Ega kuulu tervenisti mulle."

"Te teete nähtavasti nalja, Jaagup. "Torm" on laul, mida tunneb iga koolitüdruk."

"See ei üllata mind. "Tormi" esmaavastaja oligi koolitüdruk. Tema nimi oli vist, vist… Ei mäleta. Vaadake kivisildnikku, seal on see kõik üksikasjalikult kirjas. Laulu esmaavastaja oli koolitüdruk, sõnad avastas esimesena tipikas ja laulule pandi miskipärast, nagu ütleb Morrisson, minu nimi alla..."

Eesti päkapikkude senat võtab sel päeval vastu otsuse, et klooni ei saa ikkagi valdjaks lugeda. Salajane aukorteež Üllar Karajevi juurest kutsutakse ära. Tegelikult ei ole vastav otsus eriti kaugelenägelik, sest aastatuhande lõpus hakkab meie kandi päkapikkude seas valitsema korralagedus. Vanameelsed asuvad jällegi otsima müütilist päkapikukuningat Ukit, kelle salapärane nimi tähendab Viissada Päkapikku.

"Tere, Maris!" teeskleb Toga üllatust.

Ta on oodanud terve öö ja hommiku siin tee ääres, et kohata Marist, kui viimane poodi läheb. Toga on jõudnud ühele otsusele. See on väga imelik otsus, arvestades eesti noorsoo keskmisi arusaamu.

Rohutirtsud saevad juba ka päeva-ajal. Augustikuu on täies jõus. Tuulehood lõõskavad üle maa, kuid ometi on palav. Maris on ebameeldivalt

veedetud ööst edukalt toibunud ning naeratab Togale sõbralikult, isegi rahulolevalt. Tundub, nagu oleks ta lootnud, et poiss teda teeveeres passib.

Nad kõnnivad mitusada meetrit vaikides. Eemal kohiseb meri. Männid levitavad oma ainulaadset imelist aroomi, mis seguneb soolase hõnguga. Kusagil kalda ääres ujub rahutult edasi-tagasi Jussi kilpkonn Maltsvet. Tal oleks jõudu ujuda ükskõik kui kaugele, kasvõi Austraaliasse, kuid ometi peab ta paremaks oodata Valget Laeva ning siblida ringi madalas kaldavees. (Nii teeme me sageli.)

Kuidagi juhtub, et Maris puudutab Toga õlga, ning peagi kõnnivad nad juba käsikäes edasi, ise seda tähele panemata.

Lõbustusmeeskond istub juba jumal-ka-ei-tea-mitmendat aastat viiskümmend kuus ja pool meetrit allapool maapinda, otse Paldiski Pentagoni all, seal, kuhu silindri turbiinide valestikäivitamine nad kunagi paiskas. KGB ja sõjaväeluure on neid korduvalt sondeerida püüdnud, kuid asjatult. Inimesed, ka kõige läbinägelikumad, ootavad meist, võõrastes, alati midagi üleloomulikku, midagi kõrgetasemelist.

Tegelikult on vanas, lillakaspruuniks oksüdeerunud, Roswelli-aegses silindris lämmatavalt palav, ruumi täidab vänge ihueritiste ja alkoholi hais ja valgustab lambike komandörilaual, mis on roppe sõnu täis kriibitud, jalgade all lirtsub pori, jalgadel on külm, navigatsioonikaartide hoidla ja viies ning seitsmes dimensioon on viinapudeleid täis tuubitud, isased on alasti nagu ikka ja kratsivad kümne küünega oma oranžikarvalist keha, kõik on purjus, suupill pläriseb-viliseb, ja heleroosas öösärgis lõbuemane, kellele ei jätku neljanda ja viienda dimensiooni vahel ruumi, pillab teistele tubakatuhka pähe ja kukub ka aeg-ajalt ise, selg ees, alla, ja iga kord ütleb ta: "Liputage koera, peremehed..." ja ta tõstetakse naerulagina saatel vanale kohale tagasi.

"Täna õhta on linnas suur rahvapidu," öeldakse poe juures.

"Mis täpselt?" uurivad Toga ja Maris inimestelt.

"Michael Jacksoni kontserdi peaproov. Mingid, kuidas see oligi, - ekstremistid olla lubanud mürtsu teha."

Toga vaatab kuidagi kohtlaselt, kõheldes ringi, ja pöördub ootamatul, aga mõnusal ninahäälel Marise poole: "Kas lähme ka?"

"Minugi poolest," vastab see.

Kaks joodikut vanameest väljuvad poest, nad keeravad odavalt marjaveinilt korgi maha ning hakkavad sealsamas jooma, seljad vastu jahedat halli telliskiviseina.

"Ära vaata neid niimoodi," ütleb Maris Togale.

Toga kehitab õlgu. Siis pöörab ta pilgu tütarlapsele näkku ja naeratab süüdlaslikult.

Kell on kolmteist. Läbi keskpäevase palavus ja liikumatu õhu sumpavad kaks noort inimest bussipeatuse poole. Päike kõrrepõllu kohal mõjub neile mõlemale uimastaval, kuid see on teistsugune uimasus kui tavaliselt. Enam ei tundu, et kohe-kohe ilmuvad varjude kõverate nurkade tagant mitmevärvilised kujundid; kadunud on hullus, mis on nii harjumuspärane sellistel suvedel.

Noored jõuavad bussipeatusse. Ka siit, eemalt puudesalust on näha, et miski seob neid kahte. See miski on alles üsna väeti, kuid juba tajutav. Salapärane jõud, mis pärineb meist endist, laseb ebameeldivustel unustuse hõlma vajuda. Toga ei hooli sellest, et Maris kannab Osiliuse, mitte tema last. Olevik on lõpetanud mineviku taagaks kuhjumise. Toga ei hooli enam valust. Ahastus ja ängistus on vabanenud, seestunud hing saanud puhtaks vihkamise mahlastest kobaratest, millest tehtud vein põletab maapinda, nii et sealt ei kasva enam ühtegi datlivõrset.

Üllar näeb välja nagu mees, kes on võidelnud eluvõitlust ja jäänud konkreetselt kaotajaks. Siiski, ta on ka üht-teist kasulikku õppinud, kuid loomulikult ei tarvita ta neid teadmisi. Tema häving on lähedal, lähemal kui ta loota julgeb.

Viimaste nädalate katsumused on teinud temast hoopis teise inimese. Enne oli ta kantpäine kaotaja, töötas hulgiladudes, rebis "Atlantisest" ja "XS-ist" suvalisi eitesid, sõitis ringi nii oma kui võõraste autodega. Alati rahanappuses olles (peod ja eeskätt joomine nõudsin tohutuid summasid; ta kulutas sama palju kui teenis) võttis ta tihti enda teha "musti otsi", mida sokutas talle noorem vend Urmas. Kõik nende tuttavad elasid (elavad praegugi) sarnasel viisil. See on destruktiivne rass, mis armastab lühikesi soenguid, bee-emm-veesid... Nad on ise alati kindlad, et niimoodi normaalsed inimesed elunevadki, et nõnda on õige ja ainuvõimalik endaga hakka saada.

Üllar oli kantpäine kaotaja, nüüd on ta karvane kaotaja. Tema juuksed ei ole veel pikaks kasvanud (ei jõuagi kasvada), kuid tema mõttemaailma magnetpoolused on nihkunud teise kaldesse. Küsige talt, mis on kell! Ta vastab, et kell on pool ükskõik. Varem oleks ta vastuseks urisenud. Kokkuvõttes on mõlemad vastused küsijale kasutud.

Üllar istub koos oma portfelli ja tuimade väsinud mõtetega Lauluväljaku murul. Ta joob ahnete lonksudega salaviina, ning ootab, et midagi huvitavat juhtuks.

Väljak on rahvast tihkelt täis. Suveajal pole kellelgi tuju kodus istuda, seepärast tunnevad kõik toimuva vastu huvi. Sosistatakse millegi murdelise lähenemisest. Valgust täis inimene või kõrgem olend pidavat täna, neljateistkümnendal augustil, kõnelema väljapääsust. Politseipatrullid jalutavad rahva seas. Eriline ülev tunne toob paljudele meelde öölaulupeod, kus esinesid punkarid ja Ivo Linna. Ühtsustunne hõljub õhus, siis-seal alustatakse patriootiliste laulujuppidega; väljaku äänes põõsastes kepivad ja suitsetavad kanepit armunud paarikesed. Rahvahulk sumiseb, sumin paisub aegamööda ähvardavaks kõminaks...

Ja siis saabub Lauluväljakule vaikus, kõik hääled lõigatakse otsekui skalpelliga pooleks. Üllar näeb, kuidas tume inimhulk tõmbub kahte lehte nagu Kõrkjameri juutide ees, jättes kümne meetri laiuse koridori väljaku kõrgemast otsast laulukaareni.

Üks tilluke must kogu liigub selles koridoris. Inimeste seast kostab allasurutud rõõmuohkeid. Aeglaselt, kuid kindlalt läheneb oodatud tundmatu laululavale. Suveõhtule iseloomulikult nukras taevas süttivad tähed, kuigi kell ei ole kindlasti üle üheksateistkümne. Politsei saab käsu moodustada rahvamassi

ümber ahelik, et ei korduks kolme päeva tagused sündmused. Ometi on võimuesindajaid liiga vähe, ning paljud neist ei mõtlegi käsule kuuletuda, vaid trügivad laululava poole; nemadki tahavad näha ja kuulda seda, mida juba paar päeva on sosistades oodatud.

Nüüd tunneb Üllar võõras ära Juhatuse Andja. Ta näeb valgust, mis tuleb eikusagilt. Ta näeb inimeste lootust täis pilke. Juhatuse Andja, kiitsakas ja tume, sammub treppi mööda üles, sinna, kust dirigeeritakse üldlaulupidude koore. Vaikne, kuid selge hääl alustab mingi salapärase monotoonsusega:

"Inimeste lapsed! Mõned teist on mind kuulnud. Ma olen teid ette valmistanud. Ma mõistan teie hinge. Ma oskan teile kõneleda. Te kõik peate aru saama, enne kui aeg on otsas. Sinine Planeet ei püsi igavesti. Kõigil teil on jõud ja õigus nõuda välja kuldne lõpp. Prohvetid on lubanud Tuhandeaastast Rahuriiki, kus kõik leiavad puhkuse ja õnne. Kas te usute sellesse? (Rahva hulgast kostavad kõhklevad ja’d.)

Üks rahvas on saanud ära valitud. Need olete teie, eestlased. Kurjuse ja saamahimu taga, sügaval sisimas, on just teis säilinud kübeke õiglust, terake armastust!

Te olete kadumise äärel, teie iivet näitav arv kirjutatakse miinusmärgiga ja rahvuslik vaim puudub nii noorte kui vanade hulgas. Mina ei ole päästja, võõrad ei aita teie rahvakildu sellest laukast välja, üles Tuhandeaastase Riigi toojate hulka. Kahanev miljon järjest suurenevas inimookeanis - te küsite, kus on pääsemise tee. Meie oleme siin, et teile näidata. Me oleme kutsutud.

On tõesti veider, et teie rahvas peaaegu ei muretse püsimajäämise pärast. Inimesed näevad vaeva oma majandusliku heaolu saavutamise nimel, rahva huvid meenuvad vaid harva. Sellest sõltumata ei ole õige niisama alla anda; eestlased, te peate hoolima iseendast ja oma riigist. Kui ma jätkaksin lihtsa... propagandaga, siis ta ilmselgelt ei usuks. Sajandite taak, valitseva korra üle irvitamine, riigivastane satiir on muutnud teid immuunseks plakatitele ja võimukandjate kõlavale jutule. Järelikult tuleb väljapääsu otsida mujalt. Usk on teie pääsetee, teie võimalus jõuda valgusesse.

Juba ammustel aegadel mõistsid teie, inimeste, valitsejad, et üks olulisemaid riigi alustugesid on religioon. Religioon kujunes esimeste suurriikide püsimist tagavaks jõuks, meenutage kasvõi muistse Egiptuse jumal-vaaraosid. Usu abil põhjendati ja õigustati monarhi võimu ning valitseva klassi rikkust. India brahmanistlik kastisüsteem on puhas näide religioossest ideoloogiast, mis teenib poliitilisi eesmärke.

Niisiis on riik ja religioon inimkonna ajaloo kestel olnud tihedalt seotud. Veel praegugi kehtib teil paljudes maades riigiusk ning usukommete järgimine on tihti kohustuslik. Religioossed seadused toimivad sageli ka ilmalike seadustena, seda eriti islamimaades. Kahekümnendaks sajandiks ongi ainult islam suutnud säilitada tugeva koha ühiskondlik-poliitilisi eesmärke täitva usundina. Muidugi võib ka Nõukogude Liitu seitsekümmend aastat koos hoidnud kommunistlikku ideoloogiat religiooniks nimetada, sest ilmnesid ju kommunismi puhul mitmed religioonile omased nähtused; pean silmas usku helgesse tulevikku - paradiisi ja prohvetite - Marx, Engels, Lenin, Stalin - kummardamist.

Usk on olnud riikluse alustugi ja suudab seda ülesannet ka meie ajal täitma. Siiski pole usu ainus ühiskondlik roll poliitiline, usk toimib ka kultuurilise nähtusena. Igal rahval on talle ainuomane religioon, mis mõjutab rahvuskultuuri ning kombestikku. Kuigi võiks arvata, et kultuuritaseme kasvuga religioossed müstifitseeringud kaovad, leiavad need ometi kandepinda nii lihtsate kui ka kõrgesti haritud inimeste seas. Abstraktne usk on sünnist saati inimloomuses. Ei ole küll vastavat geeni - religioonigeeni -, kuid mingil moel peitub teis kõigis

ürgne hirm ja austus tundmatute keskkonnanähtuste, raskestiseletatavate juhtumite ja omaenese veidrate mõtete ees. Vaadake hoolega, te kardate mind, ja seepärast ka austate. (Juhatuse Andja tõstab käe õhtuse taeva poole, tema peopesast tõuseb helepunane leek.)

Eesti rahva muinasreligioon pole enam aktiivses käibes. Ka ei ole muistsed uskumused tänapäevani puhtal kujul säilinud, neid on mõjutanud võõrvallutajate poolt imporditud religioossed voolud, eelkõige kristlus. Me oleme lugenud teatmeteoseid, nende järgi on enamus Eesti rahvastikust luterlased. Ometi oleme me mõistnud, et tegelikult ei oma kristlus teie rahva elus mingit olulist kohta. Mõned inimesed käivad küll kirikus, aga see tähendab üldjuhul kombetäitmist, ei midagi enamat. Nii peabki olema.

Järelikult ei ole teie rahval ühtegi tõsiseltvõetavat usku. Keskmine eestlane on materialist ja ateist. Ligi viiskümmend aastat nõukogude võimu all elamist muutsid mõttemaailma, igas eestlases leidub tubli annus küünilisust. Eesti inimesed suudavad olukordi palju selgemalt ja objektiivsemalt hinnata kui lääne ühiskonna liikmed. See teeb võimatuks, nagu juba alguses märgitud, tavapärase propaganda abil rahva vastupanumoraali ja ellujäämistahet oluliselt suurendada. Samas on küünilisus just see, mis teeb teie rahva eluterveks ja loob eeldused juhtida teisi rahvaid, isegi kogu inimkonda.

Lähtudes eelnevast soovitan teil rahva ning oma riigi püsimiseks kasutada religiooni - aastatuhandete kestel läbiproovitud vahendit. Religioon on see, mis teeb teid tugevaks, mis tekitab usalduse. Usaldus on teie kurja vaimust läbi imbunud rahvale ka suur vastutus, kuid need, kes ei ole puutunud kokku kurjaga, ei oskaks vastutust kanda. (Rahvas kuulab hardas vaikuses. Me näeme uhkust ja võltsvagadust, kuid kusagilt imbub välja midagi hulga puhtamat; see on valgus, teadmiste ja armastuse valgus. Esimesena märkame seda kahekesiolijate juures, kes murul ja põõsastes aega veetsid.)

Eesti rahval puudub tänapäeval arvestatav ühine usundiline ideoloogia. Seda parem! Teie vaim on vaba. Võtke endale uus usk; usk, mis oleks kooskõlas kaasajaga ning aitaks teil vastu pidada siin ülerahvastuse piiri poole pürgival planeedil. Teie ei tohi olla need, kes tõrjutakse unustusse. Teie peate saama jõuks, mis päästab Sinise Planeedi.

Te mõtlete kindlasti, et keda siis uskuda. Uskuge jumalat, uskuge kõrgemat jõudu, võimsat väge. Vaadake enda ümber: need on inimesed. Inimesed? Jah, inimesed! Mitte meie, võõrad, ei ole see jõud, mida peate kummardama! See, keda sa kohtad põlismetsas, on sinu jumal. Jumalad on kõikjal, tuleb ainult osata neid näha. Kõige lihtsam on jumalat näha peeglis. Inimese laps, ma ütlen sulle: sinu jumal on sina! Ja sinu kaaslane on samuti sinu jumal. Ja perekond, kuhu sa kuulud. Ja hõim, millega koos sa jahil käid. Ja rahvas, kelle keelt sa räägid. Need on kõrgemad jõud, need on jumalad. Rahvast edasi tuleb tühjus, sõbrad ja võõrad."

Vahepeal on Juhatuse Andja hääl kõlanud surround-helina Lauluväljaku igast küljest, nüüd hakkab see jälle ühest suunast kostma, monotoonselt, sisendavalt. Muuseas, elekter on Laululaval välja lülitatud ja õieti öeldes pole helivõimenduski veel kohale jõudnud.

Juhatuse Andja suunab pilgu korraga igaühe silmisse, ning jätkab: "Arvestades sellega, et eestlaste hulk peab püsimise jaoks tunduvalt suurenema, tuleb rõhutada paljunemise vajalikkust ja pühadust. (Nooremad inimesed naeratavad, poisid vaatavad vilksamisi tüdrukuid ja vastupidi.) Iga üksikisik peab lugema soo jätkamist oma loomulikuks kohustuseks, mis on talle pandud kõrgemate jõudude poolt. Meie, võõraste, seisukoha järgi ei tohi enam lubada rahva seas levida põhimõttel, et enne laste saamist peab inimene olema

majanduslikult heal järjel. Uus, indiviidile, perekonnale, hõimule ja rahvale toetuv usk on saavutanud esimese võidu, kui enamus noori abielupaare alustavad lastest ning alles siis hakkavad muretsema maju, autosid ja paremaid töökohti. Mina ütlesin "lapsed" mitmuses, sest märgatavat kasu eesti rahva püsimisele tõuseb ainult mitmest lapsest. Ilmselt oleks minimaalne arv kolm last: kaks tükki vanemate eest, et iivet nullis hoida, ning vähemalt üks laps "varuks" - iivet tõstma.

Teie rahvas peab mõistma, et rasedus on püha. Ma ei taha öelda, et tuleks kehtestada abordikeeld, vaid lihtsalt muuta teie mõttemaailma. Näiteks on praegu üheksateistaastane eesti neiu rasedaks jäädes üsna õnnetu, sest last kasvatades ei saaks ta kuigi edukalt tegelda õpingute jätkamise ja tulevikus karjääritegemisega, tegelikult peaks selline tütarlaps aga uhke ja õnnelik olema.

Eestlased, te peate uskuma meid, võõraid, ja üle võtma vanad traditsioonid, nagu ehal ja õitsil käimine. Paari sajandi tagune saksa soost pastor ja harrastusetnograaf Hupel kirjeldab nördimusega maarahva kombelõtvust ning moraalitust. Hupelit ärritab, et juhuslikult käima peale saanud külatüdrukule jooksevad kosilased tormi, kuna nüüd ollakse kindlad tüdruku sigimisvõimelisuses. Tegelikult vajab teie rahvas just selliseid arusaamu, mis saksa pastoris nördimust tekitasid. Üldrahvalikuks kreedoks peab muutuma ütlus: "Kõige ilusam naine on rase naine!".

Uus religioon, mille meie teile anname, ei piirdu ainult soojätkamise populariseerimisega, lisaks sellele tuleb muuta eesti rahva eluviise. Tänapäeva noored tarvitavad arututes kogustes ja mis peamine - arutult sageli alkohoolseid jooke. Iseenesest ei ole midagi halba meeleseisundi muutmises ning pingete maandamises, kuid selleks kasutatavad ained kahjustavad inimese organismi ja eelkõige genotüüpi. Keegi teist ei taha saada vigase lapse vanemaks, kuid nooruse lolluses ja vanaduse väsimuses ei suudeta loobuda alkoholist, sellest salalikust geeninihutajast.

Kas teate, kuidas on hoopis õigem maandada sisemisi pingeid ning seejuures mitte rikkuda organismi? Koosviibimiste pühaks ja rituslikuks osaks tuleb muuta segasaun! Kujutage ette kui meeldiv võiks pidu ka ilma alkoholita olla: inimesed tulevad kokku, ajavad lahedat juttu ja lähevad siis mõnusalt kuuma sauna. Meeste ja naiste ühine saunaskäimine ei ole õieti erootiline tegevus, vaid pigem ühtekuuluvustunde ja sõbraliku kooseksisteerimise sümbol. Muidugi võiks ka sauna aeg-ajalt soojätkamise teenistusse rakendada, kuid see jäägu juba inimeste endi, mitte võõraste antud religiooni seada.

Eluterve suhtumine ümbritsevasse peab tähendama ka psühholoogiliste probleemide vältimist. Kõige otstarbekam tee hingelise rahulolu säilitamiseks on murede ja arvamuste siiras ja otsekohene väljaütlemine. Eestlased on loomult kinnine rahvas ning sageli kiputakse probleeme sisemuses hoidma. Ilmselt oleks üsna keeruline eesti rahvast avalaks muuta, kuid kui eesmärk saavutatud, on tulemused seda paremad. Ei mingit asjatud endale hoidmist, ei mingit tagaselja vihkamist. Kui eestlane lakkab olemast teise eestlase lemmikroog, on teie rahva õitseaeg juba lähedal.

Pärast iibe järsku tõusu ning füüsilise ja vaimse elutervuse saavutamist jääb uuele religioonile veel viimane suur ülesanne: täieliku rahvusliku ühtsuse tagamine. Kõige hullem rahva lõhkuja on suur majanduslik diferentseeritus. Me oleme vaadanud Sinist Planeeti, teie kodu. Ebavõrdsus, rõhumine, omavaheline sigatsemine, et rikastuda. Ei tohi olla nii, et kümme protsenti eestlastest kasutab kuutekümmet protsenti materiaalsetest hüvedest. Selliste majanduslike vastuolude vältimiseks tuleb, ükskõik kas religioossel või riiklikul, ehk õieti ühiskondlikul teel, viia läbi rikkuste enam-vähem võrdne jaotamine.

Juudi rahva ajalugu käsitlevas piiblis on kirjas tavaõiguslik käsk rikastele, et nad ei tohi oma vennalt, see tähendab teiselt juudilt, võtta liiakasu ega omastada venna varandust, kui too on võlgadega kitsikusse jäänud. Ka peavad juudid piibli järgi üksteist igas olukorras aitama, sealhulgas toetama majanduslikult. Samad põhimõtted peaks õige usk eestlastele omaseks tegema. Kui rahvas jääb kõiges ja kõikjal ühele meelele, on ta tugev.

Eesti rahvale ja eesti rahva ühendusele, Eesti riigile, on vajalik oma usk. Varem teie aladel levinud religioonid on praktiliselt kadunud ning ühtegi neist ei ole mõtet taastada, ühtegi vana usundit ei tohi taastada. Niisiis jääb üle võtta uus usk, mis vastaks tänapäeva vajadustele. Eestlaste püsimise jaoks peab teie usk järgima kolme põhimõtet: soojätkamise püha loomulikkus, eluterved eluviisid ja sotsiaalne õiglus.

Vaid selline rahvuslik usk võib viia soovitud eesmärgile - aktiivselt sigiva, vaimselt ja füüsiliselt terve, majanduslikult kindlustatud ja ennast uhkusega eestlasteks pidava rahva kujunemisele. Kõik sõltub ainult teist endist - eesti rahvast. Võõrad ei too teile meeleparandust. Me juhatame teile kätte tee valgusesse. Parandage ise oma meel. Tooge Sinisele Planeedile kuldne ajastu, tooge Tuhandeaastane Rahuriik, kus õnne jägub kõigile, tasuta, ja kellelegi ei tehta liiga!"

Inimese vaikivad, nad on hakanud mõtlema ning eelkõige mõistma. Vaikus kastab pool minutit, siis tõusevad esimesed püsti - need on Maris ja Toga, kes veel ei tea, kuid juba aimavad, et nemad on esimene paar õige suuna võtjate seas. Varsti järgnevad tuhanded, ja tuhandetest saavad miljonid, aga praegu kõlab Tallinna Lauluväljakul lõppematu aplaus, ning Juhatuse Andja kõnnib aeglaselt, nagu ta saabuski, läbi rahvahulga minema ja hulk lööb tema järel kokku otsekui vesi äravalitud hõimude järel.

"Ja teadke," ütleb Juhatuse Andja Togale ja Marisele, "et inimesi on kolme liiki: vereimejad päkapikud, hiidpäkapikud ja maltsvetid."

"Mida see tähendab?" küsib tütarlaps.

"Esimesed on tegelikult tiigrid, nad juhivad firmasid ja riike; teiste olemasolu tundub olevat tõestatud, kuid ometi ei ole keegi neid näinud; kolmandaid kohtate te pidevalt ja võite peeglist vaadata. Inimese lapsed, ärge vihake maltsvette, vaid ühendage nad. Igatsuses on jõud, unistustes energia. Pange ennast liikuma, ja maailm muutub!"

"Nii et jõud - see oleme meie."

"Just nimelt. Ja kui kõik ei lähe alguses hästi, siis teadke, et elu peabki mõnikord nuss olema. Aga nuss on mõnus, eksju? Vita coitus est, coitus bonus est! Inimesed on seda juba ammu mõistnud. Seda ei pea võõrad teile õpetama."

Juhatuse Andja pöörab selja ning kaob põõsastesse. Maris ja Toga jätkavad murulistumist. See on üks pargiserv Lauluväljaku lähedal ja siit on näha mitmerealine sõidutee, mida mööda jookseb hämmastavalt kiiresti portfelliga meesterahvas. Talle on jällegi masin järgi tulnud.

Toga ei tea, miks ta nüüd nii ausaks on saanud. Tegelikult võib ausust ka jultumuseks nimetada, kui ta ütleb tüdrukule: "Ma tahan sind keppida keset maanteed."

"Patune mõte," kõlab vastus.

"Ei tea, kas ikka on," ei jäta Toga. "Vaata, Maris, patuse mõtte jaoks on vaja uskuda pattu."

"Sa ei usu siis või?"

"Veidi usun, aga kui armastus on patt, siis ma tahan patustada elu lõpuni. If love is sin, I wanna sin until I die."

"Ilus. Kes sul keelab?" on Marise vastus pipardav. Möödub paar minutit, Toga on seesmiselt kohmetu ja uurib rohuliblesid. Siis ütleb tüdruk hoopis teisel toonil: "Ma ei julge keset maanteed, mis siis, kui mõni auto peaks tulema! Aga kas siin ei sobi või?"

"Sobib küll."

On veel päris pime, kui Üllar maantee ääres autosid hääletama hakkab. Nüüd ta isegi loodab, et masin talle järgi tuleb, aga seda ei juhtu. Ainult mõni suur kaubaveok kõmistab peatumata mööda, sekka mõni sõiduauto. Isegi Tallinn-Pärnu buss ei tee öisest hääletajast välja. Üllar toetab portfelli teeservale ja süütab sigareti.

Ja siis hakkab taevaäär heledamaks kiskuma ning linnulaul mõtteid segama. Õieti on küll ükskõik, kas saab mõelda või mitte, sest mingile mõislikule ideele tulla on niikuinii võimatu. Läbi linnukisa ja ööhäälte tungib kauge tume müdin. Üllar ei märkagi seda alguses, kuid hakkab aegamisi tähelepanelikumalt kuulama.

Müdin läheneb. Kindlasti pole tegu veoautoga, sest selgesti saab eristada üksikuid jala-asteid. Kas on see hiidpäkapikk või suur tiiger? Ei, tiiger see küll ei ole.

Tallinna poolt, teekäänu juurest hakkab paistma hiiglaslik hele kogu. See läheneb tümpsuvate sammudega. Üllar kustutab sigareti ja jälgib huviga lähenejat. Nüüd märkab ta mitut, vist nelja suurt jalga ning massiivaset keret. Ja pea koha peal on silmata mingi hiiglasuure piibu moodi asi. Tundmatu loodusnähtus, kohalik vaatamisväärsus läheneb veelgi, ning järsku tunneb Üllar ära elevandi.

"Püha Carlo!" lööb Üllar risti ette. "Kas ma julgen hääletada? Keegi selline, nagu David Bowie, hääletaks kindlasti. Huhh! Eks vaatame, kui lähemale tuleb."

Elevant sammub asjalikult maanteed pidi edasi. Nüüd on ta siinsamas. Üllar tõstab kõheldes käe. Elevant peatub kohe ja hõikab muhedal maamehe-häälel: "Huomenta! Tahad priiküüti. papi?"

"Ei teeks paha küll."

"Mul on Pärnusse asja, võin ära viia."

"Ei teeks paha küll. Aitüma."

"Roni peale, " laseb elevant kõhuli ja toetab londi vastu asfalti.

Mõnda aega sõidavad nad vaikides Pärnu suunas, siis hakkab Üllar nihelema. Ta tahab juttu vesta. Ta köhatab ja alustab pooleldi omaette: "Pole mul enam midagi ja kõigest on niikuinii kõrini. Pole mul hulgiladu, pole mul nooremat venda..."

"...pole sul kumbagi pruuti, ei Signet ega Eevat..." jätkab elevant ootamatult, "pole sul sõpru ega isamaad. Sinuga on tõesti kõik halvasti. Shit! Sündisid valel ajal, valel maal, vale rahva hulgas, vale iseloomu ja vale välimusega. Miski ei rahuldanud sind päriselt. Selle pärast sul kõigest kõrini ongi, selle pärast sa puhata tahadki. Tegelikult oled sina sitane motherfucker, pole sust' tolku kellelegi."

"Ära ole nii õel, Londiste."

"Kuidas ma õel olen," ei jäta elevant, "minu arvates kõlab see siiski üsna kenasti - oleks liiga labane bullshit, kui sobiks oma aega nagu joodik sobib kainerisse."

"Mis sa ütled, et ma olen nüüd mingi kangelane või nii. Või mõtled, et peaksin ennast muutma?" otsib Üllar pääseteed.

"Nii põhjalikult ei saa keegi ennast muuta. Lõpeta see pull ja bullshit lihtsalt ära. Keri paralleelmaailma, seal on vähemalt võimalik seda motherfucking puhkust leida. Panimaješ, motherfucker?"

"Ega ikka ei saa aru küll, Duce."

Elevant ohkab - nagu ohkaks maapind - ja seletab lühidalt: "Meie elame siin maailmas. Meie maalimaga on paralleelselt olemas üks teine maailm, sa oleks pidanud seda Jussilt küsima, tema teadis. Nojah, lähed sinna ja kõik... Sitaks lihtne. Tšort, mees. Sinu tragöödia seisneb tegelt' selles, et sa armastad iseennast, aga ei saa iseendaks jääda, ilma et sul sitt olla oleks, panimaješ."

"Ää küll, Duce, pane edasi."

"No mis ma teile veel seletan, maladoi tšelavekk! Teie muudkui pamagii, pamagii ja mina siis rääkigu." Elevant ohkab jälle. "Lihtsalt ütle oma praegusel hetkel kasutuses olevast kehast lahti ja ongi..."

"Ega ikka ei ütle küll."

"Mida ei ütle?" ei mõista omakorda elevant.

"Lahti."

"Mis Lahti, ega ma teid maratonile lubanud viia. Need on ju Pärnu tuled! Tuut. Tuut."

"Nii ruttu Pärnusse! Kas ma äkki mitte ei maga. Hei, Londiste?"

"Tuut!"

"Mis te trombooni häält teete? Duutše? Uhuu?"

"Tuut!"

"Päkapikud räägivad, Surm räägib, inimesed kah nagu räägivad, aga elevandid? Kotkas rääkis samuti, aga elevandid. Kas elevandid räägivad? Ah, pohhui sellega..."

Ja siis astub elevant üle linnapiiri. Üllar vaatab oma kõrgel istmel ringi. Paremal mererand (ikka jälle meri!), vasemal põõsastik, mõni üksik maja. Eespool paistab ka mõni kõrgem hoone. Päike on tõusmas. Kusagil kireb kukk Eerik, ja nõidus kaob.

Päike on ikka veel tõusmas.

Koos päikesega tõuseb maapind Paldiski Pentagonis. Aeglaselt, lausa majesteetlikult tekivad asfaldisse praod ja uurded. Alguses tihedad ja kinni, siis järjest avatumad, soojemad… Salapärane hingus kandub tuulega mööda Eestimaad laiali. Nüüd on maapinnas mandlikujuline auk. Sellest väljub hõbedane silinder. Silindrit veab ülespoole tross, mis kaob pilvedesse. Taevast täidab linttraktori hääl.

Pimedus katab maa ja siis on päike tõusnud.

Eesti sõdalased marsivad robinal platsile. Platsi sees on auk. Auk on tühi.

"Mida vittu?" imestab jaoülem Peeter.

Ja tema käsib ühel mehel teist jalgupidi alla riputada, et näha, mis augus on. Aga et tolle silmad viiekümne viie ja veerandi meetri sügavusele ei näe, laseb Peeter kolmandal mehel esimest meest jalgupidi alla riputada, ja siis neljandal, ja

siis viiendal, kuni terve jagu sõdalasi ripub augus. Auk ei ole enam tühi. Jaoülem Peeter mõistetakse aga hiljem õigeks.

KROKIT (pühib õlise kaltsuga käppi): Tehtud ongi kõik.
MULKHAOS: Tõesti jah.
KROKIT: Seepärast keel me unustagem hamletlik.
MULKHAOS: Ehk hoopis roosenkrantzlik?
KROKIT: Ka võib ju seda, ka võib ju muud.
MULKHAOS: Lähme.
KROKIT: Jaa.
DAVID BOWIE (laulab): There's a starman waiting in the sky…

On alanud romaani viimane päev. Üllar istub läbikirjutatu ja ammendununa Pärnu rannas. Teate küll, seal kust saab binokliga Naiste Paradiisi piiluda. Üllar on toreda puhkuse veetnud. Ta on päris mitu korda keppi saanud, alatasa pilves või purjus olnud… Võiks öelda, et autor on talle tublisti andnud. Ja nüüd peab ta surema. Päriselt. Sest kõik, mis kirjutatud, on tõde. Mingil määral isegi reaalsus.

Merelt võib tulla kotkas. Öelda: "Ma olen merikotkas!" Ning nokkida Üllaril maksa välja.

Röövikud võivad männipuu nii ära õõnestada, et see Üllarile pähe kukub.

Üllar võib võtta portfellist TT ja ennast uuesti maha lasta.

Templi eesriie võib käriseda ülalt alla, Üllarit võidakse selles süüdistada ning üles puua.

Uue, eluterve religiooni esindajad võivad hakata rannas miitingut pidama, märgata Üllarit ja karjuda: "Mida sa, pervert, naisi jõllitad? Anna taha, aga ära jõllita!" Ja usklikud võivad sattuda hoogu ning lämmatada Üllari, talle kondoomi pähe tõmmates. Üllar võib minna näost siniseks.

Signe võib kelleltki mingi auto laenata ja Üllarit otsima sõita. Teel võib ta kohata Juhatuse Andjat, pidada temaga filosoofilise dialoogi, saada teada Üllari asukoha ning kihutada Pärnusse. Pärnus võib tema käsi suurel kiirusel vääratada. Ta võib sõita teelt välja, auto võib libiseda läbi põõsaste, vahelt harvade rannamändide, otsejoones Üllari peale. Maapinnale voolanud veri võib minna kõrbema, kui auto plahvatab.

Üllar võib nuusata üleannuse pulbrit. Ninast võivad ilmuda tumepunased nired. Suust võib ilmuda vikerkaarevärviline okse. Silmad võivad minna pungi, nii et on tunne, et nad väljuvad peast. Kopsud võivad lõpetada töö kaks sekundit enne südant.

Vesi võib olla helesinine ja soe. Lained võivad laksuda ja võib tekkida tunne, et silmapiir on sadu meetreid kõrgemal merepinnast. Võib esineda hirmu, et meri vajub kaela nagu hiiglaslik kauss. Üllar võib tõmmata vett kopsudesse ja uppuda.

Kõike seda ei juhtu, sest ma kriipsutan ta lihtsalt maha.

Vot niimoodi:

~~ÜLLAR~~.

---*1997-98, 2000*